CAITLIN CLARK

Capcana minciunii

ALCRIS

Capitolul 1

El era. Ashe Warwick.

Teressa stătea în ușa cabinetului, cu aspiratorul de praf și cutia în mâini. Timp de șase ani, cu intermitențe, se întrebase ce avea să simtă când urma să-l revadă. La început, când avea șaisprezece ani, privise totul cu melodramatism. Nici un cuțit nu era destul de tăios, nici o soartă nu era prea cumplită pentru el. Dar atunci lumea își ieșise din minți, tatăl ei cedând presiunilor care aveau să-i răpească atât sănătatea, cât și averea. Dispariția acesteia din urmă fusese însoțită și de dispariția a numeroși „prieteni" – inclusiv Ashe Warwick.

Mai târziu, când îi văzuse romanul lansat și încununat de succes, dorința de răzbunare devenise mai puțin fizică. La optsprezece ani, își dorea ca unele persoane, recunoscându-se în carte, să-l dea în judecată, cerându-i sume astronomice. Iar și mai târziu, când citise în paginile financiare că preluase Warlord Finance la moartea tatălui său, Teressa sperase să descopere că era un peștișor într-un bazin plin de rechini.

– Sper să se scufunde fără urmă, îi spusese ea surorii sale, care avea și mai multe motive să-l urască. Dar, în acea perioadă, drăgălașul cap al lui Cecily fusese prea plin de Mike Manetti, așa că tânăra manifestase prea puțin interes la adresa mercenarului de fost logodnic al ei. La douăzeci de ani, Teressa se delecta cu ideea că lui Ashe i se puteau întâmpla în marele oraș tot felul de nenorociri. N-ar fi fost decât un act de drepate, să fie devorat de aceiași pești piranha vărgați care grăbiseră căderea tatălui ei.

Iar acum, Cecily era măritată cu Mike și plecaseră să-și facă luna de miere în Italia. Iar Teressa revenise, după cinci ani petrecuți pe coasta de vest a continentului. Din nou în Sydney și, efectiv, față în față cu Ashe. Mă rog, nu tocmai față în față. Ashe lucra așezat la biroul său de abanos și sticlă, și până acum nu ridicase privirea, pentru a o vedea așteptând. Ținea în dreptul feței un teanc de foi imprimate la computer, dincolo de care nu i se vedea decât creștetul capului. Ar fi putut să fie cumnatul ei, dacă lucrurile evoluau altfel – dacă Damien Radcliffe n-ar fi fost ruinat. Ashe s-ar fi însurat cu Cecily și nimeni n-ar fi descoperit că nu era decât un vânător de averi. Probabil că el și Cecily și-ar fi întemeiat o familie. Teressa se cutremură la gândul de a fi ajuns mătușa copiilor lui Ashe. Dar, așa cum stăteau lucrurile, Cecily își pierduse atracția ca posibilă moștenitoare. Ashe fugise înaintea banilor. Și, după nici un an, amărăciunea și deziluziile tatălui lor se sfârșiseră pe un pat de spital. La înmormântare veniseră nenumărați ipocriți – printre care și acest individ.

Părul ondulat, șaten-deschis, pe care și-l amintea, avea acum un luciu argintiu. Fire albe? Perfect. Le merita pe tot capul. Imprimatele se dădură puțin la o parte și văzu că purta

ochelari. Teressa ridică mâna să ciocănească. Îi părea bine, tare bine, că venise ca s-o ajute pe doamna Richards. Merita o seară de muncă grea la curățenie, în birourile firmei Warlord, numai pentru a-l vedea pe Ashe Warwick încărunțit și cu vederea slăbită. Probabil că mai avea și burtă, și dispepsie. Poate că peștii piranha încă nu-l înfulecaseră, dar cel puțin începuseră să-l ronțăie. Înainte de a apuca să bată în tocul ușii, Ashe foșni cu foile de computer și îi făcu semn să intre, cu un gest preocupat.

– Intră, intră, doamnă Richards, spuse el, fără să ridice ochii.

Teressa așteptă un moment, înfuriată de replica prea repezită și de faptul că nu-și învrednicise menajera nici măcar cu o privire. Draga de doamna Richards, care vorbea despre el de parcă ar fi fost cine știe ce monument al virtuții, nu merita nici o privire fugară, acolo. Dar nu numai asta o ținea pe loc, în ușă. Ci și tonul lui. Nu se schimbase deloc. „Tess“, și-l amintea ea spunând, cu același timbru profund și atrăgător, când Cecily îl adusese pentru prima oară în casă. Atunci, în glasul lui nu se simțise nici o undă de nervozitate, doar un amuzament adult la adresa adolescentei de cincisprezece ani, diformă și cu aparat dentar.

Ashe se ridică de la birou, cu vraful de hârtii în mână.

– Poți începe, doamnă…

Se opri, observând că nu era menajera obișnuită.

– A… ești nouă la „Universal Cleaners“, din câte înțeleg?

Mâna Teressei se strânse pe mânerul aspiratorului. În timp ce Ashe mergea prin birou, pentru a răsfoi un teanc de dosare, văzu că, de fapt, peștii piranha încă nu se atinseseră de el. Nu avea burtă. Silueta îi era atletică, lată în umeri și cu

abdomenul plat. Firele albe îi transformaseră culoarea blondă a părului într-un frapant bej-argintiu. Ochelarii nu-l făceau să arate nici studios, nici îmbătrânit, și chiar ridurile de pe față, pe care la douăzeci și șapte de ani nu le avusese, păreau să-l avantajeze. Propria ei schimbare fizică, atât de dramatică, la care se adăuga o undă de răutate, o convinsese că Ashe trebuia să-și fi pierdut seducția. Nici pomeneală de așa ceva.

– Ei? ridică el ochii, când Teressa nu-i răspunse.

Îl privi cum își scotea ochelarii, măsurând-o.

– Care-i problema?

– Eu...

Se împotmoli de la primul cuvânt. Ochii aceia – aveau o culoare stranie, de topaz, și un mod de a se uita drept prin ea. Cât de des o privise astfel, în timpul acelor dineuri la Cliffe House, când râdea și glumea cu familia ei atât de încrezătoare. Teressa ar fi trebuit să fie domnișoară de onoare, la nuntă. Era gata să parieze pe zece la unu că mirele nici măcar n-ar fi observat-o.

– Doamne ferește, fato, exclamă el, luându-i frământarea drept sfială. Nu-ți fac nimic! Lucrezi permanent la „Universal“, sau nu?

– Ăă... din când în când, spuse ea în sfârșit.

– Hmmm. De obicei, la mine în birou face curat doamna Richards. Să nu deranjezi nimic, când ștergi praful.

Scoase un dosar din teancul de pe birou și ieși.

Teressa trânti peste rafturile cu cărți o cârpă din lână de miel. Poate că ar fi fost mai bine să apară îmbrăcată mortal. Aerul acela înfumurat nu s-ar fi potrivit cu noua Teressa Radcliffe, pe care Ashe n-o văzuse niciodată. În cei mai decolorați blugi ai ei și cu o cămașă peste măsură de largă, cu

părul brunet pieptănat cu cărare pe-o parte și împletit în cozi pentru a-i camufla frumusețea ușor de recunoscut, părea o fată neînsemnată, de vreo optsprezece ani. Dar avea douăzeci și doi și acele câteva cuvinte schimbate cu Ashe îi reînviaseră toate sentimentele răzbunătoare. Cârpa trecu rapid peste birou, ocolind teancurile de dosare. Teressa se opri, cu atenția atrasă de numele scris pe coperta primului dosar. Devenise rapid un pește mare, dacă se ocupa de asemenea conturi, își spuse ea, dându-l la o parte. Al doilea dosar era intitulat „Primac“, cu subtitlul „Moore“. Lăsă cârpa jos și răsfoi paginile, aruncând priviri repetate spre ușă. Dacă sumele astronomice care apăreau pe foile scrise la mașină și de mână însemnau ceva, era un alt client important. Ashe Warwick *era* un rechin, după câte se părea.

Nu exista dreptate pe lume – nici urmă. Nu merita un asemenea succes, după cum nici Damien Radcliffe nu meritase, în nici un caz, eșecul, indiferent ce spuneau criticii lui. Timp de aproape două decenii, tatăl ei fusese unul dintre cei mai căutați agenți corporatiști. Speculațiile lui îndrăznețe îl ajutaseră să-și construiască un imperiu. Îi aduseseră și pierderi, ca oricărui jucător, iar revistele financiare, deși îl lăudau ca pe un speculator cu nervi de oțel, atrăgeau atenția că Radcliffe nu era impresionant ca operator de acaparări. Alegea greșit țintele, se spunea, uneori plătea prea mult – și nu administra cu succes companiile, după ce le prelua. Rețetă sigură pentru dezastru, afirmau criticii. În cele din urmă, se dovedise că aveau dreptate. Damien, care se extinsese peste măsură și suferea el însuși presiuni de acaparare, mizase o dată prea mult. Suferise o serie de pierderi a căror magnitudine surprinsese pe toată lumea. Presa care îl reprezentase ca pe un corsar financiar flamboiant ajunsese să-i ortografieze

greșit numele în doar câteva luni. Radcliffe Corporation intrase sub umbrela unei firme rivale, iar Damien se pomenise mizând doar pentru a-și păstra averea personală. Când începuse să sufere cu sănătatea, nici măcar de acest lucru nu mai fusese în stare. Prietenii fugiseră la adăpost – ca și cum s-ar fi putut molipsi de la Damien de insecuritate financiară. Până și rudele – care oricum erau destul de puține – simpatizau de la distanță. Invidia la adresa lui Damien, ascunsă după zâmbete în timpul cât fusese bogat și influent, își făcuse o ultimă scurtă apariție prin clătinarea generală de capete și murmurele „Am *știut* eu întotdeauna că se va ajunge aici...“ Teressa își amintea excluderea treptată din cercurile restrânse ale celor avuți, își amintea cum cea mai bună prietenă a ei începuse dintr-o dată să găsească scuze pentru a nu mai rămâne la ea în weekend, cum făcuse de-atâtea ori. Își amintea ziua când Ashe Warwick se eschivase de la o căsătorie în imperiul Radcliffe care se prăbușea. Și cum arătase Damien după aceea. Asta nu era dreptate, își spuse ea, revoltată. Tatăl ei murise lăsându-le fiicelor lui un cont de mizerie care supraviețuise catastrofei, iar Ashe Warwick stătea la un birou Gwathney Siegal, purta costume scumpe cu dungi subțiri ca vârful de ac și pertracta sume cu șase și șapte cifre.

Pe un coridor bocăneau pași. Teressa închise dosarul, cu degete tremurătoare... fusese al doilea, sau al treilea din teanc? Al doilea. În timp ce-l îndesa sub cel de sus, o foaie se desprimse de sub coperta cu titlul „Primac“. Deznădăjduită, dădu s-o prindă din zbor, lovi cu cotul teancul ordonat, iar acesta se prăbuși cu încetinitorul, ca o avalanșă, la picioarele ei. În genunchi, Teressa începu să adune totul, împingând

foile volante în dosarele din care păreau să fi căzut. Obrajii i se înroșiră de rușine, când îl auzi oprindu-se în ușă. Slabe șanse mai avea de a-i da o lovitură usturătoare lui Warwick, când nu era în stare nici măcar să arunce o privire prin hârtiile lui fără să lase totul vraiște!

– Ce nai... exclamă el și se apropie cu pași mari, privind-o. Ți-am spus să nu te-atingi de nimic de pe birou...

Vorbea ca un director certând un elev greu de cap. Teressa înhăță o hârtie și o îndesă într-un dosar.

– Pentru numele lui Dumnezeu...

Ashe se aplecă, o apucă de umeri și o împinse la o parte.

– Lasă-mă pe mine. Aș vrea să le mai pot citi și pe viitor.

Privind-o încruntat, clătină din cap.

– Unde te-a găsit doamna Richards?

Era mai degrabă o afirmație exasperată, nu o întrebare, iar Teressa începea să-și piardă calmul. Își mușcă buzele, privind în jos, iar mâinile de pe umerii ei slăbiră strânsoarea.

– Bine... consimți el, cu un oftat. Presupun că a fost un accident, nu mai arăta așa de nenorocită. Cum te cheamă?

Nenorocită? Nu era nenorocită deloc. Numai de-ar fi știut cât de puțin mai avea până la un atac fizic!

– Teressa.

– Hmmm. Eu mă numesc Warwick. Poți începe cu podeaua, Teressa. Plec imediat.

Și, cu asta, își săltă pantalonii vărgați și se lăsă pe vine să strângă dosarele.

– Și spune-i doamnei Richards să-ți găsească o uniformă, dacă vei lucra regulat aici.

Își rezemă o mână de podea și o privi, cu ochii coborându-i elocvent spre bluza diformă și jeanșii albiți. Teressa nu se mișcă, din nou cuprinsă de furie.

Când ridică a doua oară privirea, pentru a o găsi în același loc, Ashe spuse:

– Încerc să nu-mi pierd răbdarea, Teressa. Nu sta aici, uitându-te cum strâng după tine. Fii bună și începe să aspiri mocheta.

– ...ești o fată bună, Teressa, spuse doamna Richards, în timp ce strângeau aspiratorul și cârpele de lustruit dușumeaua, în furgonul alb; pe o parte a acestuia erau înscrise cuvintele „Universal Cleaners“, un titlu grandios pentru o văduvă scundă și energică, și echipamentele ei. Nu multe fete ar ajuta așa o cucoană în vârstă.

Teressa zâmbi vinovată. Motivele sale nu erau nici pe departe atât de altruiste pe cât își imagina vecina ei. Din momentul când doamna Richards îi dezvăluise faptul că făcea curat în sediul firmei Warlord, Teressa sperase tot timpul un prilej de a o însoți – numai ca să-l revadă pe Ashe Warwick. Iar „piciorul bolnav“ al bătrânei îi oferise această șansă. Oricum ar fi făcut-o, își spuse ea. Thelma Richards o primise cu căldură din clipa când se mutase în apartamentul alăturat, cu șase săptămâni în urmă, iar simpatia Teressei se transformase rapid în afecțiune. Totuși, o mustra puțintel conștiința.

– Nici o problemă, doamnă Richards. Săptămâna asta n-am avut decât două zile de lucru, ca angajată temporară, și mă plictiseam.

– Ei, îți sunt recunoscătoare. Poate fi obositor, să faci curat la trei etaje.

– Dumneavoastră o faceți de cinci ori pe săptămână.

– Eu m-am obișnuit, draga mea. Sunt o păsăroaie tăbăcită, cum îmi spunea Tom al meu. Pe vremuri, aveam cinci clienți mari... oftă ea.

Vremurile de altădată încetaseră la moartea lui Tom. Echipa de lucrători angajați ai soților Richards se destrămase. Nu mai rămăseseră decât doamna Richards și acel furgon alb, mic și rablagit.

– N-ar trebui să faceți singură munca asta, spuse Teressa, în timp ce mașina pornea pe traseul său haotic de la Milsons Point, cu luminile din Sydney și de pe Harbour Bridge licărind în urma lor și la stânga. Nu v-ar putea ajuta fiul dumneavoastră, Mark...?

Doamna Richards se îngrozi. Mark trebuia să se ocupe de soția și familia lui. Toată viața suferise de astmă și nu era un om puternic. Acest lucru îi aminti că bolile din copilărie ale celor patru copii ai ei erau legendare.

– ...și Dan al meu, era așa de predispus la bronșită.

Se amărî puțin, ca întotdeauna când pomenea de Dan, cel mai tânăr fiu al ei. Plecase la muncă pe Peninsula Gove, cu peste un an în urmă, și de-atunci nu mai primise de la el decât o carte poștală din Indiile de Vest.

Familia ei părea o adunătură de ingrați, reflectă Teressa, deși evident că nu-i spunea niciodată acest lucru vecinei sale, care vorbea despre ai săi cu drag, bucurându-se fără egoism de realizările lor. Faptul că nici unul dintre ei nu făcuse mari eforturi pentru a-i asigura bunăstarea n-o deranja deloc, la fel cum nici neputința lui Tom de a o lăsa independentă financiar nu-i reducea devotamentul față de memoria lui. Teressa cunoștea câteva persoane care ar fi putut primi lecții de loialitate de la doamna Richards.

– ...numai când mă supără piciorul ăsta nesuferit am probleme, încheie ea. Trebuie să recunosc că, atunci, îmi simt vârsta. Dar întotdeauna încep cu al șaselea, în caz că-mi seacă puterile. Așa, dacă-mi scapă unele mărunțișuri, măcar nu-s la etajul domnului Warwick.

– L-am văzut pe domnul Warwick al dumneavoastră.

Mâinile de pe volan tresăriră.

– O, Doamne... Am crezut că-n seara asta nu era la serviciu. Țț, țț! Dac-aș fi știut, îi măturam personal în birou...

Teressa o privi surprinsă. Nici chiar marele ei respect pentru Warwick nu-i justifica deznădejdea.

– A întrebat dacă sunt nouă la „Universal“ și i-am spus că da, cu normă parțială, ca să scap de alte explicații. Sper că n-am greșit.

Furgonul se zgâlțâi. Un șofer de pe banda alăturată, speriat, se îndepărtă.

– Da, da. Cred că... nu te-a întrebat despre Tom?

Teressa întoarse capul s-o privească.

– Despre Tom? Dar mi-ați spus că a murit acum aproape doi ani. De ce să mă fi întrebat despre el?

Explicația pe care i-o dădu doamna Richards o amuți pe Teressa. Pur și simplu, nu spusese nimănui de la Warlord că Tom al ei murise. Renunțase la toate contractele de curățenie pe care le onoraseră împreună, dar îl păstrase pe cel cu firma Warlord, descurcându-se de una singură, cu excepția cazurilor de urgență. Era singura meserie pe care o știa, spuse ea, iar banii îi completau pensia și o ajutau să rămână independentă.

– Dacă le spuneam că sunt văduvă, nici în ruptul capului nu mi-ar mai fi prelungit contractul, nu-i așa? întrebă ea, cu o logică desăvârșită. L-am semnat pe cel nou ca „Universal Cleaners“...

– Dar n-a observat *nimeni* că lucrați singură?

– Domnul să te aibă în pază, draga mea, firește că nu. Oamenii nu observă cu adevărat personalul de serviciu. Dau bună ziua și schimbă două vorbe, însă nimeni nu bagă de seamă când *nu* ești prezent, dacă-nțelegi ce vreau să zic. Tom

nu era un om prea vorbăreț, Dumnezeu să-l odihnească, iar la etajul domnului Warwick măturam de obicei eu însămi, așa că nu i se pare deloc ciudat că nu-l mai vede pe Tom.

– Dar nu întreabă niciodată despre el?

Doamna Richards roși.

– Din când în când. Mă tem că i-am servit câteva minciuni nevinovate. Spun mereu că Tom o duce bine, dar îl cam deranjează spatele, sau cam așa ceva. Ceea ce e firesc să spun, înțelegi.

Era incredibil, dacă nu chiar puțin cam sinistru.

– Dacă află, domnului Warwick al dumneavoastră n-o să-i placă deloc că l-ați mințit.

Imediat, își regretă cuvintele. Furgonul se abătu spre marginea străzii, se redresă smucit, apoi coti nesigur pe Lyons Road. Traficul din Drummoyne n-avea să mai fie niciodată același, își spuse Teressa, în timp ce doamna Richards lăsa în urma ei un scrâșnet de frâne și protestele unui claxon.

– Din păcate, așa e. Dar știi cum se întâmplă – am făcut-o o dată, când eram îngrijorată și necăjită, și pe urmă am tot vrut să-i spun adevărul, dar n-am apucat. Acum, ar părea cam prostesc. Și, la urma urmei, mă îngrijesc să nu-și strice banii de pomană.

Și chiar mai mult decât atât. Starea de vinovăție a doamnei Richards sporea luciul ca oglinda al dușumelelor din firma Warlord și curățenia impecabilă a mochetelor. Își achitase înmiit minciuna.

– ...și, uneori, îl ajut și în particular.

– În particular?

– Are un apartament fermecător, la Harbord. M-am dus o dată acolo să-i mătur, fiindcă femeia care curăță de obicei n-a putut veni. Și o dată am fost la casa lui din Deception – o vilă

mare și splendidă, pe coastă, dincolo de Nowra. Primește în ea musafiri, din când în când... Deception Inlet...

Doamna Richards continuă să-l ridice în slăvi pe neprețuitul ei domn Warlord pentru deșteptăciunea, înfățișarea și nemărginita lui bunătate.

– E așa de înalt. Tare-mi plac bărbații înalți, declară ea, cu toată serioziatea; pentru o femeie ca Thelma Richards, de un metru cincizeci, lumea era cu siguranță plină de bărbați înalți, medită Teressa. Iar pe domnul Warwick nu-l vei vedea în veci cu brățări și lănțișoare la gât, continuă ea, încântată. E un bărbat *adevărat*.

– Căsătorit? se interesă Teressa; poate că dusese o fată bogată în fața altarului, cine știe?

– Nu, dar umblă vorba că se gândește s-o facă. Prietena lui e creatoare de modă, săptămâna trecută am auzit, de la o fată de la Cinci. Lara Moore, așa a zis c-o cheamă, și se zvonește că s-ar putea să fie ceva serios.

Moore? se încruntă Teressa. Unde văzuse, recent, acest nume?

– Tatăl ei e bogat cât încape, iar ea e singură la părinți. Conduce concernul acela mare despre care tot scriu ziarele – Promac, sau cam așa ceva...

Primac. Teressa văzu numele a doua zi, strecurat în pagina de afaceri a ziarului. Wallace Moore, președinte. Moore. Găsise acel nume în dosarul lui Ashe, însoțit de niște sume astronomice. Deci, se apucase din nou. Iar de astă dată, făcea afaceri cu tatăl tinerei bogătașe; probabil că era un aranjament interesant. Puse ziarul deoparte. Într-o asemenea situație, până și Ashe Warwick trebuia să fie atent cum se mișca, altfel putea să piardă și afacerea, *și* moștenitoarea. Dar avea să se

descurce, bănuia ea. Se strâmbă. Nu putea face nimic ca să-i clatine viața plină de succese. Ashe provenea dintr-o familie cu trecut prestigios, avea destulă minte ca să supraviețuiască în furtunile financiare ale orașului, destul talent ca să scrie un roman ajuns la a doua ediție și destule calități fizice ca s-o atragă pe fiica unui magnat, aliindu-se astfel cu și mai multă avuție și putere. Oricum l-ai fi luat, era un învingător. Mă rog, își spuse ea cu speranță, poate că încărunțea elegant și nu avea burtă. Rămânea, însă, dispepsia.

Era o săptămână a comunicațiilor. Jane Merrow, o veche colegă de școală cu care corespondase în ultimii ani, îi telefonă s-o invite la cină. Se mai văzuseră o singură dată după întoarcerea Teressei, cu ocazia unei reuniuni vesele la prânz.

– Va fi o petrecere formalistă, Jane? se interesă ea, amintindu-și meticulosul stil monden al doamnei Merrow.

– Doamne ferește, nu, va fi ca de obicei.

Ceea ce însemna că doamna Merrow avea să-și pună perlele, nu diamantele, și urma să servească la masă nu cu cel mai bun serviciu de argintărie, ci cu următorul ca valoare. „Cinică am mai devenit“, își spuse Teressa. Cinică și, poate, chiar invidioasă că familia Merrow, la fel ca Ashe Warwick, continua să ducă aceeași viață confortabilă. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Peste două săptămâni, Tess. Va veni și Joel, dacă reușește mămica să-l convingă. Abia aștept să văd ce mutră o să facă frate-meu mai mare, când va vedea că te-ai întors din Perth arătând ca un fluture.

Fluture? Viespe, mai degrabă. Dar abia aștepta să-l revadă pe Joel Merrow. Urma să-și găsească o anumită satisfacție în a-i aminti despre mizeriile pe care i le spusese pe vremea când

era mai tânără, mai simplă și mai grăsuță. Da, o viespe, fără doar și poate.

În acea săptămână, Teressa primi câteva scrisori. Cecily îi trimisese o ilustrată de la Roma, folosind superlativele cu dărnicia ei obișnuită – unele adresate Cetății Eterne, iar cele mai multe, noului ei soț. Scrisoarea ei, sosită a doua zi, era mâzgălită ca răspuns la ultima aerogramă a Teressei, în care pomenise despre coincidența de a-și lua un apartament lângă o cunoștință de-a lui Ashe. Probabil Cecily îi citise gândurile.

„...Sper că ai lăsat încolo ideile alea copilărești de răzbunare. Nu te apropia de Ashe, nu-i un adversar de nasul tău“, îi scria sora ei. „Cât despre povestea aia veche, o să-ți toarne doar un șir de minciuni...“ Teressa se încruntă. Cecily scria pe un ton ciudat, părând aproape supărată, deși trăia extazul lunii de miere alături de Mike. Împăturind scrisoarea, conchise că era posibil ca sora ei să nu fi trecut nici până acum complet peste acea dezamăgire de demult.

– Lua-te-ar dracu', Ashe, mormăi ea, simțind familiarul junghi de frustrare.

Cea de-a treia scrisoare primită de Teressa în acea săptămână era de la Tony. Acesta era fratele mai tânăr al noului ei cumnat și folosea cuvintele ca „dragoste“ și „veșnicie“ la fel de darnic cum era Cecily cu superlativele. În timp ce strângea scrisoarea, se felicită că avusese spiritul de prevedere de a le spune lui Tony și familiei sale că nu avea telefon, altfel l-ar fi auzit jeluind lunga despărțire pe interurban, tocmai din Perth. Numai gândul o epuiza.

– Mare minune că nu te-ai măritat, Teressa, îi spuse doamna Richards, în timp ce beau împreună ceaiul de dimineață în apartamentul ei din vecini. Plin cu ghivece de flori și fotografii

acoperind trei generații, arăta mai degrabă ca un magazin de curiozități supraaglomerat. Bibelourile și suvenirurile ocupau toate spațiile pe care nu le cuceriseră plantele și fotografiile. Ultima ilustrată a lui Dan din Indiile de Vest era înfiptă în rama portretului său. Avea marginile îndoite, semn că fusese mânuită mult.

– Am fost cât pe ce, se strâmbă Teressa. Dar am scăpat la timp.

– Înseamnă că nu era omul potrivit pentru tine, dacă gândești așa.

Tony era *cel mai* nepotrivit om. El, însă, nu era de aceeași părere. Și, întrucât făcea parte dintre noii cumnați ai lui Cecily, toată situația fusese – și încă mai era – delicată, ca să se exprime cu menajamente. Cei din neamul Manetti, încântați când Mike se însurase cu Cecily, erau convinși că în curând aveau să primească încă o fată din familia Radcliffe în lumea lor efervescentă, așa că îl refuza nu numai pe Tony, ci tot clanul.

– Nu mă întorc la Sydney decât pentru șase luni, le spusese ea drăgăstoșilor Manetti. Știind-o pe Cecily în sanctuarul căsniciei, își putea permite să-și relaxeze activitățile de *public relations* cu familia italiană – un soi de salvare a aparențelor din partea radcliffiană a relației de rudenie. Cecily tindea să fie cam neglijentă cu problemele de acest gen, iar Teressa, recunoscând că era combinația ideală pentru sora ei, avusese grijă ca nimic să n-o pericliteze. Din păcate, entuziasmul ei față de familia Manetti îi făcuse pe toți, în frunte cu Tony, să-și formeze o impresie greșită. De fapt, nici nu era sigură dacă avea să rămână sau nu definitiv în Sydney. Dar spera ca, după șase luni, Tony să-și găsească alta pe care s-o înece sub prinosul lui de afecțiune. Când plecase, Tony îi turnase un potop de melodramatisme italienești, în australiana sa cu

accent discordant. Numai marile finale fotbalistice – întrucât le câștigase clubul lui, cu un gol eroic marcat se însuși Tony – și necesitățile viilor familiei, îl reținuseră în vestul Australiei. Teressa spera ca, Mike fiind plecat în luna de miere, afacerile să-l mai oprească pe Tony acolo timp de încă o lună măcar. Până atunci, ea avea să-și înceapă munca permanentă în postul de recepționeră a unui hotel, ceea ce-i limita enorm timpul liber.

– Într-adevăr, nu era omul potrivit. N-am de gând să mă mărit, încă vreo câțiva ani de-acum încolo.

– Toate spunem asta, draga mea, îi făcu cu ochiul doamna Richards, ridicându-și piciorul pe un mic taburet.

– Iarăși vă supără piciorul, doamnă Richards? Ați dori să vă ajut din nou la Warlord?

Bătrâna insistă că se simțea minunat, absolut minunat. Ceea ce era cu atât mai bine, fiindcă îi promisese domnului Warwick că avea să meargă la vila lui de pe coastă, în Deception Inlet, sâmbătă.

– Voi sta până luni.

– Nu v-a luat cam pe nepregătite?

– Menajera obișnuită nu poate merge, pentru că i s-au îmbolnăvit copiii de pojar, iar bietul domn Warwick așteaptă să i se umple casa de musafiri. Evident, când a rămas fără ajutor, s-a gândit imediat la „Universal".

Evident.

– ...de data asta va veni prietena lui, cu tatăl ei. Fac o croazieră cu iahtul.

La auzul acestor cuvinte, Teressa deveni mai atentă.

– Primac și fiica lui?

– Da, așa se numește compania, Primac. Va mai veni un asociat al domnului Moore, și încă două persoane. Îmbinarea plăcutului cu utilul, așa mi-a declarat domnul Warwick...

Plăcutul și utilul... Teressa se gândi la acele frumoase numere cu șase cifre din dosarul firmei Primac... un weekend întreg de negocieri pe îndelete, din partea domnului Ashe Warwick. Ar fi fost mai mare rușinea să se întâmple ceva neprevăzut. Ce păcat că nu putea fi și ea acolo, să le bage puțin bețe în roate...

– Odihniți-vă piciorul, doamnă Richards, și dacă aveți nevoie să vă înlocuiesc, mă puteți anunța oricând. Sunt liberă aproape în fiecare seară, râse ea ostentativ, chiar și în weekend.

– Doamne ferește, draga mea, nici n-aș *visa* una ca asta.

Dar avea s-o viseze, ba bine că nu.

Era mâna destinului, conchise Teressa, când vecina ei îi dădu vestea. Soarta. Fiica doamnei Richards și familia ei veneau pe neașteptate de la Canberra la Sydney, urmând să sosească vineri, tocmai când Thelma trebuia să se prezinte la Deception, pentru munca din weekend. Exact bățul în roate pe care-l aștepta, își spuse Teressa, fără să scape ocazia.

– Întâmplător, în acest weekend sunt liberă. Lăsați-mă pe *mine* să mă duc la Deception.

Cuvintele ei avuseseră o sonoritate premonitorie, își spuse ea în următoarea dimineață de sâmbătă, pe când mergea spre sud, în lungul coastei. Ca și cum s-ar fi putut ca, într-o zi, să și le regrete. Dar acum nu mai avea ce face. Se angajase să lucreze pentru Ashe până luni dimineață.

Doamna Richards se simțise cam vinovată că trimitea pe altcineva în locul ei. Nu-l găsise pe domnul Warwick la birou și-i lăsase un bilet explicativ. Dar nu precizase numele celei pe care urma s-o trimită, ceea ce era cu atât mai bine, căci Teressa își inventase deja unul. Hunter – Teressa Hunter. Numele

avea o anumită ironie. În timp ce se uita prin apartament, întrebându-se ce nume să-și aleagă, privirea îi căzuse asupra romanului lui Ashe, „Vânătorul singuratic“. Dacă folosirea unui nume fals era dezonorantă, nu trebuia decât să-și amintească propria falsitate a lui Ashe, și totul se justifica.

Drumul dură două ore și ceva, fiind aproape nouă când intră prin poarta cu stâlpi de piatră a casei lui Ashe de pe coastă. Construită în unghi ascuțit pe un mic promontoriu, era o frumusețe veche și grațioasă. Forma inițială îi fusese extinsă cu o aripă modernă care nu distona prin nimic cu bovindourile originale, veranda lată de piatră care ocolea tot parterul și coloanele de lemn cu încrustații complicate. Teressa își luă geanta de voiaj din mașină și privi în jur. În razele soarelui plutea o ceață matinală subțire. Țipetele singuratice ale unui pescăruș accentuau foșnetele valurilor blânde pe nisipul și pietrele de sub casă, dincolo de panta cu desișuri încâlcite. O briză fremăta prin crengile care cunoscuseră zile mai vântoase, iar departe, în zare, orizontul se pierdea în pâcla cerului unei noi zile de noiembrie.

Vântul umfla tricoul lung de bumbac indian al Teressei. Și-l cumpărase cu ani în urmă, pradă unui impuls, iar farmecul său ieftin se ștersese de mult. Combinat cu o fustă la fel de moleșită, era o capodoperă a vestimentației ponosite. Nu că și-ar fi impus să arate jerpelită – doar anonimă. Dacă voia să-i observe pe Ashe și oaspeții lui, trebuia ca ea însăși să rămână neobservată. Motiv pentru care își acoperise părul cu un batic și nu-și fardase ochii. Arăta ca o fată drăguță și agreabilă – pe care oricine o putea ignora cu conștiința împăcată.

– Probabil ești de la „Universal“.

Glasul o făcu să se răsucească în loc, și toate comentariile introductive pe care și le planificase îi zburară din minte la

vederea lui Ashe Warwick, în slip și cu o cămașă descheiată neglijent pe pieptul gol. Avea un prosop petrecut în jurul gâtului și îl ținea de capete cu ambele mâini. Tocmai îi ridica un colț, pentru a șterge un strop de apă sărată ce i se scursese din părul ud, când o recunoscu.

– A, tu ești, spuse el, cu o vizibilă lipsă de entuziasm. Cum te cheamă – Melissa, așa e?

– Teressa.

Ochii de topaz îi contemplară înfățișarea modestă, iar Ashe făcu un gest resemnat.

– Acum e prea târziu. Va trebui să ne mulțumim cu tine, Teressa.

Îi luă geanta și o conduse spre treptele de la intrare. Teressa îl urmă, așteptând în timp ce-și ștergea de nisip picioarele desculțe, pe un preș.

– De la ce vine „R“-ul? o întrebă el.

Îl privi lung.

– Numele de familie, continuă nerăbdător Ashe, arătând spre inițialele de pe geantă.

Teressa căută în minte un răspuns, dar nu găsi decât cuvântul „Hunter“, care nu se potrivea, și numele ei adevărat. Uitase de inițialele de pe geantă. Sub privirea aurie a ochilor lui, își simți tot curajul risipindu-se. Nu se uitase *întotdeauna* drept prin ea, își aminti ea acum. Ridică mâna la batic, smucindu-și-l în față.

– *Ai*, sau nu ai un nume?

– Da… bâigui ea în sfârșit. Ăă… Richards.

– A, așa se explică, replică sec Ashe. Ar fi trebuit să-mi dau seama că faci parte din familie.

Richards. Richards! De ce Dumnezeu îl alesese tocmai pe ăsta? se dojeni Teressa în sinea ei, pe când îl urma în casă. De

ce nu spusese că luase geanta cu împrumut? Abia dacă observă antreul elegant și scara, înainte de a-și continua drumul, pe un coridor lung.

– Aici e camera ta pentru weekend.

Ashe puse geanta pe podea și trase draperiile, pentru a lăsa soarele să lumineze o încăpere confortabilă, cu mobilă veche și covoare viu colorate.

– Baia e după ușa de-acolo. Când te-ai aranjat, continuă el privindu-i sceptic înfățișarea ștearsă, am să-ți arăt unde sunt toate lucrurile de care ai nevoie.

Teressa dădu din cap, privindu-i pieptul pentru a-i evita ochii. Dar așa cum era, gol și cu fire de nisip în părul blond-șaten, se vădea întru totul la fel de tulburător, așa că-și coborî privirea și mai mult, spre mâinile lui împreunate.

– Și, Teressa, adăugă Ashe, îndreptându-se spre ușă, încearcă să nu privești tot timpul în pământ. Probabil mama ta ți-a spus că îi vei servi pe oaspeții mei...

Se întrerupse, iar Teressa își dădu seama, cu o neașteptată plăcere malițioasă, că probabil și-o imagina pe acea neghioabă timidă servindu-le băuturi lui Primac și fiicei lui. Avea șanse ca totul să iasă mai bine decât crezuse.

– Mă scuzați, murmură ea, cu privirea în podea.

– O, Doamne, mormăi printre dinți Ashe și, când ridică privirea, Teressa văzu că ieșise.

Capitolul 2

Camera avea o ușă cu geamuri care dădea pe verandă. Umbre răcoroase, gresie fină și, dincolo de acestea, coroana masivă a unui smochin adăpostind de soare iarba-iepurelui cețoasă și bogăția de begonii. Acolo, la adăpostul casei, nu adia nici o boare de vânt cu vapori de apă sărată, iar oceanul nu se vedea. Dar mirosurile și sunetele mării îi aminteau cu subtilitate de prezenta apropiată și imensă a acesteia. Teressa își agăță hainele în șifonier și puse câteva articole cosmetice pe masa de toaletă. Scoțându-și eșarfa în fața oglinzii, își trecu o mână prin părul lung până la umeri. Des, cu firul drept și de o culoare închisă lucioasă, ar fi trecut totuși neobservat, dacă nu avea surprinzătoarea șuviță argintie care-i creștea deasupra tâmplei stângi.

– Unele fete plătesc o avere ca să aibă asemenea șuvițe, spusese doamna Richards, după ce se convinsese că era într-adevăr naturală.

Teressa și-ar fi dorit să plătească o avere – ar fi scăpat mai ieftin. Șuvița albă începuse să-i crească la șaptesprezece ani,

după ce Damien Radcliffe fusese coborât prematur în locul de veșnică odihnă, lângă mama ei. Un medic îi explicase femomenul în termeni seci de specialitate, zâmbind tolerant la adresa ideii că ar fi fost rezultatul frământării emoționale. O coincidență, declarase el. Dar părea și un memento – un fel de semn de doliu permanent.

Acum, în perioada coafurilor multicolore, a șuvițelor vopsite și a efectelor punk, nu mai era o asemenea noutate ca la început, dar îi conferea o distincție pe care Teressa știa că trăsăturile sale de o frumusețe mediocră altfel n-ar fi putut-o avea. Prin contrast, nuanța acaju a părului ei părea mai intensă, iar ochii cenușii, cu gene negre dese, oricât erau de mari, ar fi fost mai puțin interesanți fără influența șuviței argintii. Își ridică mâna la tâmplă – un tic nervos de care nu reușise să se dezbare. Apoi, deznodă baticul și îl legă la loc, mai strâns. Pe moment, nu voia să iasă în evidență, ci să se piardă în decor.

Porni în căutarea noului ei șef, privind în bucătăria spațioasă, în sufragerie și în sala de biliard. Poate că era sus, își spuse ea și, curioasă, urcă scara cu încrustații elegante. La etaj, existau suficiente dormitoare și băi pentru a se putea deschide un mic hotel. Teressa privi într-o suită de camere dintre care cea mai mare era dominată de un pat de alamă lucitoare. Peste cuvertura maro zăcea aruncată o cămașă umedă, iar slipul zăcea pe podea, unde și-l scosese posesorul său. Se auzea zgomotul unui duș, dar acesta se opri înainte ca Teressa să-i conștientizeze semnificația și Ashe Warwick ieși agale din baia alăturată, cu trupul sclipindu-i ud și complet gol. Își ștergea umerii cu un prosop verde-chitră, când o observă. Fără urmă de jenă, coborî prosopul, înfășurându-și-l pe șolduri. Teressa se înroși la față și coborî scara în fugă, în

timp ce-l auzea spunând ceva, dar fără să aştepte sfârşitul frazei. Cea mai tâmpită reacţie cu putinţă! îşi reproşă ea, în timp ce intra, mai calmă, în aripa modernă. Dar, la urma urmei... Oricine ar fi crezut că era într-adevăr atât de timidă şi împiedicată pe cât se prefăcea.

Aripa cea nouă conţinea şi un cabinet. Un birou mare acoperea pe diagonală un colţ cu rafturi de bibliotecă, iar peretele lateral era făcut complet din sticlă, cu vedere spre lagună, unde valurile se rostogoleau neobstrucţionate peste promontoriu, pentru a se revărsa apoi în deschizătura îngustă. Îşi putea da seama de ce se numea Deception: după ce intra, amăgită, apa mării rămânea captivă într-un lăculeţ. Suprafaţa acestuia era străbătută de valuri mărunte, legănând barca amarată lângă un ponton, iar o plajă nisipoasă se arcuia în direcţie opusă, gravată cu arcurile lăsate de flux şi împrejmuită între movile cu smocuri de iarbă, dune şi arbuşti. Auzi un zgomot pe scară şi se repezi se aştepte în apropierea acesteia, ca o servitoare cinstită dar insipidă, spera ea.

Făcu, însă, greşeala de a privi în sus, pe când Ashe cobora încet ultimele câteva trepte. Încheindu-şi cureaua ceasului de mână, Ashe se opri. Obrajii Teressei se îmbujorară din nou. Pantalonii sport croiţi la comandă şi bluza tricotată îl făceau să arate atrăgător şi plin de viaţă. Gol, păruse o statuie a perfecţiunii masculine.

– Ar fi trebuit să închid uşa, Teressa, spuse el pe neaşteptate, în loc de a o dojeni că urcase nepoftită la etaj, aşa cum crezuse ea. Dar sper că nu te-ai ruşinat prea tare.

– Fireşte că nu, murmură Teressa, cu capul în piept, întrebându-se de ce naiba era atât de jenată. Nuditatea nu mai era de mult o noutate pentru ea.

– La urma urmei, ai copilărit printre frați.

Înălță capul, cu ochii mari, surprinși.

– Frați?

Ashe clipi din ochi. Îi studie întrebător fața.

– Parcă mama ta mi-a spus că are băieți? Unul e plecat nu știu unde, pare-mi-se.

Sosise momentul să-i spună că Thelma Richards nu era mama ei. Însă iarăși o intimidau ochii aceia pătrunzători, de topaz.

– A, da, zâmbi ea, încurcată. Dar nu-i același lucru.

– Într-adevăr, îndrăznesc să spun și eu că nu este, replică el, amuzat. Vino, am să-ți arăt de unde să iei lucrurile.

O conduse spre un dulap mare, deschizând câteva uși pentru a-i arăta prosoapele și așternuturile.

– Poate faci ordine la mine în cameră, apoi pregătești paturile pentru oaspeți, folosind culorile asortate cu fiecare dormitor. Ai înțeles? o privi el, fără convingere.

Teressa își lăsă capul în piept, pentru a-și ascunde tresărirea nervoasă a nărilor.

– Da, domnule, răspunse ea, umilă.

Ashe oftă adânc și merse mai departe, spre bucătărie. Urmându-l, Teressa se întrebă ce-o fi făcut ca să-și mențină tonusul muscular. Probabil își petrecea mai tot timpul la birou, dar părea să fie în plină formă. Și foarte bronzat – pe tot trupul. Oare făcea nudism?

– ...nu trebuie să gătești. Dar pe-asta o știi deja. Mâncarea va fi adusă de la restaurant, diseară și mâine seară. Tu doar servește-o cu căruciorul și pe urmă fă cafelele... mă asculți, Teressa?

Ridică privirea, pe negândite, imaginându-și-l pe directorul administrativ al firmei Warlord întins pe plajă sau în solar. Acesta făcu o pauză infinitezimală, înainte de a se întoarce, pentru a începe să-i explice cum funcționeau echipamentele din bucătărie, unde și cum dorea să se servească cina din seara aceea.

– Sper că *știi* să servești la masă?

– Cred că da, domnule.

Ashe își trecu o mână prin părul umed.

– La naiba! Toată povestea asta poate să iasă un fiasco, mormăi el pentru sine. Fă paturile în dormitoare, Teressa. Cum, necum, cu mesele cred că ne vom descurca.

Și ieși, bătând-o pe umăr din mers. Gestul o înfurie, deși recunoscu în sinea ei că juca un rol numai bun pentru așa ceva.

Se apucă de lucru în dormitoare, tentată să amestece cearșafurile și cuverturile în cea mai scandaloasă învălmășeală de culori, dar le termină cu bine. În dormitorul mare, aranjă la loc așternutul răvășit și bătu pernele, dintre care una păstra mirosul lui Ashe. Preț de câteva secunde, o ținu în apropierea feței, surprinsă să descopere cât de intens îl identifica deja cu acel parfum iute. Aruncă grăbită perna la loc, iar aceasta ricoșă, astfel încât fu nevoită să se întindă peste pat ca s-o ia.

– Nu cumva te bate gândul să te culci în timpul programului, Teressa?

Înhăță perna și se ridică, netezindu-și fusta pe care poziția forțată i-o ridicase.

– Nu, domnule.

Ashe își desprinse dinspre picioarele ei ochii îngândurați și porni spre un birou, ca să se uite peste niște hârtii. Teressa

potrivi cuvertura peste perne, culese de jos cămașa și slipul umed și porni tiptil spre ușă.

– Prosoapele, îi aminti el, fără s-o privească, arătând spre baia alăturată. În baie.

– Sigur, domnule.

Diavol arogant! Baia trăsnea a săpun și after-shave – o versiune concentrată a mirosului din pernă. Adună prosoapele de pe pardoseala udă. Piciorul îi alunecă și, scoțând un mic țipăt, căzu, cu picioarele luându-i-o în două direcții contrare.

– Ce s-a mai întâmplat?

Ashe apăru în ușă, cu teancul de hârtii într-o mână. Când Teressa se agăță de bara pentru prosoape ca să se ridice, veni și o apucă de cot, săltând-o în picioare dintr-o singură mișcare puternică și firească.

– Te pomenești că ești predispusă spre accidente, Teressa? îi zâmbi el ușor, ajutând-o să-și regăsească echilibrul; dar redeveni serios, în timp ce Teressa se îndepărta, strângând prosoapele la piept. Diseară, când servești cina, vei fi mai atentă, așa-i? adăugă, cu un tremur abia stăpânit.

Dând din cap, Teressa o zbughi, oarecum încurajată de neliniștea lui. Poate că-și imagina compania Primac căzând victimă unui cărucior cu bunătăți scăpat de sub control, sau pe prietena lui cu fructe de mare în poală.

După ce găsi un uscător pentru rufele jilave, Teressa intră în cabinet, să ceară noi instrucțiuni. Când ajunse la ușă, auzi deslușit glasul profund al lui Ashe.

– Îmi poți propune pe altcineva?

Tăcere.

– Am nevoie de cineva pentru diseară...

Din nou tăcere.

– Nu, doar un dineu pentru șase persoane. Dacă găsești pe cineva, să mă anunți.

Cu un zgomot descurajator, receptorul fu pus în furcă, iar Teressa se grăbi să intre în bucătărie. Exagerase cu rolul de cretină; Ashe îi căuta o înlocuitoare. Poate că era mai bine așa, să fie expediată acasă înainte de a da de cine știe ce necaz. Izgoni gândul. Ce putea să i se întâmple? Cumva, avea să rezolve și acea scăpare de neiertat, cu numele. Nu, nu voia să fie dată afară, nu înainte de a-i cunoaște pe distinșii lui oaspeți și a face o mică experiență cu cheia de piulițe. Sosise momentul să-i inspire domnului Warwick și puțină încredere. Pregătind o tăviță, făcu cafea și o duse în cabinet. Când intră, Ashe stătea în picioare, lângă fereastră.

– O cafea, domnule Warwick?

Auzind-o, se întoarse.

– Mulțumesc. Pune-o pe birou, Teressa.

– Să v-o torn în ceașcă?

Deși îi venea să scrâșnească din dinți, reuși totuși să pară serviabilă.

Ashe dădu din cap și se așeză pe scaunul de la birou, punându-și ochelarii cu rame de argint. În timp ce cotrobăia într-un sertar, spuse:

– Exact de-o cafea aveam nevoie, Teressa. Îmi citești cumva gândurile?

În glasul lui se simțea o notă de indulgență, ca și cum ar fi vorbit cu o biată tălâmbă bine-intenționată.

– Păi, știți – se pomeni Teressa împrumutând ticurile verbale ale doamnei Richards – am auzit că scriitorii beau cafele cât e ziua de lungă, domnule. Dar, dacă preferați un pahar de lapte, ziceți...

– Lapte? repetă el, privind-o nedumerit.

Teressa făcu o mutră compătimitoare.

– Păi, mă gândeam că poate aveți ceva probleme cu stomacul – fiind și scriitor, și om de afaceri.

– Ulcer? zâmbi Ashe. Nu eu. Cel puțin, nu încă.

– Sau dispepsie? nu se lăsă ea, străduindu-se să-și ascundă nota de speranță din voce.

– Mă bucur să spun că nu, chicoti Ashe.

Păcat. Probabil că și stomacul îi era căptușit cu oțel, la fel ca tot restul făpturii lui. Ochii de topaz i se ațintiră asupra baticului, apoi coborâră spre fața ei.

– De unde știi că scriu?

„Nu întrece măsura“, se preveni Teressa, lăsând privirea în pământ.

– V-am citit cartea, domnule Warwick – „Vânătorul singuratic“.

– Așa?...

Tonul glasului său profund se schimbase. Auzind, Teressa își stăpâni un pufnet în râs. Orgoliul lui solicita deja o reconsiderare a fetei grele de cap care-i citise romanul. La urma urmei, un asemenea discernământ trebuia să indice măcar o undă de inteligență, oricât de latentă.

– Și ți-a plăcut?

„Mai bine zis: ai înțeles-o?“ își spuse Teressa. Fruntea i se adumbri, încruntându-se ușor. Încercă să pară animată de bune intenții, dar puțin cam înceată de minte. Exact așa cum se aștepta el.

– Păi, știți, da, mi-a plăcut. Sigur, își frământă ea mâinile, n-am înțeles eu chiar tot, dar a fost foarte...

O mână i se ridică în dreptul inimii, cu un gest cam dezarticulat.

– Nu știu cum s-o descriu, dar când Chapman are de ales între ambiție și familie...

Ashe îi zâmbi, privind-o drept în ochi, iar nervii Teressei tresăriră. Dinții lui erau albi și o idee cam neregulați – dar avea un surâs fantastic. Uitase cât de fantastic.

– Se pare că ai descoperit esența cărții, Teressa.

Nu spuse mai mult de-atât, dar în ochi i se vedea licărind speranța. Poate că, totuși, nu se alesese cu o bătută-n cap.

Indiferent ce părere avea, îi dădu de lucru destul pentru ca și cea mai capabilă și mai inteligentă menajeră să nu aibă un moment de odihnă. Flori de aranjat în toate camerele, imediat ce soseau de la cea mai apropiată florărie, din satul Dundurra, prosoape și articole de toaletă pentru oaspeți, de organizat prin băi, de pregătit spălătoria, dacă cerea cineva să i se spele sau să i se calce hainele până a doua zi, tăvi și pahare de lustruit. Teressei i se învârtea capul.

– Să-mi aduci ceva de mâncare pe la unu, Teressa, și până atunci, te rog să nu mă deranjezi.

– Am înțeles.

Teressa făcu o reverență ironică, profitând de un moment de neatenție din partea lui. Când îl văzu întoarcând capul, lăsă ochii în pământ. Ashe oftă.

– Seara asta e foarte importantă, Teressa. Domnul Moore e un client important și o aduce pe fiica lui și încă doi invitați. Vine și sora mea cu ei.

Tăcu o clipă.

– Încearcă să nu te mai intimidezi de fiecare dată când îți vorbesc, vrei?

– Am să mă străduiesc, domnule Warwick, dădu ea din cap, cu privirea iar în jos, pentru a-și ascunde furia provocată de tonul lui.

– Începe chiar acum. Uită-te la mine când îți vorbesc, pentru numele bunului Dumnezeu!

Îl privi.

– Nu fi timidă, Teressa. N-o să te muște nimeni.

O mai studie un moment, clipi din ochi de vreo două ori și luă un pix de pe birou.

– Arăți destul de dră... mult mai bine cu obrajii îmbujorați, în orice caz. Hai, du-te.

Și se duse.

Florile sosiră, iar Teressa le aranjă cu plăcere în superba colecție de vaze, boluri și stative cu brațe. De mult nu mai avusese de lucru cu niște boboci atât de magnifici. Bătrânul domn Snell, grădinarul de la Cliffe House, fusese întotdeauna foarte priceput la creșterea garoafelor și a trandafirilor – și, primăvara, a narciselor. Teressa strecură un trandafir roz cu coadă lungă într-o vază, zâmbind. Da, narcisele... Erau sădite sub copaci și înfloreau în fiecare an – un miracol anual care i se păruse o certitudine, alături de atâtea altele. Dac-ar fi știut că toate aveau să se sfârșească, ar fi apreciat mai din plin, ar fi admirat puțin mai îndelung ultimul spectacol de magie al narciselor.

Luă încă un trandafir roz, învârtindu-l absentă între degete. Ciudat, ce imagine vie lăsau unele lucruri, din copilărie până

la maturitate. Narcisele, strălucitoare ca niște monede sub ramurile golașe primăvara ale copacilor, se numărau printre acestea. Un tort de nuntă, așa numea Damien, cu afecțiune, Cliffe House. Construită în 1900 de unul dintre proaspeții îmbogățiți deciși să nu cruțe nici o cheltuială, avea elementele exotice ale unei duzini de alte stiluri, suprapuse peste structura clasică. Arcadele maure și ferestrele cu trei canaturi, coloanele și pilaștrii manieriști, și dantelăria de fier forjat. Și turnul – un turn înalt, în stil italian, cu acoperiș mansardat numai pentru a demonstra că nici un curent arhitectural nu fusese trecut cu vederea, și cu un balconaș în capătul scării în spirală. În adolescența ei visătoare, Teressa privise adesea luna din balconul turnului ei. Dolofană și nesărată, stătea rezemată de balustrada din piatră, înfruntându-și soarta cu stoicism și visând să fie zveltă și drăguță.

– Au!

Spinii trandafirului i se înfipseseră în deget. Puse bobocul în vază, reflectând că ar fi trebuit să-și formuleze mai concret dorința. Niciodată nu crezuse că urma să aibă de pierdut atât de multe, înainte de a i se împlini.

La ora patru, Ashe se întrerupse din lucru, mai făcu o baie în mare și se schimbă, pentru a pleca să-și aducă oaspeții de la debarcaderul din Dundurra. Intră în sufragerie, arătând elegant și dezinvolt, într-o bluză de mătase bej-pal și un costum subțire, cafeniu deschis. Avea cămașa descheiată la gât, iar Teressa îi zări o lucire aurie în părul de pe piept. Deci, la urma urmei, „bărbatul adevărat" al doamnei Richards purta totuși bijuterii. Ochii lui ageri, de topaz, studiară masa. Teressa era

destul de mândră. Aranjamentul floral din centru era încadrat între sfeșnice de argint, sticlăria și argintăria străluceau, iar șervetele albe ca zăpada se răsfirau în evantaie cu pliuri apretate.

Ashe era impresionat. Și surprins. Împiedicata aia adunată de pe străzi făcuse în sfârșit o treabă excelentă.

– Bravo, Teressa! Ai mai făcut vreodată așa ceva?

– Nu. Dar am luat o carte din bibliotecă și m-am uitat cum se face, explică ea, sfioasă.

Cerule, vorbea ca o vită! Ashe clătină din cap, zâmbind.

– Cred că n-ai pereche-n lume, Teressa.

– Poftiți?

– Lasă. Revin într-o oră, cred. Hai, că te descurci bine.

Îi spusese aceste cuvinte cu încă o bătaie pe umăr, apoi trase de batic.

– Pe ăsta să nu-l porți diseară, mm?

Surprinsă, Teressa ridică mâna spre cap, unde întâlni mâna lui. Micul contact o făcu să tresară ca și cum ar fi atins o țigară aprinsă. Văzându-i reacția, ochii lui Ashe se îngustară și, un moment, stătu privind-o ca și cum ar fi fost pe punctul de a spune ceva. Se apropie puțin, cu nările dilatându-i-se o secundă. După ce o mai studie câteva clipe cu acea expresie stranie, se răsuci în loc, pornind cu pași vioi pe pardoseala holului, spre garaj.

Teressa trase deoparte draperiile de catifea de la fereastra sufrageriei. În lumina scăzută a după-amiezii, văzu un Mercedes bordo îndepărtându-se lin în lungul aleii, pentru a coti pe drum. Acele câteva secunde o deconcertaseră... Își mirosi încheietura mâinii. Poate că Ashe îi simțise parfumul. După-amiază, când își făcuse toaleta, aplicase din obișnuință

puțin Ma Griffe, iar acesta dăinuise – un detaliu neverosimil, pentru timida Teressa de la „Universal". Dar mai târziu, când spălase farfuriile și tacâmurile în chiuveta de la bucătărie, urmele de parfum fuseseră înlăturate de apă. Foarte simplu, își spuse ea, aplicându-și pudră de talc. Acum, nu numai că arăta, dar și mirosea ca o fată simplă și cumsecade. Evită să-și privească ochii în oglinda băii.

Când reveni în cameră, se întunecase. Copacul de afară și arbuștii din jurul lui răspândeau o umbră densă, iar în jurul lămpii de grădină care se aprinsese în timp ce Teressa făcea duș se adunaseră stoluri de gâze. Lăsase ușa verandei deschisă, iar contrastul dintre întunecimea camerei și lumina de-afară o neliniști în mod inexplicabil, pe când stătea în ușă. Nu se auzea nici un sunet, numai freamătul marelui copac și foșnetul adierii prin tufișuri, iar dincolo de acestea, murmurul aproape mut al mării. Din hol răsună un scârțâit, făcând-o să tresară. Doar lemnul care se contracta în răcoarea serii. Dar o mișcare pe pat îi atrase privirea într-acolo, iar inima îi sări în gât. Cu un gest repezit, aprinse lumina. Văzu doi ochi aurii privind-o. Un trup prelung stătea tolănit pe cuvertura din petice colorate – un trup maroniu-deschis, cu bej-argintiu.

Capul pisicii se ridică, îngustând ochii. Teressa izbucni în râs, cam rușinată de panica momentană. Animalul se întinse, ridicându-se în poziția sfinxului, și-și menținu ochii ațintiți spre ea cu expresia reținută a felinelor, în timp ce Teressa se așeza pe marginea patului.

– Bună, nepoftito...

În blana moale de pe ceafa pisicii, degetele sale atinseră o zgardă cam zdrențuită. Se părea că discul cu numele ei și al stăpânului se pierduse de mult.

– E clar că nu-i aparţii stăpânului, pisico, deşi semănaţi.

Îşi plimbă uşurel degetele de-a lungul spinării calde, iar zâmbetul îi păli când ochii de topaz se ridicară spre ea.

– Dacă aş crede în vrăji, pisicuţo, aş zice că eşti el, sub o altă înfăţişare. Aceeaşi culoare a părului, aceiaşi ochi...

Se ridică dintr-o dată, iar pisica sări în picioare, când salteaua tresări sub ea.

– Din păcate, nu poţi rămâne aici.

Înainte de a ajunge cu mâinile la ea, pisica traversă patul şi sări pe covor. Ajunsă în uşa deschisă a verandei, mai întoarse o dată capul spre ea, după care dispăru în umbră, dincolo de cercul de lumină al lămpii.

Teressa stătea în antreu, lângă scară, când sosiră oaspeţii, râzând şi vorbind tare. Bărbaţii duceau genţi de voiaj, iar cele două femei, mici truse de cosmetice. Ashe puse două valize de piele pe duşumea, aruncând o privire spre Teressa. Gura i se strânse puţin, când observă că-şi schimbase baticul şi avea nişte pantaloni marinăreşti cam vetuşti, de culoarea cositorului, şi un tricou larg. Teressa se întrebă de ce îl nemulţumea atâta înfăţişarea ei şi fu cât pe ce să izbucnească în râs, la gândul scenei cu totul diferite pe care ar fi putut-o crea. În geantă, pe lângă bikini, avea o rochie superbă, mulată pe trup, roz pal cu argintiu, pe care şi-o împachetase în ideea vagă a unei metamorfoze. Ce-ar fi crezut invitaţii lui Ashe, dacă găseau o servitoare cu umerii goi şi tocuri-cui? Probabil că i-ar fi apucat disperarea. Mai ales pe blonda care se ţinea agăţată de braţul lui Ashe. Era zveltă, cu pantaloni şi tricou în dungi bleumarin, şi cu toate că se întunecase, avea cocoţaţi pe frunte nişte ochelari de soare ultima modă. Trebuia să fie Lara Moore, creatoarea de modă. Şi moştenitoarea. Ashe se aplecă spre ea,

privind-o în ochi zâmbitor, iar Teressa simți un junghi nostalgic. În locul Larei, Ashe ar fi putut-o privi la fel pe Cecily – arătându-și dinții albi, cu ochii îngustați în acea expresie care spunea „tu ești singura fată din lume“. Ar fi trebuit să-i pară rău pentru Lara Moore, dar nu simțea nici o undă de regret. O antipatiza fără ezitare.

Tatăl fetei era ușor de identificat – înalt de un metru și vreo șaptezeci și doi, cu niște ochi verzi și reci pe care-i moștenise și Lara. Îi adresa o serie de comentarii seci unui lungan chel, care râdea exagerat de prompt și dădea din cap mult prea viguros, în stilul unui sicofant devotat. Sora lui Ashe era scundă, cu părul scurt și buclat, de exact aceeași culoare ca a părului lui Ashe, cu șase ani în urmă. Teressa îl privi pe ultimul membru al grupului – un tânăr simpatic, care nu părea să facă parte nici din tabăra Primac, nici din clanul Warlord. Acesta se uita prin hol cu interes, dar ochii îi tot reveneau spre Lara Moore.

– Teressa.

Numele ei răsună repezit, iar Teressa deveni brusc atentă, pentru a le fi prezentată celor două tinere.

– Condu-le pe Lara și Wendy în camerele lor, vrei? îi ceru Ashe.

Lara trecu pe lângă ea, trântindu-i în mâini trusa de farduri fără a o învrednici cu nici o privire. Porni pe scară, neașteptând să i se arate drumul.

– Ia-o și pe-asta, Teressa, îi dădu Ashe o geantă, și încă una. Nu erau grele, dar când porni, se simțea ca un cal de povară.

În cameră, Lara stătea lângă fereastră.

– Nu pleca, spuse ea, după ce Teressa lăsă jos geanta și trusa. Vreau să-mi calci ceva înainte de cină. Cum ziceai că te cheamă?

– Teressa, răspunse ea, făcând un soi de plecăciune teatrală.

Lara Moore nici nu clipi, scoțând doar o rochie fină de mătase din geantă.

– Poftim, și vezi, ai grijă. E un material foarte delicat.

Ochii ei verzi abia dacă o atingeau.

– Să reglezi fierul la o temperatură foarte scăzută, da?

Teressa observă că nu prea inspira încredere, în rolul ei de slujnică. O singură privire, și toată lumea se aștepta la ce putea fi mai rău. Mă rog – se cuvenea să capete ceea ce pretindeau.

– Aaa, da, duduie, răspunse ea, deloc ageră, dar dornică să facă impresie bună. Să pun fierul pentru „bumbac“, ce ziceți?

Rochia diafană fu smulsă înapoi, Lara strângând-o la piept, protector.

– Bumbac? Doamne ferește și apără, lasă că mi-o calc singură! Tu pregătește-mi o baie. Ai grijă să fie fierbinte.

– Da, duduie.

Teressa trecu în baia de alături. Unii oameni pur și simplu nu știau cum să fie bogați cu eleganță. „Pe când eu“, își spuse ea, cu un zâmbet sec, „aș fi fost cea mai agreabilă bogătașă. Altruistă, îngăduitoare, drăguță cu ajutoarele plătite. Sau... oare chiar așa aș fi fost?“ Dacă n-ar fi trebuit niciodată să bată la mașină scrisori de afaceri plicticoase și să-i calmeze toată ziua pe șefii nervoși, să-și gătească singură de mâncare și să deretice seara și în weekend, poate că ar fi ajuns exact ca Lara. Ridică din umeri. În orice caz, Ashe Warwick o merita pe Lara Moore. Poate că cea mai dreaptă răzbunare din toate era aceea de a-l vedea căsătorit cu ea. Dădu drumul la apă în

cadă și coborî la parter, unde îi întâlni pe bărbați, care abia acum începeau să urce. Se dădu la o parte pe scară, lăsându-i să treacă.

– S-ar putea să fie câte ceva de călcat, Teressa, remarcă Ashe, din fruntea grupului. Îl urma lunganul chel, iar Teressa descoperi că era vorba de un „călcat" de alt gen. Omul îi zâmbi și începu să facă un spectacol nemaipomenit din trecerea pe lângă ea, cu geantă cu tot, prilej de a-i înghesui coapsa cu piciorul. Se retrase, dezgustată. În spatele lui venea tânărul cel drăguț, care-i surâse vag, apoi Wallace Moore, care nici n-o băgă în seamă.

Dar avea de călcat și haine. Lara folosi spălătoria și urcă la etaj cu rochia călcată, în timp ce Teressa cobora cu o grămadă de cămăși și pantaloni.

– Sper că și-au adus și de rezervă, comentă sarcastică Lara. Mi-ai pus apa-n cadă?

– Da, domnișoară Moore.

– Sper că e fierbinte – nu pot să sufăr băile călâi, nici chiar vara.

– Foarte fierbinte, domnișoară Moore.

Nici nu-și putuse băga mâna în apă. Trebuia să fie suficient de fierbinte – chiar și pentru Lara Moore.

Cina avu un mare succes. Mâncarea fusese adusă de la cel mai bun restaurant din Dundurra, într-un container de oțel izolat termic. Șoferul rămase s-o ajute la porționatul specialităților pe farfuriile cu element încălzitor, în timp ce mesenii își consumau antreurile din fructe de mare. După ce introduse în frigider diversele sortimente de deserturi, omul plecă. Teressa aduse felul întâi pe cărucior, strânse farfuriile

de la antreuri, apoi așteptă în bucătărie o perioadă rezonabilă, înainte de a aranja deserturile pe cărucior, împreună cu un platou de brânzeturi.

Wendy Warwick îi distra cu o povestire despre filmarea unei melodrame – se părea că era actriță. Doamna Richards ar fi fost încântată să audă că sora domnului Warwick al ei apărea la televizor. Tânărul așteptă ca Teressa să-l observe și îi făcu semn să se apropie. Teressa veni, aducând cu ea și căruciorul de servit.

– John O'Brien – zi-mi John, zâmbi el. Întotdeauna îmi place să mă împrietenesc cu doamna care răspunde de mâncare. Ce-ai zice să-mi scrii numele pe ăla, Teressa... și pe aia... și... continuă el, arătând un tort încărcat cu frișcă, o prăjitură Forêt Noire și o cremă caramel.

– Stai cuminte, John! protestă Wendy. Poate că vreau să le savurez și eu. Lasă-mă pe mine să aleg mai întâi, Teressa, altfel risc să rămân numai cu brânza și biscuiții, și m-am săturat de așa ceva. Tocmai am pus punct curei de slăbire.

Lara preferă salata de fructe. Se părea că dieta ei încă nu se terminase. Tatăl său refuză dulciurile, iar chelul pe care Wallace Moore îl numea „Reg“ alese două deserturi, strecurându-și printre decizii o droaie de „dragele mele“ și „așa, fetelor“ grețoase, plus bătăi familiare pe braț. Teressa tare-ar mai fi vrut să-i trântească o ditamai felia de Forêt Noire în poală.

Ashe ceru platoul cu brânzeturi. În timp ce Teressa se apleca să i-l pună în față, o privi zâmbind.

– Trebuie să fi fost o carte foarte cuprinzătoare, murmură el, iar Teressa presupuse că era un compliment pentru servitul mesei. Ce păcat că n-o făcuse lată!

– Da, așa a fost. Acuma să fac cafelele, domnule Warwick?

– Nu, le bem în sala de biliard, mai târziu. Te sun eu la bucătărie, când să le aduci.

– Foarte bine, domnule, mormăi ea, simțindu-se ca o fată-n casă din perioada victoriană.

John și Wendy își disputară veseli ultima felie din tortul cu rom, iar Teressa o tăie pe mijloc.

– Și cum de-i ții locul lui Gwen, Teressa? se interesă Warwick. Ashe te-a angajat printr-o agenție?

– Nu... eu... lucrez la „Universal", firma care face curățenie la Warlord.

– Vai de mine și de mine – o măturătoare! Nici nu mă mir că habar n-a avut să-mi calce rochia, râse Lara. Și-am avut noroc să scap doar cu arsuri de gradul trei, în baia pe care mi-a pregătit-o!

Atenția lui Ashe se abătu dinspre dialogul între Wallace Moore și Reg, iar ochii i se îngustară la vederea roșeții din obrajii Teressei. Se îmbujorase de furie că discutau despre ea la persoana a treia, dar el n-avea de unde să știe.

– Cred că și-acum sunt roșie ca un rac, își privi cu îngăduință Lara pielea bronzată mpecabil.

– Teressa n-a fost angajată ca servitoare, Lara. Dacă vrei o baie perfectă, mă tem că trebuie să-ți potrivești singură apa, zâmbi Ashe.

Wallace Moore păru s-o observe pe Teressa pentru prima dată.

– Las-că nu moare fata dacă pregătește și ea o baie, interveni el scurt.

– Evident că nu, fu Ashe de acord. Sunt sigur că Lara e mai mult decât capabilă s-o facă.

Patronul firmei Primac îl privi lung.

– Știi al naibii de bine că vorbeam de fata aia de-acolo, arătă el cu capul spre Teressa, care se împurpură din nou în obraji, văzând că era tratată ca un manechin.

– Se numește Teressa, surâse Ashe cu o politețe tăioasă, iar bătrânul îl mai privi un moment, după care, fără tragere de inimă, scoase un chicotit.

– Ăsta n-o să-și ia niciodată diploma de *yes-man*, ce zici, Reg? comentă el, iar Reg reuși să înghită în grabă pentru a răspunde la timp:

– Nu.

Lara strânse din buze la auzul mustrării blânde a lui Ashe și aruncă spre Teressa o privire de gheață. Pe Teressa, sprijinul neașteptat al lui Ashe o surprinsese. Fără să facă sau să spună nimic, provocase o tensiune între el și prietena lui. Fu și mai mirată să constate că n-o încânta nici pe departe atâta cât s-ar fi așteptat.

Spălătorul de vase era plin și căruciorul liber, când în bucătărie se auzi soneria care comanda cafelele. Teressa salută militărește și puse filtrul în funcțiune. Din cauza distanței, duse totul până în sala de biliard cu căruciorul. John o întâmpină entuziast.

– Ce-ai zice să-mi pui deoparte din ciocolata aia cu lichior de cireșe? îi propuse el, cu un zâmbet.

– Ba nici să nu te gândești! țipă Wendy, cu vocea ei cultivată la cursurile de actorie. Îi dădu un pumn jucăuș în braț, iar duelul se sfârși printr-o îmbrățișare.

Acest lucru păru s-o irite pe Lara, căci Teressa o auzi spunându-i lui Ashe:

– Zău așa, comportamentul lui John e uneori de-a dreptul infantil!

Ashe râse.

– E clar că el și Wendy par două suflete înrudite.

Larei nu-i plăcu nici acest răspuns. Luându-și cafeaua din mâinile Teressei, spuse:

– Credeam că-l interesează Drew Hazeldene.

– Ai dreptate, dar s-au despărțit acum o lună. Nici n-ai fi putut alege un moment mai potrivit ca să i-l prezinți lui Wendy.

Se vedea clar că Lara nu murea de plăcere să joace rolul lui Cupidon. Teressa se întrebă de ce.

Wallace Moore își luă cafeaua – neagră, fără zahăr, fără ciocolată și fără un singur „mulțumesc“. Chelul întinse o mână din fotoliu, pentru a-și lua ceașca.

– Reg Stretton, draga mea, se prezentă el. Ai un nume foarte drăgălaș.

– Vă mulțumesc, domnule Stretton. Doriți și frișcă?

Stretton dădu din cap, punându-și ceașca pe măsuța joasă de lângă fotoliu, astfel încât Teressa trebui să se aplece pentru a adăuga frișca. Nu dură decât o secundă, dar nesuferitul individ reuși s-o ciupească de fesă. Teressa se smuci înapoi, roșie la față de furie. Oricât era de surprinsă, ar fi putut să salveze frișca. Dar revolta îi făcu încheietura mâinii să se relaxeze, și peste pantalonii lui Reg Stretton se revărsă un torent alb ca laptele.

Capitolul 3

– Vai de mine, ce *rău* îmi pare! se văicări Teressa, fâlfâindu-și brambura mâna, în timp ce ultimii stropi de frișcă picurau formând un desen abstract pe pantalonii închiși la culoare ai lui Stretton.

– Ei fir-aș al dracu'! exclamă acesta, îndreptându-se, cu mâinile în aer, neputincios și nehotărât. Toți priviră într-acolo, apoi se apropiară. Wallace Moore bombăni ceva despre angajații dobitoci. Lara țistui din limbă, văzându-și criticile justificate. Wendy, însă, își înăbuși râsul, iar John O'Brien întrebă, ironic:

– Trebuia s-o iei tu pe toată, Reg?

Ashe îi aruncă Teressei o privire severă, după care aduse prosopul de la bar și un burete, pentru a începe dificila muncă de a-l curăți și pe Reg, și podeaua. Îi îndesă în mâini obiectele slinoase.

– Scapă de astea. Adu niște bureți curați și apă.

Tremura de enervare. Teressa se grăbi spre bucătărie, să îndeplinească ordinul. După ce reveni în sala de biliard, Ashe

o instrui să termine de curățit covorul. Reg Stretton ieșise, probabil ca să se se schimbe, și reapăru cu niște pantaloni curați, în timp ce Teressa termina de șters. O bătu pe spate, vesel.

– Nu face nimica, draga mea – se mai întâmplă. Dar trebuie să fim mai atenți, nu-i așa?

Teressa se enervă din nou.

– M-ați luat prin surprindere când m-ați ciup... începu ea, distinct.

– Da, da, da. Lasă, o bătu iarăși Reg pe umăr și porni destul de grăbit spre bar.

– Mai adu frișcă, Teressa, îi ceru rece Ashe. Și încă o cafetieră. Cât poți de repede.

Mă rog, fusese un număr improvizat, își spuse Teressa zguduită, în timp ce făcea din nou cafea, dar mai înviorase atmosfera. Nu era tocmai un băț în roate, însă Ashe avea de prezentat câteva scuze... Luă filtrul, văzu un bej-argintiu familiar reflectat în suprafața lucioasă și se răsuci în loc. Bejul-argintiu se transformă într-o săgeată, când pisica se repezi prin fața ei, iar filtrul îi căzu din mână, revărsându-și conținutul clocotit pe dușumeaua bucătăriei. Teressa fu stropită pe brațul stâng și, cu un țipăt, se repezi la chiuvetă, să-și toarne peste arsură apă rece.

– Fir-ar al dracului să fie... bombăni ea, în timp ce căuta un al doilea filtru, după care începu să șteargă pe jos. Pisica dispăruse pe coridor. Dumnezeu știa unde se dusese. Fugise ca o... ca o pisică opărită, își spuse Teressa, chicotind, și fu nevoită să-și înăbușe râsul aproape isteric.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Teressa, spuse iritat Ashe, intrând în bucătărie. Așteptăm cafeaua. De ce naiba ștergi pe jos?

– Am scăpat filtrul. I s-a spart capacul. L-am băgat în priză pe al doilea.

– Ai scăpat filtrul! repetă Ashe, exasperat.

Imediat, o întrebă:

– Te-ai fript?

– Puțin.

– Unde?

Fără tragere de inimă, îi arătă brațul. Ashe se încruntă la vederea porțiunii mari de piele înroșită. Trase adânc aer în piept, apoi expiră prelung.

– Am să te oblojesc cu ceva. Stai jos.

Îi luă cârpa din mâini și o împinse aproape cu forța pe un scaun de bucătărie, începând apoi să scotocească printr-un dulap.

– Era o trusă de prim ajutor, pe-aici pe undeva...

Reveni cu trusa și deschise un tub de alifie. Când se aplecă să întindă unguentul galben, părul său, cu acea culoare ciudată, ajunse la doar câțiva centimetri de fața Teressei. Inima ei începu să bată cu putere. „Din cauza șocului", își spuse, privind firele argintii subțiri care sclipeau printre cele blonde. „Ești șocată de bombe, chiar și după o arsură ușoară."

– Și de fapt, cum ai scăpat drăcia aia? o întrebă el.

– Din cauza pisicii...

Ashe se îndreptă la loc, puse capacul tubului și o privi fără să clipească din ochi – exact ca pisica.

– A pisicii? întrebă el, parcă suspectând-o că avea halucinații.

– Da, era aici și a fugit tocmai când luam eu cafetiera.

– Noi n-avem pisică.

– A fost în camera mea, astă seară, când dumneavoastră erați plecat la Dundurra. Pe pat. Poate e o pisică vagaboandă.

Ashe clătină din cap.

– Fie, Teressa, o pisică. Dar bănuiesc că ești cam neatentă. N-ai nici o scuză pentru că ai vărsat frișca pe pantalonii lui Reg Stretton.

Înghiți un nod. Arsura o ustura. Iar comentariul lui neașteptat, de asemenea.

– N-aș fi scăpat-o, dar m-a ciupit.

– Te-a ciupit...? repetă Ashe, parcă nevenindu-i să creadă; îi ridică bărbia spre el. Teressa, ești sigură?

– Da, bineînțeles. Vă pot arăta urma... adăugă ea cu ingenuitate, în același rol al Teressei de la „Universal". Dintr-o dată, i se părea foarte important să nu-l uite, când ochii aceia aurii îi sfredeleau pe ai ei.

Ashe îi privi pantalonii de culoarea cositorului, apoi râse scurt.

– Nu va fi necesar. Vrei să-i spun vreo două vorbe?

Ochii Teressei se dilatară. *Iarăși* vreo două vorbe spuse unui coleg de afaceri, în favoarea insipidei fete de la bucătărie? Nedumerirea o făcu să se bâlbâie:

– Nu, e-n regulă.

– Să-mi spui dacă se mai atinge de tine, Teressa. Îmi promiți?

Dădu din cap, dorindu-și ca *Ashe* să n-o mai atingă... să n-o mai privească...

– Aproape ți-a căzut eșarfa. De ce-oi fi purtând tu urâțenia asta...

I-o smulse din poziția precară de pe cap și îi privi părul.

Involuntar, mâna Teressei se ridică la șuvița albă, acoperind-o, dar degetele lui le prinseră pe ale ei, coborându-i mâna la loc.

O săltă de pe scaun și îi studie fața încadrată în părul brunet, eliberat din carcera baticului. Îi atinse argintul pur al șuviței.

– De ce Dumnezeu îți ascunzi așa părul? o întrebă el, încet.

– Nu... nu mi-l... e gata cafeaua, domnule Warwick... se bâlbâi Teressa, înfierbântată de inspecția lui atentă. Se afla destul de aproape ca să-i vadă ridurile mărunte din jurul ochilor. Emana un miros curat și astringent, de after-shave, și o căldură care-i făcea pielea să se înfioare de emoție.

– Doamne Dumnezeule, Ashe, *ce* s-a întâmplat?

În ușa bucătăriei apăru silueta zveltă a Larei. Vocea îi era nepăsătoare, dar ochii ei stăruiră asupra lor, cu răceală. Teressa stătea lângă Ashe, cu baticul scos și mâna într-a lui. Aproape că-i scăpă un chicotit nervos. Probabil arătau destul de suspect. Oare Lara avea să ezite în fața unui viitor soț care-și făcea de cap cu personalul casnic?

Intră și Wendy, care văzu pe masă trusa de prim ajutor.

– Un accident, Ashe?

– Teressa s-a opărit.

– Acum ți-e bine? o întrebă Wendy.

Dădu din cap. Iarăși grijă și generozitate. O făceau să se simtă îngrozitor.

– Cred că te urmăresc accidentele, scumpo, comentă plictisită Lara.

– A fost o pisică, tresări ușor gura lui Ashe.

Le explică împrejurările accidentului, iar Wendy închise filtrul. Când ce fratele ei se dădu la o parte, observă părul Teressei.

– Teressa, șuvița aia e naturală?

– Da, ridică ea mâna la firele argintii, mi-a crescut așa când aveam șaptesprezece ani.

– Acum câți ai? se interesă Ashe, părând cam îngândurat când o auzi declarându-și douăzeci; având în vedere rolul asumat, găsea că era mai înțelept să pară mai tânără. Credeam că ai și mai puțin, murmură el.

– E superbă, comentă Wendy. Ce zici, Lara?

– Hmm? A, șuvița aia. Eu, una, nu mă dau în vânt după ele.

Lara își încârligă degetele cu unghii lungi împrejurul brațului lui Ashe, iar Teressa îi privi atitudinea posesivă cu care îl apuca. În minte îi reveni fulgerător o amintire, aducând cu sine un sentiment feroce, care o surprinse.

– Doar n-o să stăm *toată* noaptea în bucătărie, nu-i așa, iubitule? se bosumflă Lara.

Desprinzându-se, Ashe scoase unguentul din trusa de prim ajutor și i-l dădu Teressei.

– Păstrează-l și mai pune-ți, la noapte și de dimineață. Altfel, s-ar putea să-ți iasă bășici.

– Vă mulțumesc, domnule Warwick, răspunse ea, cu privirea în jos.

Lara începea să se enerveze, văzând câtă atenție îi era acordată servitoarei. Ar fi trebuit s-o mulțumească – numai dacă Ashe n-ar fi fost atât de...

– Te descurci singură cu curățenia aici? o întrebă el, iar Teressa dădu din cap. Atunci, strânge și du-te la culcare. În seara asta nu mai am nevoie de tine.

Porniră spre ușă, luând cu ei noul vas cu frișcă și cafetiera.

– Aș dori ca dimineața să servești micul dejun pe masa de pe terasă, îi arătă Ashe ferestruica de servit care se deschidea în afară. Și pe urmă, să strângi. E-n regulă?

– Doar dacă nu cumva, desigur, preferi să mai dormi, scumpo, și să-ți aducem *noi* micul dejun la pat, adăugă Lara, cu un râs acru.

Teressa reuși să se prefacă uimită, ca și cum sarcasmul i-ar fi scăpat. Părea să scoată la lumină cele mai neplăcute trăsături de caracter ale Larei. Și viceversa.

– Zău așa, Ashe, o auzi ea pe blondă continuând, în timp ce se îndepărtau pe hol. Ești incredibil de îngăduitor pentru un om de afaceri. Subalternii vor profida de tine, dacă insiști să-i cocoloșești așa...

De pe culoar răsună un râs bărbătesc profund. Teressa își ciuli urechile, pentru a-i auzi răspunsul.

– Tânăra Teressa nu va profita de mine, spuse el. Habar n-ar avea cum.

Ei, dar asta nu se putea ști. Teressa începu să facă ordine în bucătărie, nemulțumită că îi dăduse lui Ashe acea impresie. O impresie care-i sensibiliza latura ocrotitoare. Părea dornic să aibă grijă de ea, ceea ce ar fi fost nostim, atâta numai că o ducea cu gândul la alte vremuri, când fusese realmente stângace și timidă. O amintire limpede ca de cristal o lăsase fără grai, dimineața, când sosise și îl văzuse în costum de baie, cu părul ud... mai vârstnic, dar foarte asemănător cu felul cum arătase odată, cu ani în urmă, când îl văzuse lângă piscina de la Cliffe House. Atunci, Ashe surâsese, cu unul dintre acele zâmbete detestabil de înțelegătoare ale lui. Teressa nu purta bikini, ca sora ei, cu costumul ei negru sumar, umplut de formele sale voluptuoase – nu avea nici măcar un costum

dintr-o bucată. Își ascundea trupul durduliu sub niște pantaloni marinărești și un tricou lung, încercând să susțină că n-avea chef de baie, deși era o zi caniculară, iar piscina o îmbia cu albastrul ei răcoros, care-i tăia respirația. Cecily insistase s-o convingă.

– Haide, Tess. Înotul e ideal pentru slăbit! strigase ea, plonjând, aproape fără a tulbura suprafața apei cu trupul ei suplu. Teressa se înroșise la față.

– Nu e decât grăsimea adolescenței, comentase Ashe, atingând-o pe braț.

– Chiar așa? replicase ea, smulgându-se din loc ca și cum ar fi ars-o.

– Și eu am fost o idee cam plinuț, dar uită-te la mine acum, glumise el, parcă-s o scândură.

Bineînțeles că nu arăta așa. Era înalt, musculos și splendid, iar aluzia că putuse fi și el gras cândva nu era decât una dintre acele încercări nepăsătoare ale adulților de a o ajuta să se împace cu soarta ei. Un panaceu ca atâtea altele: „...dar ai un ten *fermecător*, Tess“, și „nu lua în seamă talia, ai niște mâini superbe“.

Tenul fermecător și mâinile superbe nu-i ajutaseră cu nimic, și nici remarcile miloase ale lui Ashe Warwick. Își amintea, însă, că Ashe îi zâmbise frecvent și, odată, îi adusese un kimono dintr-o călătorie la Tokyo. Teressa își întrezări imaginea în geamul fumuriu al ușii cuptorului. Șuvița argintie îi strălucea în păr, ca un memento luminos. Iar kimonoul îi stătuse respingător.

Motanul stătea din nou pe patul ei. Teressa îl privi cu mâinile în șolduri.

– Ai scăpat basma curată, Nepoftitule. Tipic pentru un motan ca tine!

Îl mută pe fotoliu, unde animalul adormi în câteva minute. Apoi, Teressa se culcă, lăsând fereastra deschisă ca să intre aerul curat, sunetele slabe ale mării și crâmpeiele de voci și râsete aduse de vânt. Mai târziu, când se trezi pe neașteptate, nu se mai auzea decât foșnetul melancolic al valurilor și, în apropiere, un miorlăit tânguitor.

– Nepoftitule...?

Motanul scoase încă un miorlăit și sări de pe pat, spre ușa verandei. Privi într-acolo, apoi spre ea.

– Vrei să ieși?

Teressa își privi ceasul, în lumina scăzută a lămpii de grădină, care intra printre draperii.

– Da' știu c-ai ales bine momentul!

Îi deschise, iar motanul o zbughi în tufișurile luminate de lampa din grădină. Tot restul verandei, întinzându-se spre partea dinapoi a casei, era cufundat în întuneric, înghesuit între siluetele negre și cocoșate ale tufelor și copacilor. Teressa rămase în așteptare, apoi se rezemă de unul dintre stâlpii de lemn sculptat ai verandei. Briza sărată îi răsfira părul, făcând-o să-și ridice o mână pentru a-și aranja pletele grele de pe ceafă. Avea pielea dezgolită, cu excepția materialului subțire al cămășii de noapte scurte, iar aerul răcoros al nopții o mângâia plăcut. Teressa zâmbi spre cer – stelele erau mai limpezi, mai strălucitoare. Merita deranjul de a se fi trezit din somn. Ora unu și jumătate

noaptea, pe litoral, avea un aer vrăjit. După un timp, auzi un foșnet și zâmbi. Se întorsese, după ce răspunsese la chemarea naturii.

– Hai, Nepoftitule, intră, trebuie să dorm și eu puțin.

Raza unei lanterne străbătu lumina mai palidă din grădină, apoi se stinse, în timp ce Ashe Warwick pășea pe verandă, cu niște chei zăngănindu-i în mână.

– Ai obiceiul de a invita nepoftiții în camera ta, Teressa? se interesă el, făcând-o să se retragă spre ușă. Ce cauți aici, la ora asta?

– Păi, eu… eu doar… ăă…

Ochii lui se îngustară, în timp ce se apropia, văzându-i cămașa de noapte din voal. Aceasta îi lăsa descoperiți umerii, brațele și, își dădu ea seama, aproape tot restul trupului învăluit în faldurile străvezii. Mâinile îi săriră în sus, ezitând zadarnic în dreptul sânilor.

– Și, continuă el răutăcios, privindu-i părul ciufulit, ce te face să crezi că vei putea dormi, dacă-ți intră nepoftitul în cameră?

– Era motanul, spuse ea, cu gâtlejul uscat.

Ashe păru amuzat.

– A, da, pisica misterioasă care ți se arată numai ție, Teressa.

– Adormise pe patul meu.

– Da, la fel ai spus și prima dată.

– Zău că așa a fost.

– Du-te și te culcă, Teressa. Dacă mai stai mult pe-aici, în cămăși de noapte prin care se vede totul, s-ar putea să atragi alt soi de nepoftiți.

Cât de ocrotitor vorbea!

– Nu cu dumneavoastră prin preajmă, domnule Warwick.

Ashe înălță capul, privind-o cu ochii întredeschiși.

– La douăzeci de ani, Teressa, ar trebui să-ți dai seama că aș putea fi și eu unul dintre ei.

Briza aduse cu sine un delicios frison de pericol.

– Dumneavoastră, domnule Warwick? Dar sunteți la dumneavoastră acasă, sublinie ea, cu ingenuitate.

– Chiar poți fi atât de naivă? murmură Ashe, apropiindu-se cu încă un pas. Ce-ți mai face brațul?

Teressa și-l coborî, iar Ashe veni să-l examineze, apucând-o cu o mână caldă de deasupra cotului.

– Hmmm, o întoarse el ușor în lumină, după care privirea i se abătu dinspre pielea aspră, către conturul sânilor sub firavul lor acoperământ de dantelă, urcând peste umărul gol și gât, până când începu s-o furnice tot trupul, ca și cum ar fi atins-o. Stăruind cu ochii spre adâncitura de la baza gâtului, Ashe ezită. Pe brațul ei, mâna i se contractă infim, cu degetul mare mângâind pielea. Încet, privirea i se aținti asupra gurii ei întredeschise, pe când o strângea și mai tare.

– Să-ți mai dai cu cremă, dimineața, arătă el cu capul spre arsură, eliberându-i brațul. Și, Teressa, ia un halat pe tine, dacă mai ieși din casă...

Aplecându-se prin fața ei, deschise ușa și, un moment, ajunse cu obrazul aproape – atât de aproape de ea, încât Teressei i se opri respirația, în timp ce-l privea în ochi.

– ...există mai multe moduri în care te poți arde, încheie el, încet.

Dimineața de duminică era caldă și pâcloasă, preludiu al unei zile frumoase de noiembrie. Toți salutară cu entuziasm micul dejun copios servit pe terasă – mai puțin Lara, care își coji doar o portocală, cu aerul ei puritan de adeptă a dietei. După ce mâncarea fu servită, John O'Brien bătu cu palma în perna banchetei.

– Ia loc, Teressa, mănâncă și tu cu noi. Aici sunt munți de mâncare.

– Îți permiți prea multe, John, replică Lara, peste o felie de portocală. Ashe o plătește pe Teressa ca să muncească, nu să fie invitată la masă. Dumnezeu mi-e martor cât costă servitorii.

– Bine, te-asigur eu că servitorii *tăi* nu te vor dezamăgi. Problema asta las-o în seama lui Ashe.

Era un răspuns surprinzător de tăios din partea binevoitorului John. Când Teressa dădu să se retragă, o cuprinse cu un braț pe după umeri, făcând-o pe Lara să se încrunte. Intensitatea nemulțumirii ei o uimi pe Teressa. Dacă în locul lui John era Ashe, ar fi fost aproape convinsă că era geloasă.

– Până nu te așezi, Teressa, mă întreb – *vrei, te rog,* să-mi aduci și mie un măr? îi ceru Lara, cu o politețe exagerată. Vreau să zic, dacă bietul tău braț suportă efortul.

– Stai jos, Teressa, îi spuse calm John, apăsând-o pe umăr, în timp ce o privea pe Lara.

Teressa începea să se simtă ca felia de carne dintr-un sandviș.

– Ți-am mai văzut cu toții numărul de răsfățată nesuferită, Lara. Mai scutește-ne.

Wendy se uită de la unul la altul, apoi făcu o mutră complice spre Teressa.

Blonda se îndreptă în scaun, ostilă și elegantă, în șort și tricou cu propria ei siglă „Laramor". Șuieră spre John:

– Uneori întreci măsura, John. Pentru asta, aș putea să te concediez!

– N-ai decât, Lara, o pofti el. Vezi doar dacă mai găsești un manager care să reziste mai mult de-o lună lucrând pentru tine. Chiar mă gândeam să-mi caut un post mai vesel. De îmblânzitor de lei, eventual.

Wendy arătă discret spre casă, iar Teressa dădu din cap. Plecară, lăsându-i să se certe cu glasuri scăzute. Deci, John făcea parte din tabăra Moore, dar lucra în firma Larei, nu într-a tatălui ei.

– Sigur, spuse Wendy, când ajunseră în casă, nu rămâne la Laramor decât pentru că e nebun după ea.

– Dar Lara și fratele dumneavoastră nu...?

– Ține la Ashe, într-adevăr. Nu știu dacă sentimentul e reciproc... continuă Wendy, în timp ce scotea din frigider o felie de Forêt Noire rămasă de cu seară. Să nu-i spui lui John, zâmbi ea, dispărând cu prada, în timp ce intra Ashe.

– Prânzul îl luăm la un restaurant, Teressa. După ce strângi vasele de la micul dejun, pregătește niște termosuri cu cafea și pune-ne o sticlă de vin în răcitor, ca s-o luăm cu noi la plajă. Pe urmă, poți să faci ordine în dormitoare, iar până pe la vreo trei, ești liberă. Diseară vom cina tot în casă, și cunoști sistemul. Toată lumea pleacă mâine dimineață, doar dacă nu cumva se strică vremea.

– Da, domnule Warwick.

Ashe tăcu un moment, studiindu-i îndelung hainele largi, care-i ascundeau formele trupului.

– Ai dormit bine azi-noapte? N-au mai venit... nepoftiți? zâmbi el.

– Nu. Nu s-a mai întors.

– Cine nu s-a întors, Ashe, iubitule?

Fața Larei era încă înnegurată după conflictul cu John și, intrând, îl luă pe Ashe de braț cu aerul unui copil năzuros care apucă jucăria cea mai mare, declarând: „a mea!“ Teressa îi privi mâna cu care-l strângea pe Ashe. Un moment, se simți din nou încurcată, ca la șaisprezece ani.

– Nepoftitul Teressei – un motan.

Sprâncenele fine ale Larei se arcuiră.

– Un motan. Nu ne mai slăbești cu pisicile astea, scumpo? Eu n-am văzut nici una.

– Era la mine în dormitor, îi spuse cu sinceritate Teressa. Domnul Warwick l-ar fi văzut, dacă venea mai devreme.

După ce-și termină munca, Teressa își luă un bikini pe sub haine și coborî spre o plajă nisipoasă izolată, în formă de semilună, lângă lagună. Ashe și invitații săi ocoliseră până pe plaja de surfing, cu cafelele și vinul. Aici, valurile mării erau mai blânde, ca niște franjuri delicate de dantelă care se înspumau peste nisip și frânturile de scoici. Mai departe, niște pescari stăteau pe dig nemișcați ca statuile, iar câteva familii și grupuri se bălăceau și se zbenguiau cu bărcile.

Tocmai își întinsese hainele alături, când un val pe care-l subestimase îi udă blugii și tricoul. Soarele avea să le usuce curând. Teressa se culcă pe prosop, cu gândul la sunetele din jur, pentru a-și feri mintea de noi complicații. Strigătele copiilor, duduitul aspru al unui motor pornind, urmat de torsul său lin, de-a lungul lagunei, spre mare, țipetele pescărușilor și zarva unei familii care trecea pe-alături.

– Mami, mami! Uite, o scoică!

– Minunată, scumpete.

– Și eu am găsit una, uite, mami, o vezi?

– Da, iubire, *superbă*...

Apoi se auzi ropotul de pași pe nisipul umed de lângă apă. Un alergător, își spuse somnoroasă Teressa, când auzi pașii trecând pe lângă ea, apoi oprindu-se. Un foșnet ciudat o făcu să întoarcă într-acolo capul. Deschise un ochi, pentru a vedea nisipul uscat mișcându-se sub pașii cuiva. Două picioare bronzate, musculoase, slip negru scurt pe șoldurile înguste, un torace cu păr blond-închis și luciul unui lanț de aur. După întunericul somnolenței în timpul căreia încercase să țină la distanță tocmai acea imagine, lumina puternică o făcu să mijească ochii. Dar nu avea cum să-i scape atenția îngândurată pe care Ashe i-o acorda făpturii ei. Costumul bikini nu se potrivea deloc cu rolul violetei ofilite pe care-l jucase. Materialul roșu, lipit de piele, nu ascundea decât porțiuni foarte mici ale trupului, accentuându-i relieful sâilor și al șoldurilor. Orice-i scăpase lui Ashe în timpul nopții, acum nu avea cum să mai treacă neobservat.

Ashe se așeză pe nisip, rezemat într-un braț, privind-o cu o expresie ciudată.

– Încep să cred, Teressa, că ești un fel de gloabă care mănâncă jăratic.

Teressa se ridică în capul oaselor, întinzând mâna spre tricoul de bumbac. Ochii lui îi cutreierau din nou trupul, făcând-o să simtă o fierbințeală care nu avea nici o legătură cu soarele. Întinzând o mână, Ashe i-o imobiliză pe a ei.

– Nu e nevoie să iei cortul ăsta pe tine. Dacă te deranjează, nu mă uit.

Tăcu o clipă.

– Deși nu le poți pretinde bărbaților să nu se uite la tine, Teressa. Ai un trup foarte frumos.

La auzul acestor cuvinte, o străbătu o plăcere intensă. Un trup frumos. Părea o punte până în vremea acelei zile arzătoare, lângă piscină, cu Cecily flirtând în apă și afară. Un trup frumos. Verdictul o anula pe fata grasă și împiedicată care se juca de-a v-ați ascunselea prin haine. Faptul de a-l auzi pe Ashe recunoscând-o îi oferea o satisfacție aproape destul de mare pentru a justifica toată acea înșelătorie nebunească.

Ashe îi eliberă mâna și, cu toate că nu mai făcu nici o încercare de a se îmbrăca, Teressa începu să frământe materialul. Admirația lui era un balsam pe sufletul ei, dar simțea nevoia de a se ascunde în blugi și tricoul larg. Abia acum își dădea seama că erau echivalentele actuale ale hainelor pe care le purtase pe vremea când era mai grasă. Își privi degetele cum mototoleau bumbacul. Părea să fi devenit un obicei – acela de a se ascunde de Ashe.

– Nici nu te-aș fi recunoscut, dacă nu-ți vedeam hainele pe nisip.

Se întinse lângă ea, iar Teressa zâmbi nesigur. Avea de gând să stea acolo de vorbă cu fiica femeii de serviciu de la birou, în timp ce frumoasa Lara și ceilalți musafiri influenți așteptau la o zvârlitură de băț? Indiferent ce alte cusururi avea, Ashe nu era un snob.

– Cu ce te ocupi, Teressa? Sunt sigur că ai terminat școala și ești pregătită pentru o meserie mai onorabilă decât curățenia prin birouri.

De fapt, timp de un an, după absolvire, studiase știința computerelor. Dar nu-i putea spune asta, nici că avusese o funcție foarte bună, de programator, într-o companie importantă, înainte ca necesitatea de a lucra cu oamenii s-o orienteze spre munca de recepție și secretariat. Iar noua ei

ocupație, care încă nu începuse, la unul dintre cele mai prestigioase hoteluri din Sydney, nu se potrivea cu umila și sărmana Teressa Richards.

– Sunt dactilografă, minți ea, coborându-și ochii, pentru a se concentra asupra nisipului pe care-l cernea printre degete. În prezent, lucrez la o agenție, cu slujbă temporară.

– De ce nu te angajezi într-o funcție permanentă de birou?

– Am avut una, la Perth...

Își mușcă buzele. La dracu'! Nu voise să aducă vorba de asta, pentru a complica și mai mult lucrurile. Dar nu mai putea da înapoi. Ashe o întrebă unde locuise și lucrase acolo și de ce se întorsese la Sydney. Destul de stânjenită, Teressa spuse adevărul, dar cu mici omisiuni pe ici, pe colo. În timpul șederii la Perth, ea și Cecily locuiseră la Elaine Curtis, nașa lui Cecily. Și-o declară nașă proprie, eliminând numele surorii sale.

– ...și când mi-am dat demisia, m-am întors aici – acasă.

– Mă mir că părinții tăi ți-au dat voie din capul locului să pleci, spuse el, încruntat.

Teressa reflectă că ar fi fost și mai surprins să afle că ea nici nu mai avea părinți – și că, dintre cei doi înlocuitori pe care, din neatenție, și-i asumase, nu mai trăia decât unul. Atât de multe minciuni. Își înăbuși un sentiment de rușine. Ashe le merita. Ridică ochii, și îl văzu privind-o.

– De ce ți-ai dat demisia?

– A trebuit să plec, fiindcă...

Se întrerupse, căutând un motiv de demisie potrivit pentru o violetă ofilită.

– ...din cauza șefului.

– Ți-a făcut avansuri.

Teressa dădu din cap.

– Am plecat fiindcă, tot timpul... știți dumneavoastră.

Ridicol, își spuse, abia stăpânindu-și râsul.

– Pentru Dumnezeu, Teressa, ai douăzeci de ani. Cum se face că n-ai nici cea mai vagă idee cum să-ți porți singură de grijă?

Ochii îi stăruiră asupra gurii ei.

– Ai un iubit?

– Pe moment, nu.

– Nu te lăsa descurajată de acea experiență.

Teressa râse.

– Nu *de-asta* n-am acum nici un iubit.

– Atunci, de ce?

Își trecu degetul mare și cel arătător peste tivul tricoului.

– Păi, ultimul băiat cu care am fost în vorbă era fotbalist.

Apoi ridică privirea, zâmbind.

– Nu prea aveam ce să conversăm.

– Doar nu-și pierdea timpul povestindu-ți în amănunt meciurile?

– Nu tot timpul, recunoscu ea. Dar multe din discuțiile lui Tony erau despre fotbal. Am învățat multe de la el.

– Așa?

Teressa strâmbă din nas.

– Să nu mai am relații cu fotbaliști.

Ashe chicoti. În ochii lui se citea o expresie surprinsă, care-i plăcea destul de mult Teressei. Dar era clar că și-l imagina pe fotbalistul ei ca fiind un tânăr superficial, mai preocupat de sport decât de fete. Numai de l-ar fi putut vedea pe Tony, își spuse ea, stăpânindu-și râsul. Chip arătos, mușchi peste tot și numai îndârjire amoroasă, când nu schimba locurile la masa de seară pentru a-și contura cea mai recentă strategie de atac.

– Ați jucat și dumneavoastră fotbal, domnule Warwick – când erați mai tânăr?

Ashe dădu din cap, cu oarecare amărăciune.

– Am practicat mai multe sporturi. În ultima vreme, mai fac față la câte o partidă de tenis.

Nu-i plăcea să fie înscris în generația trecută, observă ea, cu oarecare amuzament.

– Da, și Tony spunea că probabil se va apuca de tenis, când va fi prea bătrân pentru fotbal. Sau chiar de golf.

Ashe se rezemă în coate. Privind-o lung, murmură:

– Simt cum îmbătrânesc cu fiecare minut. Sper să mă pot ridica în picioare fără ajutor.

Se săltă experimental, ca și cum s-ar fi așteptat să-i înțepenească șalele.

– Mhm, mai am câțiva ani înainte.

Teressa nu se putu abține să râdă.

– O, n-am vrut să...

– Nu-ți face griji, Teressa. Orgoliul masculin e exagerat de sensibil, zâmbi el. Ține mine asta, pentru când ai să-ți găsești un prieten pe care vei dori cu adevărat să-l păstrezi. Și nu uita că nu toți suntem ca Reg și ca șeful tău.

– A, știu. Nici dumneavoastră nu sunteți așa, domnule Warwick.

Zâmbetul i se șterse de pe buze.

– Crezi că nu vreau să te ating, Teressa? Nu fi chiar așa de încrezătoare.

Ochii lui îi cutreierară din nou silueta.

– Și vezi să n-apari în fața lui Reg Stretton, cu echipamentul ăsta!

Capitolul 4

Era aproape ora trei, când Teressa reveni în casă. Cerul se acoperise de nori, iar o briză puternică ridica din când în când nisipul uscat în mici vârtejuri.

Casa era pustie și tăcută, și așa rămase. Frunzele smochinului se agitau prin dreptul ferestrei, în timp ce Teressa se așeză în fotoliu, cu o carte. Pregătise cele necesare la bucătărie și pusese masa pentru cină, iar până la sosirea oaspeților nu mai avea nimic de făcut. Ieși o dată din casă și fu surprinsă de forța vântului marin care bătea pe verandă. Deasupra mării, cerul se întunecase, anunțând furtună. La orizont se vedea o aură cenușiu-verzuie, iar zgomotul valurilor era propagat asurzitor de vânt. Teressa închise ușa verandei. Nu-i prea plăceau furtunile, mai ales atât de aproape de ocean. Acolo, păreau oarecum și mai pustiitoare.

Ora cinci. Chiar și acordându-le o mică întârziere la masa de prânz, era timpul să se fi întors. Începu să plouă – cu stropi mari și grei, care băteau un tam-tam haotic pe verandă, după

care se îndesiră într-un vuiet rivalizând cu mugetul mării. Zgomotul unei uși trântite, urmat de niște pași, o făcu să iasă din dormitor, gata să înfrunte încă o seară în compania acelor oameni minunați. Dar în hol nu era decât Ashe.

Cămașa bej îi era descheiată aproape până la cingătoare. Era udă leoarcă și mânjită cu unsoare, la fel ca pantalonii. Pe batista înfășurată în jurul unei mâini se vedeau câteva pete de sânge.

– Ashe... domnule Warwick... ce s-a întâmplat?! exclamă Teressa.

– O problemă cu mașina – am reparat-o, între timp. Am dat un telefon. Unde naiba ai fost, pe la patru?

Chipul îi era aproape la fel de neguros ca și cerul, iar Teressa nu înțelegea de ce-și descărca furia pe ea.

– În camera mea. N-am auzit telefonul – bătea vântul foarte tare.

Fără nici o introducere, Ashe îi spuse că invitații plecaseră în timpul după-amiezii.

– Cu toții? întrebă ea, prostește.

– Da, da, cu toții. I-am dus cu mașina la iaht. Sigur, ar fi trebuit să-mi fac timp ca să trec până la lagună și să-ți spun că nu mai era nevoie de tine. În mod normal, m-aș fi întors la timp pentru a te trimite acasă. Dar rabla aia de mașină m-a lăsat în pană, tu n-ai răspuns la telefon, și-acuma...

Se uită spre vremea urâtă de afară.

– ...e prea târziu ca să te mai duc, în condițiile astea.

Teressa rămase lângă el, cu privirea în gol.

– Au plecat mai devreme ca s-o ia înaintea ploii?

Erau singuri. Numai ea și Ashe.

– Da. S-au anunțat furtuni locale, iar Wallace a preferat să nu riște să rămână blocat aici încă o zi. Aș fi reținut-o pe Wendy, dacă bănuiam că...

Vorbea aproape de unul singur, continuând să se uite pe fereastră.

– Vor ajunge acasă cu bine?

Numai ea și Ashe...

– De-acum, au lăsat cu mult în urmă vremea urâtă.

Porni cu pas vioi spre etaj și reveni după un timp, cu părul ud după duș. Încruntat, găsi niște pansamente în trusa de prim ajutor din bucătărie.

– Vino să bei ceva, Teressa, o invită el.

Teressa îl urmă în sala de biliard.

– Lipește-mi-l, te rog, pe ăsta, îi ceru Ashe, moșmondind să-și aplice un leucoplast pe mână.

– Cum v-ați tăiat?

– Încercând să fac pe mecanicul! se răsti el, în timp ce Teressa îi lipea pansamentul peste tăietura din podul palmei. Al naibii Mercedes, niciodată nu s-a stricat. Și tocmai azi...

Teressa ridică privirea. Ochii lui de topaz, furioși, îi evitară pe ai ei.

– Mulțumesc.

Se duse la bar să toarne băutură în două pahare. I-l oferi pe unul, în tăcere. Era un Pimm's slab, iar Teressa îl acceptă, pornind agale să se uite la masa mare de biliard și tablourile de pe pereți.

– Poți să stai jos, Teressa. Nu te mușc!

– Nu?

Se așeză în fața lui.

– Am și făcut-o, nu? mormăi Ashe.

Privirea lui îi cutreieră fața, oprindu-se asupra șuviței argintii din păr. Teressa nu se mai ostenise să-și pună eșarfa; nu mai avea nici un rost. În timp ce ridica picior peste picior, ochii lui Ashe coborâră, observându-i jeanșii, albiți dar strâmți, și tricoul larg care nu reușea să-i ascundă complet silueta.

– Scuzele mele, Teressa. Ziua e compromisă, și nu sunt tocmai bine dispus.

Afară, vântul urla. Valurile se spărgeau pe plajă, sub casă. Părea incredibil că nu mai departe de aceeași dimineață nisipul scânteiase sub cerul albastru.

– În legătură cu cina, domnule Warwick...

– Am contramandat la restaurant. Cum te pricepi la omlete, Teressa?

Teressa se imagină pe sine robotind la bucătărie să-i pregătească mâncarea și trase concluzia că nu era tocmai pricepută. I-o și spuse.

– În cazul ăsta, o fac eu, răspunse Ashe.

Umorul îi reveni parțial, în timp ce prăjea omletele.

– Arată bine, domnule Warwick, comentă ea, când se așezară într-un capăt al mesei lungi din sufragerie.

Vinul clipoci, turnat în pahare.

– Spune-mi Ashe. Mă faci să mă simt bătrân, când mă „domnești“ atâta.

– Dar nu sunteți bătrân! protestă ea, cu inocență.

– Am treizeci și patru de ani, Teressa.

Îl privi cu compasiune.

– A... Da. Mă rog, nu sunteți nici *tânăr*, așa-i?

– La douăzeci de ani, cred că mă găsești decrepit... mormăi el.

– Oricum, e bine că sunteți mai în vârstă, altfel oamenii ar putea să comenteze.

Ochii lui se îngustară.

– Să comenteze, Teressa?

– În legătură cu statul meu aici, la noapte.

– Și crezi că nu vor comenta, pentru că sunt mai bătrân? clătină el din cap. Dumnezeule, chiar atât de inofensiv par?

Ultimele cuvinte le murmurase în paharul cu vin. Bietul om, își spuse Teressa, ascunzându-și amuzamentul – aspră bruftuluială mai suferea amorul lui propriu.

– Mama ta n-o să se supere că ai stat peste noapte aici, cu mine?

– N-o să-i placă. Dar are o părere foarte bună despre dumneavoastră și nici în ruptul capului n-ar crede că ați... ăă...

– Câtă încredere!

Dintr-o dată, Teressa și-l imagină pe Ashe punându-i doamnei Richards întrebări despre „fiica“ ei. Dacă afla că-l păcălise, avea să se înfurie. Pentru moment, lăsă problema în pace, dar hotărî că n-ar fi stricat să-și pregătească încă de pe-acum o cale de salvare. Cu cât Teressa Richards ieșea mai repede din scenă după acel weekend, cu atât mai bine.

– Dar oricum nu va conta dacă se supără, fiindcă în curând plec la Perth, spuse ea. La nașa mea.

Furtuna își revărsa mânia asupra casei. Ploua torențial, zgomotul comprimând toată lumea la acel unic adăpost – un adăpost ciudat de intim. Când terminară de mâncat, Ashe întrebă brusc:

– Știi să joci snooker, Teressa?

Văzând-o că ezita, luă răspunsul drept „nu“.

– Vino. Am să te-nvăț.

– N-ai prefera să scrii? întrebă ea, în timp ce Ashe aranja bilele în triunghi pe masa de biliard și freca vârfurile tacurilor cu cretă.

– Ar putea fi mai chibzuit, spuse el tărăgănat, aruncându-i o privire.

Încrederea Teressei făcu un salt impetuos.

– Ai mai scris și alte romane, Ashe?

Ashe oftă.

– De la „Vânătorul" încoace, scrisul meu a mers mai mult în salturi. Următoarea carte șchioapătă. Sper să-mi iau în curând o vacanță de la Warlord, ca să mă concentrez asupra ei.

Îi dădu un tac scurt și aprinse lampa cu franjuri deasupra mesei.

– Vino-aici, am să-ți arăt cum să începi.

Teressa urmări demonstrația. Ashe lansă bila albă în falangă, spărgând-o. Apoi, strânse bilele la loc și, un timp, îi arătă Teressei cum să țină tacul în mâini, formând cu stânga un pod de susținere peste marginea de fetru. Arsura de pe braț se vedea maroniu-rozacee, neatrăgătoare, în lumină. Ashe îi luă brațul și i-l întoarse.

– Azi ți-ai dat cu cremă? se interesă el și, când Teressa îl privi, degetele i se contractară, înfigându-se în carnea brațului ei.

– Da, e mult mai bine.

Buzele i se despărțiră, cu respirația dintr-o dată tăiată, în timp ce Ashe se apleca și mai mult. Apoi, îi dădu drumul și frecă din nou tacul cu cretă, în timp ce Teressa încerca încă o lovitură.

– Nu, nu. Ține-ți picioarele mai depărtate și trage cotul mai înapoi, o învăță el.

În încercarea de a-și ascunde cunoștințele elementare de joc pe care le avea, Teressa era toată numai unghiuri și stângăcie. Damien fusese un entuziast al jocurilor de snooker și biliard, învățându-le pe ea și Cecily datele de bază ale jocurilor, încă de la o vârstă fragedă. Ar fi putut recunoaște că știa să joace, presupunea, dat asta ar fi necesitat o nouă rețea de minciuni, ca să inventeze antecedentele de snooker ale familiei Richards. Trase aiurea. Ashe râse, rezemându-și tacul pe masă.

– Uite, așa.

Venind în spatele ei, îi ghidă mâna stângă spre masă, iar pe dreapta în poziția corectă, după care dădu lovitura. Bila albă se repezi într-o alta, care căzu în buzunarul lateral. Mâna Teressei tresări sub apăsarea mâinii lui. În câteva secunde, toate simțurile îi intraseră în alertă. Iar ceva neclar din strânsoarea lui o înștiința că sentimentul era reciproc.

Ashe îi dădu drumul, spunând iritat:

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu târî așa vârful peste fetru – ai să-l rupi.

Își luă tacul.

– Și-acum, să-ți arăt...

Și mai făcu o demonstrație.

Teressa se hotărî să progreseze și, până la urmă, manifestă un talent atât de remarcabil, încât Ashe fu încântat. Reacționă modest dar satisfăcut, când îl lăudă ca profesor. Teressa își stăpâni amuzamentul. Felul cum îl ducea de nas avea ceva îmbătător, mai ales acum, când Ashe credea că ea urma să plece în vestul Australiei. Dacă doamna Richards coopera, n-avea să afle niciodată cine era. Dintr-o dată, Teressei îi repugna ideea că Ashe ar fi descoperit vreodată. După acel

weekend, relațiile lui cu ea aveau să se mărginească la două-trei întrebări parate abil de doamna Richards. Nu reușise să-i bage bețe în roate, așa că, de-acum încolo... nimic. Dar micile glume pe seama lui îi prilejuiau o mare satisfacție ascunsă.

Când terminară partida, furtuna tocmai începea al doilea asalt. Vântul își schimbă direcția, lovind cu stropi de ploaie pereții și ferestrele care se zgâlțâiau. Ashe aprinse o lumânare și o lăsă pe bar, pentru eventualitatea că se întrerupea curentul electric.

– Sunt închise toate ferestrele și obloanele? întrebă el dintr-o dată.

– Nu știu...

– La naiba! Nu m-am gândit. Haide, dă-mi o mână de ajutor, să le închidem...

Închiseseră ferestrele de la parter și tocmai începeau cu cele de la etaj, când luminile se stinseră. Teressa, care era în hol, stătu pe loc un moment, complet dezorientată. Se simțea suspendată în spațiul negru.

– Ashe? îl chemă ea, cu voce ascuțită. Unde ești?

Când o atinse, se agăță de el, ținându-se strâns. Parcă ar fi revenit cu picioarele pe pământ.

– Ei, ei, nu-i nimic, spuse încet Ashe, conducând-o prin întuneric până când genunchii ei atinseră un obstacol. Așază-te. Merg să caut o lanternă sau o lumânare. Trebuie să fie pe-aici, pe undeva...

Teressa îl auzi mișcându-se prin jur și, deși își încorda vederea, nu reuși să distingă decât nuanțe vag diferite de negru.

– A, aici e... La dracu'! S-a consumat bateria.

Un trăsnet făcu să vibreze casa, cu un zornăit amenințător în întuneric. Lumina fulgerului scăldă fereastra, iar Teressa se ghemui și mai strâns pe divan.

– Detest furtunile... spuse ea, dorind să-și audă propria voce, ca și pe a lui. Era o frică prostească, infantilă. Slavă Domnului că n-o vedea chircindu-se. O lumină slabă o făcu să deschidă ochii și văzu că nu stătea pe un divan, ci pe un pat – patul lui Ashe. Barele de alamă ale tăbliilor victoriene luceau așa cum fuseseră destinate – în văpaia lumânărilor. Ashe stătea privind-o, cu expresia camuflată de lumina lumânării din mână, ce-i scălda de jos în sus chipul.

– Hai să mergem jos.

Teressa se ridică, în timp ce bubuia un nou tunet, iar tresărirea ei involuntară o făcu să lovească mâna lui Ashe. Acesta o înhăță, ținând-o să nu pățească ceva, în timp ce lumânarea cădea pe jos, stingându-se.

– Ai pățit ceva? mârâi Ashe, iar Teressa se agăță de el în întunericul ce se lăsase din nou.

După câteva momente, când Ashe se mișcă, îi simți răsuflarea caldă pe față. Apoi, brațele lui o încercuiră, cuprinzând-o strâns la piept. Teressa tremura din tot trupul. Se lipi și mai tare de el, astfel încât începu să-i simtă bătăile puternice ale inimii.

– Te-ai ars cu lumânarea? șopti Ashe, cu mâinile mișcându-i-se pe spatele ei.

– Nu.

Dar, desigur, existau mai multe moduri de a se arde. Chiar el i-o spusese – o prevenise. Încercă disperată să-și readucă aminte cine era Ashe, ce făcuse. Brațele ei îl înconjurau,

strângându-l cu putere, și nu-i mai era teamă de furtună. Era un fenomen fizic, își spuse ea. Ashe era un om putred pe dinăuntru, numai că n-o arăta. Mai era și atractiv, iar ea era doar o ființă omenească. Pieptul i se ridica și cobora profund, alături. Simți în păr o mângâiere, ca și cum i-ar fi atins capul cu gura. O mișcare instinctivă, și buzele ei îi întâlniră pielea, în apropierea gulerului. Nu, își spuse, nu putea simți așa ceva pentru Ashe. Nu *avea voie*. Dar trupul o contrazicea, ceea ce-i spuse că sentimentul era reciproc. Buzele lui îi atinseră tâmpla, iar Teressa își ținu respirația, fulgerată de o idee.

Ashe se îndepărtă brusc, aprinse un chibrit, apoi lumânarea, și coborâră la parter, în lumina ei pâlpâitoare. Umbrele lui se întindeau enorme, se unduiau și alunecau pe pereți. Umerii lați ai lui Ashe se încordaseră de tensiune – mergea ca și cum ar fi avut în el un arc forțat la limită. Acum, Teressa știa cum îl putea lovi. Îi venise în minte o idee de răzbunare măruntă, menită nu atât să-l doară, cât să-l frustreze. Dar era poetică, atât de poetică. Ce mijloc mai potrivit de a pedepsi un om lipsit de caracter exista, decât acela de a-i folosi propriile instincte? Întâlnirea din noaptea trecută și cea de dimineață, pe plajă, îi dăduseră ideea.

Ashe o plăcea. Erau singuri în casă, cu furtuna făcând prăpăd afară – un decor perfect pentru un bărbat și fata care-l atrăgea. Însă Ashe n-avea să capete ceea ce dorea, nici să-și folosească talentele persuasive – pentru că Teressa era tânără, încrezătoare și naivă. Iar Ashe Warwick, oricât era de mercenar și egotist, avea totuși o trăsătură onorabilă: nu seducea fetele care erau prea tinere și încrezătoare. Teressa, însă, se întreba: oare *el* fusese sedus vreodată?

Ashe aduse sfeșnicul de argint din sufragerie, iar lumina lumânărilor transformă sala de biliard într-un spațiu plăcut în jurul barului. Instalația stereo tăcea, din cauza penei de curent, iar golul din afara luminii era umplut doar de vacarmul furtunii și al oceanului. Razele lumânărilor se reflectau în sticla paharului unde Ashe își turna scotch peste cuburi de gheață.

– Aș dori și eu unul, te rog.

– Scotch-ul e o băutură foarte tare. Mai bea un Pimm's.

– Te rog.

Teressa tresări, la auzul unui tunet.

– Am nevoie.

– Bine.

Îi turnă o cantitate mică de whisky în paharul pe jumătate plin cu gheață și i-l întinse.

– Dar nu te grăbi.

Apoi, Ashe se trânti pe o canapea de trei locuri, cu piciorul peste brațul tapițat cu piele. Teressa se așeză în celălalt capăt, privindu-l lung.

– Probabil mă crezi o proastă care se sperie de furtună.

Ei, asta *da*, introducere seducătoare, își spuse ea cu autoironie, dându-și seama că habar n-avea cum să seducă un bărbat.

Ochii lui o contemplară în tăcere.

– Nu strică să te temi de unele lucruri. Tu ești puțin mai temătoare, în anumite privințe, decât ar trebui să fii, la douăzeci de ani. Cu timpul, cred că vei câștiga mai multă încredere – o dată cu experiența. Inocența nu durează o veșnicie. E un miracol, s-o găsesc la cineva de vârsta ta...

– Nu sunt inocentă, Ashe. Cunosc realitățile vieții. Sexul.

O spusese cu un oarecare teribilism, iar Ashe râse.

– Aha, suntem o femeie de lume, așa-i, Teressa?

– Am avut și alți iubiți înaintea lui Tony – au făcut dragoste cu mine.

Un nou hohot de râs.

– Câteva sărutări și pipăieli stângace nu contează.

– De unde știi că nu m-am culcat cu unii? protestă ea, înclinând capul într-o parte, în timp ce-i urmărea reacția.

Ashe se ridică, privind-o un moment în tăcere.

– Știu, și gata.

O bătu pe umăr și se duse să-și mai toarne un pahar. În timp ce se afla la bar, scoase dintr-un dulap un casetofon cu baterii. Introduse în el o bandă și începu să se plimbe prin cameră, în afara zonei luminate, sorbind din scotch. Vocea lui Lou Rawls se luă la întrecere, în stil rock latin, cu cea a furtunii.

– Mi-ar plăcea să pot dansa pe o melodie ca asta, spuse Teressa, conștientă de prezența lui Ashe undeva în întuneric, în spatele ei. Inima începu să-i bată cu putere. Ca strategie se seducție, își spuse ea, era destul de firavă. Își turnă pe gât o gură de whisky.

– Și de ce nu poți?

– Păi, nu știu. Cumva, mereu ajung să-mi calc partenerul pe picioare.

Nu era adevărat, dansa absolut onorabil, dar în ultima vreme nu prea abordase alte genuri decât disco, sau își târșâise picioarele încercând să scape din îmbrățișările sufocante ale lui Tony.

Pașii lui Ashe se auziră foșnind pe mocheta pufoasă. În lumina unui fulger, Teressa îi văzu silueta profilată pe o fereastră.

– N-ai nevoie decât de exercițiu, spuse el.

Când ridică paharul și bău, cuburile de gheață zăngăniră.

– Dansezi bine, Ashe?

Reapăru în lumină, pe neașteptate.

– Cât ce cât.

– N-ai putea să mă înveți?

Ashe o privi gânditor, își privi picioarele, apoi din nou spre ea. În sfârșit, puse paharul pe masă.

– De ce nu? O să ne treacă timpul mai ușor, până revine curentul electric.

Îi întinse o mână, ajutând-o să se ridice de pe canapea. Era o atingere impersonală, și vorbea cu glas indiferent.

– Relaxează-te, îi spuse el, bătând-o ușor cu mâna pe talie, ești prea încordată... nu te preocupa de pași, lasă-te doar condusă de mine...

Parc-ar fi fost un profesor. Nu ieșea deloc așa cum sperase Teressa.

– Dacă pășesc înainte așa...

Coapsa lui o atinse pe a ei, făcând-o să se retragă imediat. *Ea* era emoționată și crispată, nu el... adică, tocmai pe dos față de cum se așteptase.

– ...așa, e bine. Tu, pășești înapoi. Și, din nou...

Era groaznic. Teressa voia s-o strângă la piept, să-și lipească obrazul de al ei... se împiedică de mai multe ori. Cu adevărat. Dar Ashe o corecta cu o mână sigură pe talie și, în cele din urmă, ajunseră la un raport care ar fi putut fi plăcut, dacă lua lecții cu un instructor. Teressa ardea toată de frustrare. La etaj, Ashe păruse atât de vulnerabil, și totuși, acum era complet stăpân pe situație.

– Bun... spuse el după un timp, zâmbindu-i, acum nu mă mai calci pe picioare. Cu partenerul potrivit, ai putea fi o bună dansatoare, Teressa.

– Cu tine mi-e foarte ușor, Ashe. Aș vrea...

– Ce-ai vrea?

– Ca băieții cu care mă întâlnesc eu să semene mai mult cu tine. Cu tine, mă simt... la largul meu.

– La largul tău?

Glasl i se înăspri puțin. Mâinile sale o strânseră vizibil mai tare.

– În siguranță, vrei să spui?

Surâzându-i, Teressa se gândi un moment.

– Da, cred că asta e.

– Este cea mai prostească idee care îți poate veni în legătură cu un bărbat, Teressa, spuse el dur. Suntem aici, singuri. Nu poți presupune că ești în siguranță. Dacă m-aș hotărî să... să fac dragoste cu tine, ce-ai putea să faci?

Teressa râse.

– De parc-ai încerca!

Mergea, își spuse, când Ashe se încordă și mai mult la vederea încrederii ei.

– Te subestimezi, iar pe mine mă supraestimezi. Nu sunt un sfânt...

Mâna i se strecură și mai departe pe mijlocul ei.

– Tu ești o fată fermecătoare – dezirabilă. Aș dori să fac mai mult decât să te țin doar în brațe, Teressa. La vârsta ta, ar trebui să-ți dai seama, o dojeni el. Majoritatea bărbaților ar vrea să meargă până la capăt, așa că nu te repezi cu încrederea.

– Am încredere în tine.

Ashe trase aer în piept, adânc, exasperat, și îl expiră încet. După un moment, se opri din dans.

– Va trebui să înveți să te ferești de necazuri, Teressa, spuse el cu glas răgușit și o trase cu putere spre sine, pentru a o privi drept în ochii ei mari și cenușii.

Îi atinse părul, îndesându-și degetele adânc între firele dese de la ceafă.

– Uite, ca acum.

Camera fu luminată de un fulger triumfător. Ropotul ploii izbucni în aplauze. Bubuiturile de tobă ale oceanului se auziră un moment, înaintea unui nou tunet.

– Ca acum? șopti Teressa.

Coborându-și capul, Ashe își lipi gura de a ei. Avea buzele blânde, neporuncitoare. Era sărutarea unui bărbat cu experiență, dăruită unei fete neștiutoare, iar apăsarea sa caldă o mișcă mai intens decât reușiseră alte sărutări, mai lumești. Teressa se ținu de umerii lui, simțindu-i tensiunea când își aminti de tinerețea și inocența ei. Un moment, i se păru că era pe punctul să uite. Buzele lui se mișcară cu o autoritate adultă, înainte de a întoarce capul să le apese, în schimb, pe pielea delicată a gâtului ei. Dogoarea sărutului o făcea să mai dorească. Să fie sărutată de el ca o parteneră pe măsură, să fie mângâiată – iubită, în patul acela mare de alamă...

– Ashe... șopti ea, șocată de propria-i lascivitate. Și de faptul că uitase.

Brusc, Ashe o îndepărtă de el.

– Acum înțelegi ce vreau să spun, Teressa?

Plecă, iar Teressa auzi clinchetul carafei de whisky atingând paharul. Ashe nu se întoarse.

– Ia-o ca pe încă o lecție. Du-te la culcare. Și încuie ușa, dacă nu te mai simți în siguranță cu mine. Deși, nu va fi necesar.

Fusese o lecție, recunoscu a doua zi Teressa, în timp ce trecea prin dreptul Aeroportului Mascot din Sydney, în drum spre casă. O lecție care o învăța că ideea de a căuta să se răzbune pe un om ca Ashe fusese smintită de la bun început. Dar, reflectă ea, în timp ce încetinea în traficul de pe Princes Highway, nu se așteptase ca încercările ei nevolnice de a-l lovi s-o facă să se simtă atât de vinovată, de nedumerită. Așa de... rușinată.

Totul mersese de minune, îi spuse ea doamnei Richards, care se repezi pe ușă imediat ce Teressa intră în casă. Oaspeții fuseseră foarte interesanți, casa divină, toată lumea păruse să se simtă bine. Wendy Warwick juca în serialul *Plaza Nine*. Ei, ca să vezi! Și domnul Warwick? A, da, domnul Warwick păruse mulțumit de serviciile ei. Găsea că Teressa era o fată drăguță.

Dar Teressa nu se simțea deloc drăguță. Ba chiar, venise de la Deception simțindu-se înstrăinată de sine însăși.

Doamna Richards vorbea în extaz despre weekendul petrecut cu Maggie, Ron și nepoata ei Debbie, iar Teressa o asculta, încercând să-și adune curajul pentru a mărturisi cele câteva minciuni care puteau ricoșa asupra bietei femei. Amână, însă, văzând entuziasmul vecinei sale.

În seara aceea, întâmplarea făcu ca doamna Richards să plece la Warlord cu o jumătate de oră mai devreme ca de obicei, astfel încât Teressa nu apucă s-o mai vadă. Nu putea decât să spere că Ashe nu lucra peste program. Dacă era la birou și începea să vorbească despre fiica împiedicată... Ce-avea să facă, dacă afla că îl mințise, că-l dusese de nas intenționat?

Mai târziu, când Teressa îi deschise ușa, doamna Richards îi aruncă o privire ca pe vremuri.

– Domnul Warwick s-a scuzat pentru azi-noapte, spuse ea, în timp ce-și începeau ritualul ceaiului.

– Azi-noapte?

– În legătură cu încurcătura și faptul că a trebuit să rămâi acolo, singură cu el. Trebuie să spun că mi-a dat toate asigurările – a spus că nu te-a pândit nici un pericol.

Pericol.

– Aha. Așa a zis?

Thelma Richards acceptă o ceașcă de ceai.

– Și îl cred, cum i-am și spus, continuă ea, cu o sclipire în ochii ei albaștri. Părea să aibă impresia că aș fi mama ta. Mă rog, am fost atât de surprinsă, și pe urmă a sunat telefonul și n-am mai apucat să-i spun că nu sunt.

Slavă Domnului!

– Vă pot explica, doamnă Richards...

Și îi povesti totul, eliminând unele înclinații ale lui Ashe și propria ei dorință de răzbunare.

– Dar a *fost* logodit cu sora mea, odată, și m-am gândit că putea fi penibil dacă afla cine eram, fiind și domnișoara Moore acolo, și până să mă dezmeticesc, m-am pomenit în toată încurcătura asta și n-am lămurit-o destul de repede.

– Nu mi-ai spus că-l cunoșteai, draga mea, prima oară când m-ai ajutat, spuse gânditoare doamna Richards. Dar, lasă, știu și eu cum se pot întâmpla asemenea confuzii.

Se gândea la propria ei minciună față de domnul Warwick.

– Însă va trebui să-i spun, Teressa, dacă mă întreabă de-a dreptul. Totuși, o să pară o prostie...

– Crede că voi pleca în curând la Perth, adăugă Teressa. I-am spus-o tocmai ca să nu vă ia la întrebări. Peste o

săptămână, va fi uitat totul. Și tare aș mai vrea să nu afle cine sunt. E atât de jenant.

Bătrâna nu părea convinsă.

– Ţţ, ţţ, ţţ! În fine, cred că putem lăsa lucrurile așa cum sunt...

– Îmi pare nespus de rău, doamnă Richards.

– Zi-mi Thelma, draga mea. La urma urmei, aproape faci parte din familie.

În săptămâna aceea, Teressa avu câteva zile de lucru, prin intermediul agenției, și se bucură că era ocupată. Weekendul de la Deception îi apăsa conștiința. Într-o dimineață, pradă unui impuls, merse cu mașina să se uite la Cliffe House, cu speranța că avea să-i amintească de vremurile apuse, pentru a scăpa mai ușor de remușcările care o chinuiau. Coti pe strada familiară, cu un straniu sentiment de irealitate. Nu era nici atât de largă, nici atât de lungă pe cât și-o amintea. Porțile de fier forjat erau deschise, lăsând-o să vadă parțial vechea locuință. Casa era albă, ornamentată, cu vulgaritatea inițială atenuată în timp, de o anume demnitate. Întocmai așa cum o ținea minte, dar mai mică.

Unde erau toate proporțiile pe care și le amintea, înălțimea maiestuoasă a turnului ei? Purtase în suflet o imagine zugrăvită pe o pânză uriașă, când la fel de potrivit ar fi fost un simplu medalion. Reprezentase un fundal original întins pentru toate amintirile reale... mama ei, îmbrățișând-o și spunându-i să nu-și facă griji pentru felul cum arăta. „Ai treisprezece ani, iubito“, îi spusese ea, cu doar câteva luni înainte de a muri. „Înfățișarea își va purta singură de grijă. Ceea ce reușești să faci în interiorul tău, asta contează“.

Dineul familiei Merrow era o petrecere semi-formalistă, cu opt participanți. Doamna Merrow purta un șirag de perle *și* diamante. Erau prezenți prietenul lui Jane, David Pointer, și Sidney și Georgia Bryant, prieteni ai gazdelor. Decorul se schimbase, dar oglinzile, nu – masive, cu rame aurite, cumpărate din Europa în timpul uneia dintre expedițiile lui Raine Merrow la vânătoare de antichități. Teressa aproape se aștepta să se vadă reflectată în ele ea, cea de altă dată – o adolescentă diformă, îmbrăcată fără nici un rezultat în haine de la casa de mode. Clipi din ochi. Șase ani trecuți. Adio, grăsime, adio, sârme-n dinți. Adio și echipamente de la casa de mode, adăugă ea, cu amărăciune. Numai haine de gata și de la second-hand. Ce păcat că niciodată nu avusese parte și de una, și de alta, în același timp – înfățișarea de azi și alocația pentru îmbrăcăminte, de demult.

– O țineți minte pe Tess, le spuse Jane părinților ei.

– Tess, repetă doamna Merrow, cu o anumită prudență. Vai, ce bine arăți!

Ochii ei stăruiră asupra rochiei gri-argintii și a șuviței asortate din păr.

– Nu ți-am spus eu că s-a schimbat mult? continuă Jane, radioasă. Joel o să aibă un adevărat șoc!

Auzind-o, mama ei nu păru deloc încântată, ceea ce o bucură pe Teressa. Încă nu uitase scuzele pe care le prezentase Jane, încurcată, ca să refuze un weekend la Cliffe House, după ce începuseră necazurile lui Damien. Apoi, o auzise întâmplător spunându-i cuiva: „Mămica nu mă mai lasă să mă duc acolo..."

Conversară amabil fleacuri, bând vin de Xeres sec, până la sosirea lui Joel Merrow. Acesta intră fără să se scuze pentru întârziere, își îmbrățișă mama, care îl dojeni vag că-i deranja coafura, își bătu pe umăr tatăl și, în continuare, făcu un fel de tur regal al camerei, până ajunse la Teressa.

La douăzeci și șase de ani, Joel dobândise o atracție masculină aspră care nu fusese atât de vizibilă la nouăsprezece, când îl cunoscuse Teressa. Însă chiar și atunci fetele erau topite după el, atrase de atitudinea lui nepăsătoare și banii familiei Merrow. Acum, prin buna administrare a tatălui său, încă mai avea bani, precum și înfățișarea sumbră și obosită a unui om are mai mult se distrase decât muncise. Era o combinație fascinantă. Teressa își amintea că făcuse o pasiune intensă pentru Joel, în zilele ei cu grăsime și aparat dentar. Și mai ținea minte și cum, ori de câte ori o vizitase pe Jane, Joel glumea pe socoteala ei, deși îi cunoștea sentimentele. Prin urmare, simți un balsam pe vechile răni, când îi văzu ochii căprui plictisiți încălzindu-se cu interes.

– Tess? întrebă el cald. Te-ai schimbat.

– În aparență, replică sec Teressa.

– Dar erai o prichindută așa de lălâie, își afișă Joel zâmbetul de fante. Și mureai după mine.

– Oricine are dreptul la o greșeală.

Joel râse.

– Și pe dinăntru te-ai schimbat! Nu mai ești la fel de timidă, Tess.

– Numește-mă Teressa, îi ceru ea, amintindu-și, fără nici un motiv întemeiat, un glas profund spunând, demult, „Tess“.

O menajeră servi cina, în sufrageria decorată cu roșu și auriu. Cel puțin în seara asta, își spuse Teressa, era invitată, nu servitoare. Ridică paharul și își aminti de cina pe care o luase cu Ashe.

Mai târziu, se duseră în salon să-și bea cafeaua. Joel îi arăta o atenție măgulitoare. O invită în oraș, iar ea se eschivă. Era o oarecare surpriză – un nou tribut adus schimbării din durdulia Tess în zvelta și rafinata Teressa.

– Am bilete la teatru, săptămâna vuiitoare... zâmbi el și, în cele din urmă, Teressa acceptă. Joel arăta puțintel cam ca un lup. N-ar fi fost deloc la fel de mulțumit dacă știa că primise întâlnirea cu el numai în speranța de a-i muta gândul de la Ashe.

Miercuri seară, când veni s-o ia, contemplând-o cu o privire toridă, Teressa avu o scurtă presimțire rea. La fel o privea și Tony, dar cu Tony putea să se descurce. Joel Merrow, fantele, cocoloșit ca un prinț încă din copilărie, putea fi cu totul altă poveste.

– Senzațional, Teressa, o lăudă el, atingându-i ușor umărul, pentru ca apoi să coboare cu degetul în lungul brațului.

Purta rochia roz cu argintiu care, la Deception, rămăsese ascunsă. Ce-ar fi crezut Ashe dacă o vedea îmbrăcată cu ea...? Gândul îi produse un fior alarmat. Dacă se întâlnea întâmplător cu Ashe, într-o zi, sau într-o seară? Dacă o vedea arătând așa...? Joel zâmbi, iar Teressa îl luă de brațul pe care i-l oferea. Ei, și ce dacă-l vedea pe Ashe? Cu atât mai bine. Avea să se simtă ca un prost desăvârșit. Iar pentru asta, merita să-și cultive puțin dezgust de sine.

Seara trecu lin ca mătasea printre degete. Cina dinaintea spectacolului fu superbă, piesa amuzantă, iar șampania din pauză, rece ca gheața.

– Știu un locșor ideal pentru cafea, îi spuse Joel, în timp ce plecau de la teatru.

– Minunat!

– Ți-ai luat la tine periuța de dinți? o întrebă încet, cu un zâmbet placid.

Teressa îl privi surprinsă, deși se așteptase la așa ceva.

– Locșorul ăla ideal, Joel... nu cumva e la tine acasă?

Păru mirat.

– Firește.

– Beau o cafea, dar n-am să mă culc cu tine.

Oprind mașina, Joel o privi cu uimire.

– Vorbești serios!

Expresia lui neîncrezătoare o făcu să zâmbească. Lui Joel nu i se refuzau prea multe – nici cafelele, nici altele.

– Nu cred în amorurile sportive. Îmi pare rău dacă-ți făcuseși altă impresie.

Joel cedă elegant – atât de elegant, încât Teressa acceptă încă o invitație de a ieși cu el în lume. Dar nu-și putea alunga sentimentul că Joel o privea ca pe o provocare.

– Domnul Warwick m-a întrebat aseară dacă nașa ta e o femeie de încredere, îi spuse Thelma, peste câteva zile. Nu mi-ai pomenit nimic despre nici o nașă, draga mea.

O privea cu vinovăție, dar și cu reproș.

– Și ce i-ai spus?

– Păi... cum ziceam, nu-mi place să mint omul în față, așa că... am vorbit puțin la modul general, dacă-nțelegi ce vreau să zic...

Scena era aproape irezistibilă. Buzele Teressei tresăriră, când și-l imagină pe Ashe beneficiind de „conversația gene-

rală“ a doamnei Richards. Dacă nici asta nu-l vindeca de curiozități, nimic nu mai avea șanse.

– I s-a părut ciudat că nu stai cu noi de Crăciun, așa că am făcut o aluzie că s-ar putea ca nașa asta din Perth să fie bolnavă, având nevoie de ajutorul tău.

– Ce-a răspuns la asta?

– A, m-a crezut, draga mea.

Își ridică piciorul pe un taburet, mărturisindu-i că fusese cât pe ce să alunece pe dușumea, în seara trecută, la Warlord.

Descoperirea faptului că Ashe întrebase din nou despre ea era însoțită de vagi fiori de neliniște și teamă că ar fi putut afla ce farsă îi făcuse. Dar, desigur, n-avea cum să afle, își spuse Teressa joi seară, în timp ce uda plantele din ghivecele pe care le ținea aliniate pe palierul scării. Credea că în același weekend urma să plece în vestul Australiei, iar cu asta aveau să se termine toate întrebările lui despre mica și naiva Teressa Richards. Punct.

– Și zău că era și cazul... bombăni ea, aruncând o privire în jos când simți balustrada vibrând.

Cineva urca scara. Teressa se ridică, ținând în mână un mic palmier în ghiveci, ale cărui frunze se ofileau la margini.

– Ei, nu cumva ai de gând să mori, nu? îl întrebă ea încurajator, când la cotitura scării apăru un cap. Lumina slabă de pe palier făcea să strălucească părul bej-argintiu...

Teressa scăpă ghiveciul. Acesta lovi balustrada și se rostogoli prin aer până jos, trecând chiar pe lângă bărbatul care ridică privirea spre ea.

– Acum știu că n-am greșit adresa, spuse Ashe, zâmbind.

Capitolul 5

Teressa înghiți în sec. Nu vorbea ca un om care știa că fusese îmbrobodit. Nici nu arăta astfel. Arăt atrăgător, sexy și poate chiar o idee cam nervos, dar nu supărat. În timp ce urca ultimele trepte, se uită peste balustradă la nefericitul palmier.

– Să dăm vina pe pisică? o tachină el.

– Ashe! Ce cauți aici?

Buzele lui se răsfrânseră puțin.

– Eram... în trecere, Teressa, și m-am gândit să intru ca să-mi iau rămas bun. Mă inviți câteva minute în casă?

– A... Da. Desigur.

Își șterse mâinile de blugi și deschise ușa. Ashe privi încruntat numărul apartamentului.

– În dosarul nostru scrie că stai la cincisprezece, nu la paisprezece.

– În dosar?

– La Warlord.

Evident, aflase adresa Thelmei de pe statele de plată – presupunând, în mod firesc, că și fiica ei locuia tot acolo. Teressa

bălmăji ceva în legătură cu greșelile de dactilografiere... când îl văzu uitându-se prin apartament. Se afla pe-acolo vreun obiect care să poarte înscris adevăratul ei nume? Dar Ashe nu aruncă decât o privire în jur, apoi se întoarse spre ea. De ce venise? Nu părea să existe decât un singur răspuns.

– Arăți foarte drăguț, Teressa, spuse el, privindu-i blugii strâmți și bluza roz înnodată pe mijloc. Ce s-a-ntâmplat cu corturile?

Teressa zâmbi cu stângăcie, ridicând din umeri.

– Vrei o cafea?

Ashe acceptă și veni s-o aștepte până termina, rezemat în ușa bucătărioarei. Din clipă-n clipă avea să observe că bucătăria ei era echipată doar pentru o singură persoană, nu pentru o familie. Din clipă-n clipă... Mâinile îi tremurau ușor. La apariția lui, stângacea Teressa Richards revenea ca prin farmec.

– Iarăși a apărut motanul tău fantomă, o anunță Ashe.

– Ți-am spus eu că era un motan.

– Iar eu te-am crezut.

– Ba nu m-ai crezut! Ai presupus că fabulam. Că aveam un prieten imaginar, eventual?

– Păiii... mi se părea ciudat că nu-l mai văzuse nimeni, zâmbi el.

Teressa scoase laptele din frigider, în timp ce Ashe continua, pe același ton ironic:

– Mie să nu-mi pui frișcă, Teressa. Nici măcar în cafea.

Cu un râs nervos, Teressa aranjă ceștile și niște biscuiți, pe o tavă. Ashe o duse în salonaș și o puse pe masă.

– Nepoftitul e hrănit de cuplul care vede de casă. Mă gândeam că poate vrei să știi.

– Da, mă întrebam... Îți mulțumesc, Ashe.

Scurta tăcere care urmă fu punctată de clinchetul porțelanului, în timp ce-și beau cafelele. Zgomotul înfundat al mașinilor de afară făcea ca încăperea să pară oarecum izolată. Teressa își aminti o senzație similară, dar mult mai intensă, când afară urlase furtuna.

– Când pleci la Perth?

Lingându-și buzele, făcu un efort să mintă:

– Duminică.

– Trebuie neapărat, Teressa? Poate că părinții tăi vor să rămâi.

– A, nu... E mai bine așa pentru ei – aici nu prea avem spațiu. Și s-ar putea ca la Perth să-mi găsesc mai ușor de lucru.

Ashe puse ceașca pe masă. Atent. Dezinvolt. Iar Teressa știu ce urma să spună.

– Ți-aș putea oferi eu o slujbă, aici, Teressa.

Fără rost, îndreptă lingurița pe farfurie, apoi o privi.

– În curând voi reîncepe munca la carte și am nevoie de o dactilografă.

Teressa clătină din cap, înfoindu-și părul brunet. Teatrul jucat de ea avusese succes. Îi trezise interesul îndeajuns ca s-o urmărească, iar acum nu era pregătită pentru așa ceva. În panică, fu cât pe ce să-i spună să nu se înfunde și mai adânc în capcana prostească pe care i-o întinsese. Cel mai îngrozitor era că o parte din ea își dorea să se angajeze la el... ca să-l cunoască mai bine.

– Nu, Ashe, n-ar merge.

Ce proastă era! Îl *cunoștea* deja. Iar Ashe nu merita considerația ei. De ce uita mereu asta?

Divanul scârțâi ușor, când Ashe se ridică. Teressa se ridică și ea, oprindu-se amândoi față în față.

– Deci, te-am învățat când trebuie să te retragi, așa-i? râse el trist, apropiindu-se. Teressa, ești o fată fermecătoare. Nu te repezi la primul băiat de care-ți închipui că te-ai îndrăgostit.

Câteva momente o privi în ochi, iar tot ceea ce credea Teressa că știa despre el se sfărâmă din nou în bucăți. Sărutarea pe care i-o depuse pe frunte era doar o suflare caldă pe piele. Când își lăsă mâna să cadă, Teressa i-o prinse.

– Nu mă săruți serios, de rămas-bun, Ashe?

Cuvintele îi scăpaseră involuntar.

– Ca să ai o amintire de la mine? râse el răutăcios, apoi o sărută pe gură. Buzele îi erau calde și ferme. Și se retraseră. Și se retrase și el.

Deci, asta era, își spuse Teressa. Se sfârșise. Acum își scosese din organism totul – vechea dorință de răzbunare, ura, frustrarea. Atunci, de ce se simțea atât de îngrozitor?

Peste câteva zile, sosi o scrisoare de la Tony – un Tony sfâșiat de dor, deplângând presiunile firmei care-l împiedicau să dea o fugă până la Sydney. „Voi veni imediat ce pot“, îi promitea în final, spre deznădejdea ei.

Pe măsură ce se apropia Crăciunul, scrisorile lui Tony deveniră mai frecvente. Primi încă o ilustrată și un răvășel mâzgălit în grabă de la Cecily. „...Sper că nu te-ai încurcat cu Ashe“, îi scria ea. „Și, pentru Dumnezeu, nu-i mai pomeni numele în scrisorile către noi. Uneori, Mike e gelos, iar eu găsesc prea umilitoare toată situația...“

Umilitoare – chiar și acum? Teressa citi mai departe, despre șederea lor la rude, lângă Venice. Cecily părea atât de fericită, și totuși numele lui Ashe încă mai putea s-o tulbure. Frământată, împături scrisoara.

Slujba de recepționeră la hotel fu suspendată temporar. Administrația hotelului îi propuse o dată de reluare a activității, în luna februarie, dacă putea aștepta până atunci. Teressa acceptă, urmând ca între timp să fie dependentă de muncile ei temporare.

Crăciunul sosi, apoi rămase în urmă. Teressa acceptă să sărbătorească Anul Nou cu Joel. Cu acea ocazie, îmbrăcă rochia primită cadou de Crăciun de la Cecily și Mike – un vis din colecția unui creator de modă din Roma, aleasă cu ajutorul priceperii lui Cecily și cumpărată din banii lui Mike. Era verde-pal, scânteietoare, cu un decolteu îndrăzneț tivit cu argint la fel de strălucitor ca șuvița din părul ei. La gât își prinse un colier subțire cu diamante de-al mamei sale, pe care îl purta doar rareori.

– În sfârșit, le ai pe toate, fato, își spuse ea, privindu-se în oglindă. Rochia, silueta potrivită, diamantele, petrecerea, și un playboy ca partener...

Dar mâna i se ridică la șuvița din păr și-i pieri tot entuziasmul.

Prietenii lui Joel, familia Westcott, organizaseră petrecerea la vila lor din Point Piper. Bătrânii familiei erau celebri pentru puterea lor financiară. Tinerii, pe care îi vizitau ei, erau mai cunoscuți pentru tocatul banilor, decât pentru câștigatul lor.

Era o noapte caldă, dar briza răcoroasă fremăta prin perdelele ferestrelor înalte ce se deschideau spre terasa casei Westcott. Ospătarii circulau cu pahare de șampanie și tărie pe tăvi.

– Unii dintre oamenii ăștia sunt aici de azi dimineață, remarcă Joel, în timp ce li se serveau băuturile.

Teressa îl credea. Câțiva bărbați aveau chipurile înroșite și-i băteau pe spate pe noii sosiți, iar în altă cameră, parțial izolată

de livingul enorm, un grup juca snooker, arătând de parcă n-ar mai fi ieșit de-acolo dinainte de Crăciun.

Își mută repede privirea dinspre jucătorii de snooker, dintr-o dată agitată. Se uită repede spre invitați. Străini, cu toții.

– Hai să dansăm, îi propuse Joel și o luă în brațe încă înainte de a ajunge pe ringul de dans. Mmmm, miroși ca un milion de dolari, murmură el, aplecându-se s-o sărute pe gât.

Teressa se retrase puțin, jenată de demonstrația în public.

– Calmează-te, draga mea, îi spuse el. Aici nu-ți pot amenința nobilele principii, nu-i așa?

Și o sărută buzele pe gât.

– Bravo, Joel! strigă cineva, iar Teressa nu apucă să evite următorul sărut, de astă dată pe gură. Ceilalți dansatori se opriră să-i aplaude, iar Joel făcu o plecăciune. Teressa își aplică pe față un surâs rigid, uitându-se după cea mai apropiată ieșire. Iar podeaua începu să se miște sub picioarele ei.

Nu era decât cineva care semăna cu el, își spuse, la vederea irizațiilor lumini în părul bej-argintiu al unui bărbat. Camera era plină de străini. Închise ochii, apoi îi deschise din nou, dar planșeul continua să cadă în gol, cu ea cu tot. Doi ochi de topaz o sfredeleau arzător. Era Ashe Warwick, un bărbat fără pereche în lume.

Se apropie de ei. Îl însoțea Lara Moore, care în primul moment se uită fără expresie, apoi nevenindu-i să creadă, când observă șuvița argintie din părul Teressei. Și nu era numai atât. După ei veneau Wendy și John, care la vederea ei făcură niște mutre de-a dreptul comice.

– Doamne sfinte, zâmbi moleșit John. Asta-i Teressa.

Wendy se holbă la ea, apoi la Ashe.

– Teressa, scrâșni el printre dinți.

– Ashe, dădu din cap Teressa în semn se salut.

Deci, tot se întâmplase, până la urmă. Acum, avea să afle. Pulsul îi bubuia în urechi.

Lara îl strânse mai tare de braț, aruncând o privire de cunoscătoare peste rochia italienească a Teressei. Părea bănuitoare. Relația inofensivă dintre Ashe și menajera lui dobândise un aspect cu totul nou.

– Bine, e Teressa... și mai cum?

– Richards, răspunse Ashe, mutându-și privirea scăpărătoare dinspre coafura sofisticată a Teressei către diamante și decolteu. Joel îi întinse lui Ashe mâna.

– Joel Merrow, se prezentă el. Iar ea este Teressa Radcliffe, nu Richards.

– Radcliffe? se încruntă Ashe.

Ochii Larei se îngustară.

– La Deception nu arătai așa.

– La Deception? interveni binevoitor Joel, fără să simtă tensiunea în creștere. Pe coasta de sud?

– Am o casă acolo. Teressa nu ți-a spus că a petrecut un weekend cu noi, acum câtva timp?

Glasul lui Ashe era rece ca gheața.

– Un weekend parțial, scumpule, grație vremii. Totul s-a terminat duminică la prânz...

Lara se întrerupse, aruncând încă o privire spre imaginea transformată a Teressei.

– Ai *ajuns* acasă cu bine duminică, Teressa?

Nu primi nici un răspuns, ceea ce pentru Lara era suficient. Deja își retrăgea mâna de sub brațul lui Ashe, când acesta se răsti:

– Nu. A rămas blocată în casă!

– E, nu mă-nnebuni!?

Wendy făcu ochii mari, în timp ce se pierdea împreună cu John printre dansatorii ce-i înghesuiau din toate părțile. Plin de farmec, Joel i se prezentă Larei, observând că nimeni nu se mai preocupa să respecte formalitățile, iar Ashe o conduse pe Teressa spre latura opusă a ringului de dans, după care o luă brutal în brațe.

– Trebuie să existe un motiv, spuse el, cu dinții încleștați, pentru mica ta prefăcătorie.

– Acum știi motivul, izbucni Teressa, amintindu-și-l ea însăși, cu un val de emoție.

– Ba nu-l știu. Spune-mi de ce o fată care umblă cu un playboy ca Merrow se prezintă ca femeie de serviciu în biroul meu, apoi în casa mea, dându-se drept o...

Se întrerupse, trăgând scurt aer în piept.

– Doamne Dumnezeule, nu-mi vine să cred... De ce? Despre ce e vorba?

Îi strânse mâna atât de tare, încât Teressa se strâmbă.

– Nu se vede cu ochiul liber? replică ea, într-o șoaptă feroce. Și să știi că meriți să te faci de râs, Ashe, dar recunosc că nici un moment n-am avut intenția să...

– Să ce? îi mârâi el la ureche. Să ajungi atât de departe? Acum pot să-ți spun, Teressa, că în noaptea aia ai fost cât pe ce să ajungi prea departe...

Teressa începea să se teamă, pe măsură ce înțelegea cât de mult îl afecta înșelătoria ei. Pe obraji îi apăruseră pete roșii.

– Javră mică! Atâtea provocări cu ochii holbați, și tot timpul erai una și aceeași cu asta de-acum, care se afișează în public cu Joel Merrow!

Își mișcă brusc mâna pe șalele ei, apăsând-o cu un gest aproape veninos, plin de furie reprimată.

– Ce *naiba* se întâmplă, Teressa, de ce te dai drept ceea ce nu ești, de ce ți-ai pus în cap să mă seduci? întrebă el din nou, cu un ghiont în spate.

– Te simți prost, Ashe? Sper că da...

– Prost? mârâi el. Da, mă simt prost și naiv fiindcă am crezut că existai – fiindcă n-am văzut adevărul eforturilor tale de a mă ispiti. Ceea ce-mi amintește: cât de mult ai progresat la dans, Teressa! O dată nu m-ai călcat pe picior. Ce e, iubito? adăugă, când strânsoarea dureroasă a mâinii lui îi tăie respirația. Nu te simți bine cu mine? În siguranță?

– Poate că am mers prea departe, dar ceea ce ai făcut tu a fost și mai rău, mult mai rău. Ai merita...

– Numărul ăla înduioșător, la despărțire – i-ai putea da lui Wendy câteva lecții de actorie, o întrerupse Ashe. Și ce vrei să spui – ce-am făcut?

– Chiar ești bătut în cap, Ashe? întrebă ea, înecată de furie. Nici măcar acum nu-ți spune nimic numele de Radcliffe?

Ochii lui se strânseră.

– Radcliffe, repetă, meditativ. Am cunoscut o familie...

– Așa e. Damien, Cecily și... și...

– Tess.

Orchestra atacă „O noapte în Bangkok“. Dansatorii se învârteau, băutorii se hlizeau și peste tot răsunau conversații, acoperite de bubuitul tobei bas. Dar vechiul ei nume, rostit cu acel glas profund – la fel ca în urmă cu ani de zile – răsună în mintea Teressei pe fondul unei tăceri desăvârșite.

– Tess, spuse din nou Ashe. Tess Radcliffe?

Furia i se mistuise. Îi cercetă fața, căutând-o în trecut pe cealaltă Tess.

– Te-ai schimbat... tatăl tău și cu mine am fost prieteni buni... iar sora ta...

Teressa se desprinse din brațele lui.

– Exact – tatăl meu. Și sora mea. Acum știi de ce!

Încercă să-l convingă pe Joel să plece, dar acesta se apucase de băut și insista că trebuia să rămână până la sosirea noului an. La un moment dat, încercă să plece singură, dar Ashe o opri.

– Dai bir cu fugiții, Teressa?

O răsuci cu fața spre el, în magnificul hol al casei Westcott.

– Fugi de Făt-Frumos înainte de miezul nopții? Ce e – toată eleganța asta se va transforma în zdrențe când va bate ceasul? Teressa Radcliffe, cea isteață și cunoscătoare într-ale lumii, se va preface în drăgălașa și timida Teressa Richards, în ora vrăjitoarelor?

O luă de braț. Glasul îi era unsuros, ca uleiul curgând peste mătase.

– Dă-mi voie să te conduc înapoi la... prietenul tău. Aș fi dezolat să fugi înainte de a ne fi sărutat de Anul Nou.

În acel moment, Teressa se hotărî ca la miezul nopții să-l evite cu orice preț.

– Uite-o, Merrow, anunță Ashe, eliberând-o. Am luat-o puțin cu împrumut, ca să vorbim despre vremurile de altădată.

Joel îl privi bănuitor, în timp ce se îndepărta.

– Se pare că ați avut multe de discutat, Teressa.

– Într-adevăr, răspunse ea, cu o anumită ironie. E un vechi prieten de familie.

Cimpoaiele se tânguiau, fluierele de petrecere răsunau, iar peste Port Jackson bubuiau artificiile. Dopurile săreau, peste masă începând să țâșnească jerbe de șampanie. Joel o sărută pe Teressa, apoi se avântă în mulțime, să cuprindă în brațe altă femeie. Un bărbat îi trânti Teressei un sărut pe obraz, în trecere. Abia îl observă, ocupată fiind să se ferească de Ashe în jocul stroboscopic al luminilor. Apariția scurtă a lui John O'Brien cu Lara în brațe o făcu să se retragă la marginea sălii, căutând din ochi profilul familiar și părul bej-argintiu. Oftă ușurată când luminile se stinseră, căutarea devenind imposibilă. Înainte de a fi apucat să elimine tot aerul din piept, auzi un glas la ureche:

– La mulți ani, Teressa.

Saltul instinctiv din loc, ca să scape, fu zădărnicit. Se simți prinsă și trasă spre el. În întuneric, începu să se zbată, lovindu-l cu călcâiele, dar Ashe o ținea strâns.

– Nu vrei deloc să sărbătorim împreună, Teressa, o dojeni el. Și eu, care aveam atâta încredere...

Își lipi buzele fierbinți de ceafa ei.

– Bunul Ashe – un tip de modă veche, care nu seduce fete nevinovate...

O mușcă ușurel de lobul urechii.

– Dar am calculat că trebuie să ai cel puțin douăzeci și doi de ani și nu ești deloc naivă, așa e, Tess? „Nu mă săruți serios, de rămas-bun, Ashe?“ o imită el, răsucind-o în loc. Mă tem că n-am făcut-o cum se cuvine, Teressa.

– Ashe... dă-mi drumul...!

– E timpul să luăm o hotărâre, Teressa, continuă Ashe ironic. *Eu*, tocmai am luat-o pe prima. La mulți ani, draga mea.

În drum spre casă, când Joel coti pe altă stradă, Teressa își dădu seama că oribila noapte nu se terminase încă. Străduindu-se să-și păstreze calmul, îi ceru s-o ducă acasă.

– Nu mă simt prea bine, adăugă, cu deplină sinceritate.

– Haide, Teressa, poți lăsa baltă numărul cu îngerul-de-gheață. Înțeleg că ai petrecut o noapte cu Warwick, așa că poți petrece una și cu mine.

– N-am petrecut nici o noapte cu el – nu în sensul la care te referi tu. Nu s-a întâmplat nimic...

Joel pufni, neîncrezător.

– Întoarce mașina, te rog, Joel, altfel...

– Altfel ce, iubito? râse el. Hai să nu ne certăm. Ne putem distra bine, noi doi – îți promit că se va *întâmpla* ceva, dacă petreci noaptea cu *mine*... fi-ți-ar! exclamă, văzând două faruri și un girofar aprins, în oglinda retrovizoare. Poliția. Aoleo, fir-aș al dracu'!

– A, domnul Merrow, îl salută ofițerul, aplecându-se la fereastra mașinii. Mi s-a părut mie că v-am recunoscut stilul de a conduce – fără-ndoială, iarăși vă credeți pe circuitul de la Bathurst. Mă tem că va trebui să vă cerem să ne umflați un balon de Anul Nou, domnule...

Era cel mai nimerit final al nopții, își spuse Teressa, în timp ce cobora din mașina poliției, în fața casei. Și cel mai nenorocit început de an.

În prima marți din noul an, luă cina cu Thelma.

– Pari obosită, chicoti femeia. Probabil din cauza căldurii.

Dar nu din cauza căldurii avea Teressa cearcăne sub ochi; ci dintr-a hotărârii de Anul Nou a lui Ashe.

Tocmai terminau de mâncat, când se auzi o bătaie în ușă, iar Thelma se strâmbă.

– Sper că nu e iarăși omul ăla cu enciclopediile...

Deschise ușa, întrebând reținută:

– Da?

Imediat, însă, se însufleți, fâstâcită.

– Vai de mine, da' zău că nu m-aș fi așteptat! Domnul Warwick!

Teressa sări de pe scaun, văzându-i silueta înaltă în cadrul ușii.

– Bună seara, doamnă Richards, salută el, privind cu răceală spre Teressa, peste capul bătrânei.

– Nu poftiți, domnule Warwick? Teressa și cu mine tocmai am terminat masa.

În timp ce închidea ușa, îi adresă Teressei un gest prevenitor, de la spatele lui Ashe.

– Tom a plecat deja, iar eu trebuie să pornesc curând spre Warlord.

Teressa îi luă privirea plină de subînțelesuri ca pe un avertisment de a continua cu ficțiunea privitoare la soțul ei.

– A, da. Și ce mai face *Tom* în ultima vreme? întrebă Ashe pe un ton de conversație, care-i stârni Teressei un fior de teamă pentru bătrână. Ashe aflase adevărul despre Tom.

– Mai are unele dureri, din când în când. Știți cum e. Un ceai, domnule Warwick? Teressa, pregătește un ceainic proaspăt, vrei, draga mea?

– Thelma... începu Teressa, iar bătrâna se încruntă mustrător.

– Tineretul din ziua de azi, îi spuse ea lui Ashe. Pe vremea mea, mergea și un simplu „mamă“...

Zâmbetul i se șterse de pe buze, când observă expresia nemulțumită a lui Ashe.

– S-a-ntâmplat ceva, domnule Warwick?

– Da, doamnă Richards, s-a întâmplat. Nu aveți nici o fiică numită Teressa. Și nici soț nu mai aveți.

Ochii Thelmei se umplură de o asemenea spaimă, încât Teressa veni lângă ea, ocrotitoare.

– Ashe, nu e nevoie s-o amestecăm pe Thelma.

– S-a amestecat singură. Farsa ta m-a determinat să studiez mai atent dosarul firmei „Universal Cleaners“, și am descoperit alte minciuni. Nu-mi place să mă inducă în eroare oamenii care lucrează pentru mine. Dar, oricum, discuția asta poate să mai aștepte.

Se uită la ceas.

– Întrucât nu peste mult vei pleca spre sediul meu, doamnă Richards, voi vorbi cu Teressa la ea acasă.

Teressa simți umerii Thelmei înmuindu-se sub brațul ei, iar furia i se înteți. Și vinovăția. Numai prostia ei o băgase pe biata femeie în acea încurcătură. Ridicând bărbia, îl privi pe Ashe drept în ochi.

– Intră, Ashe. Ușa e descuiată.

Ashe o privi îngândurat, apoi ieși.

– Nici o grijă. Am să-i spun că n-a fost vina ta, o asigură Teressa pe doamna Richards. Ar fi trebuit să te-anunț că mi-a aflat adevăratul nume. Îți explic eu mai târziu.

Ușa apartamentului era deschisă. Ashe aștepta lângă etajeră, cu un exemplar al romanului său în mână.

Capitolul 6

– Deci, măcar asta n-a fost minciună, spuse el. Totuși, ai jucat puțin cam exagerat, nu-i așa, Teressa – cu mâna pe inimă și expresia aia rugătoare, „n-am înțeles eu chiar *tot*, domnule Warwick“ – ce pramatie mai ești!

– Numai la atâta te așteptai, nu? Iar expresia rugătoare a părut să dea rezultate, nu? Te-am măgulit destul ca să-mi mai dai o șansă, în loc de a angaja pe altcineva să-ți servească oaspeții.

Ashe împinse cartea la loc pe raft.

– Deci, asculți și pe la uși, se vede? Ai auzit când încercam să te înlocuiesc? Grozavă mai ești, Teressa.

Colțurile gurii i se arcuiseră în jos, cu dispreț.

– Ce-a fost, un pariu?

– Un pariu?

– Una din farsele alea de care le place să se țină lui Merrow și neisprăviților ca el?

– O farsă! se încruntă Teressa. Nu mai sunt elevă, Ashe. Și n-a fost nici o farsă. Iar Joel, n-o fi el perfect, dar măcar spune cinstit ce dorește.

– Nu zău? replică Ashe, pornind spre ea. El te cheamă și tu sari – drept în patul lui.

Teressa se retrase, dar mâna lui se repezi s-o apuce de braț.

– Mi-ai spus că știi totul despre sex – și eu, ca un idiot, credeam că te referi numai la teorie.

Degetele i se înfipseră în carnea brațului.

– Ați râs bine pe seama mea, Teressa? Pe seama unui om destul de matur ca să aibă mai multă minte, dar și destul de puști pentru a dori să creadă în inocență, acum, în veacul ăsta iluminat?

Și o smuci spre el.

– N-am discutat nimic despre tine cu Joel...

– Te și cred! Despre o piesă de epocă, așa cum sunt eu – un om care respectă inocența și credul cât încape. Oare numai printr-o coincidență m-ai ales ca să-ți bați joc de mine – sau te-ai hotărât să mă faci de râs din cauza sentimentelor tale pentru mine, cu ani în urmă?

– Numai printr-o coincidență mi-am luat un apartament lângă cineva care lucra pentru tine. Oricum aș fi ajutat-o pe Thelma, dar eram curioasă să văd cum arăți acum. Și pe urmă – îi aruncă ea o privire sfidătoare – mi-a fost servit pe tavă un mijloc de a te face de râs.

Nările lui Ashe se dilatară.

– Te-ai bazat pe firea asta încrezătoare, pe care mi-o arunci în față la tot pasul, și pe onoarea mea de modă veche, la care faci aluzie mereu. Și tot timpul...

O trase spre el, încet, calculat. Teressa s-ar fi simțit mult mai în siguranță dacă o brutaliza.

– ...tot timpul, scumpă Teressa, m-ai provocat – m-ai excitat. Periculos joc.

– Dă-mi drumul, Ashe.

– Te-am avertizat că nu-s un sfânt.

Glasul îi coborâse cu o octavă, iar acest ton scăzut o speria incomparabil mai mult decât o criză de furie.

– În timp ce-mi făceai orgoliul ferfeniță, m-ai făcut să te doresc, și mi-era rușine de asta...

Ochii lui îi contemplară umerii goi.

– Când te-am văzut în cămașa aia de noapte, am constatat cu dezgust că mă holbam la tine. Știai... murmură el, știai că prin cămașa aia se vedea totul...?

Încet, încet, începu să-i mângâie clavicula, înlăturând breteaua rochiei de vară. Teressa trase adânc aer în piept, când îi atinse curba superioară a sânului, încercă să se retragă, în timp ce Ashe cobora materialul pentru a dezvălui și mai mult din pielea bronzată și urma albă a costumului bikini.

– Și mi-am spus – e minunată... tinerețea și inocența au o frumusețe a lor proprie... Apoi, mi-am spus: „Parcă mi-aș dori să *nu* fie atât de tânără și inocentă..."

– Ashe... nu... șopti ea, șocată de propriile sale reacții.

– Numai că nu era complet unilateral, nu-i așa, Teressa? În noaptea aceea, am crezut că mă înșelam când ai părut dornică să te iau în brațe. Teressa cea cu experiență găsea rolul ingenuei puțin cam obositor uneori, mm?

– Te urăsc! izbucni ea. Cum poți vorbi atât de... atât de moralizator, de parcă *tu* ai fi partea vătămată?

– Dar chiar eu sunt partea vătămată. Îți dai seama ce mă deranjează nu? M-am ales doar cu două sărutări cuviincioase, când aș fi putut avea totul. M-am comportat ca un gentleman, când nu era nevoie.

Și adăugă, mai încet:

– Când nu *este* nevoie.

Amenințarea lui implicită o făcu să înghită în sec.

– Tocmai mi-ai demonstrat – chiar și *tu* ai momente mai de soi. Ar trebui să-mi mulțumești pentru că ți-am arătat unul. Dar n-a durat prea mult, nu-i așa? I-ai oferit servitoarei tale sfioase și naive o slujbă foarte suspectă, de dactilografă. Nu-mi spune că nu sperai și câteva beneficii colaterale. Și ești deja ca și căsătorit cu averea familiei Moore!

– I-auzi...!

În jurul gurii lui se așternuse o paloare vizibilă, iar ochii îi luceau ca ai unui tigru.

– Ce imaginație bogată ai, Teressa. Slavă Domnului că tatăl tău nu mai poate vedea ce s-a ales de tine.

– Tatăl meu? Să nu-ndrăznești să-l pomenești pe tatăl meu! Puțin ți-a păsat de el. Toată lumea l-a părăsit, iar tu unde erai?

– Am regretat și eu asta, se răsti Ashe. Dar era inevitabil ca drumurile noastre să se despartă. Am venit la înmormântare.

– Nu mai *spune!* Ai fost la *înmormântare!* Și asta le drege pe toate, cred? strigă Teressa, cu vocea spartă. Funeraliile lui au fost doldora de ipocriți, Ashe Warwick. Tu n-ai fost decât încă unul care a stat sub soare în ziua aia.

– Erai un copil. Foarte mulți oameni au încercat să-l ajute pe Damien, în feluri pe care tu nu le-ai fi înțeles...

– Că mult s-au mai străduit! Și nici n-au încercat prea mulți. Iar tu – tu ai fost cea mai mare dezamăgire. Nici nu-ți dai seama cum a fost, să-l văd ofilindu-se, în timp ce tu îți arătai adevărata față. Urma să aibă în sfârșit un fiu, fie și doar prin căsătorie. Iar apoi, i-ai părăsit și pe el, și pe Cecily...

– Adevărata față...? repetă încet Ashe.

– În ziua aia când te-ai răzgândit, ai lăsat un adevărat haos în urma ta, Ashe. Oi fi fost eu un copil, dar eram cea care a adunat cioburile. Cecily aproape că-și ieșise din minți – au apucat-o istericalele, când ai intrat în cabinetul tatei ca să-i spui că logodna se contramandase.

– Nu zău? replică el, sec.

– Pentru tata, asta a fost picătura care a umplut paharul. Doar nu-ți închipui că ți-a crezut pretextele alea răsuflate, nu? Incompatibilitate, și alte aiureli.

– Speram să le creadă, murmură Ashe, cu capul în piept.

– Nu te-ai așteptat s-o întrebe pe Cecily?

– Doar nu i-o fi spus adevăratul motiv!

– Ba fii sigur că i l-a spus. Numai după ce el a insistat că *ea* trebuia să fi fost de vină pentru contramandarea căsătoriei. N-ai luat-o deloc pe ocolite, așa-i, Ashe? Cecily știa perfect de ce ai părăsit-o.

Ashe o fixă cu ochii săi tulburători. Își ținea pumnii strânși lângă trup.

– Și *de ce* am părăsit-o?

– Fiindcă îți doreai o moștenitoare. Și, cu relațiile tale financiare, știai încă de pe-atunci că moștenirea va fi infimă. A avut nevoie de mult timp ca să treacă peste asta. Chiar și acum, când e măritată cu un bărbat pe care-l iubește, nu poate uita umilința. Tot ce-am făcut eu ca să te simți prost e un fleac... dacă găseam o cale, aș fi făcut mai mult...

Se întrerupse ca să respire, cu pieptul palpitându-i. Ashe îi întoarse spatele. Părea să privească rafturile bibliotecii, cu umerii aplecați înainte.

– Deci, din cauza asta te-ai hotărât să mă pedepsești, Teressa, spuse el cu glas greu, după care se întoarse spre ea. Dar nu e numai atât, așa-i? Trebuie să fi fost mai mult, ca să te facă să joci teatrul ăla cu servitoarea.

– Nu e numai atât?! aproape că răcni ea. Nu ți se pare un motiv suficient? Ei bine, este. Mai mult decât suficient ca să mă facă să-mi mușc limba și să zic da, să trăiți, nu, să trăiți, am înțeles, să trăiți, și să-i umplu cada iubitei tale bogate. Suficient ca să-ți dărâm toată viața asta minunată, comodă și plină de succese, fie și numai pentru a-mi aminti cum a fost, sau cum ar fi putut să fie dacă mă maturizam destul de repede ca să fac parte și eu din ea...

Nu mai avea cuvinte. Nu intenționase să spună nimic din toate astea.

Ashe dădu din cap, grav.

– Înțeleg. Deci, nu e numai noblețea de a o răzbuna pe Cecily, nu-i așa? Mai e la mijloc și simpla invidie.

Inspiră adânc, coborând glasul.

– A fost un ghinion nenorocit și-mi dau seama cât de nedrept ți se pare, dar nu e vina mea, să știi, că tu nu ai bani, iar eu, da.

– Asta n-are nici o legătură, negă Teressa, deși în sinea ei știa că Ashe avea dreptate.

Din cealaltă parte a camerei, Ashe o privi în ochi.

– Întotdeauna ai căutat motive ca să mă antipatizezi, Teressa.

– Nici n-a fost nevoie să caut prea mult, nu? îl acuză ea. Ceea ce mă râcâie cel mai tare e că o iei de la început. Dar, cel puțin, Lara Moore e capabilă să-și protejeze interesele. Încă nu s-a răzgândit? se interesă ea, cu speranță.

Ashe se încruntă.

– Ți-ai pus în cap să iști gâlceavă între Lara și mine. Dumnezeule mare, nu-mi vine să cred. N-ai decât douăzeci și doi de ani. Unde naiba ai fost, ce-ai făcut, de-ai dobândit asemenea talente?

– A fost *foarte* supărată că petrecusem noaptea aia la Deception, cu tine?

– Foarte, răspunse el sec.

– Lasă, Ashe, îl ironiză Tess. Lac să fie, că broaște… Totuși, mai întâi ai grijă să-i faci o revizie financiară lui tăticu', nu? Sigur, acum când o duci așa de bine pe cont propriu, cred că mai poți coborî ștacheta. Te-ai mulțumi și cu o avere moderată…

Ashe o privi peste spătarul divanului unde se adăpostise, într-un loc cât de cât inaccesibil.

– Veninoasă limbă mai ai, Teressa, și s-ar putea să nu fie numai vina ta. Dar n-am să te las să scapi așa, cu una cu două.

Teressa râse.

– Și ce-ai să faci, Ashe, ai să mă reclami la poliție? Ai să spui că te-am făcut să te comporți ca un om civilizat, măcar o dată în viață, și nu suporți umilința?

Reacționă prea târziu. Ashe o prinse la capătul divanului.

– O limbă *foarte* veninoasă, repetă el, trăgând-o mai aproape.

Și își lăsă gura peste a ei, într-un sărut cu totul deosebit de primul, atât de cast, și de acel prolog brutal din noaptea de Anul Nou. Acesta era un sărut ferm, hotărât și oarecum cercetător, ca și cum ar fi explorat mai mult decât doar forma gurii. Teressa se zbătu, dar Ashe o ținea strâns, iar apăsarea caldă a buzelor lui le deschise pe ale ei, silind-o să răspundă.

– Dar, poate, nu irecuperabilă, continuă el, încet.

– Te urăsc, Ashe!

– Da, bine, mi-ai mai spus, replică Ashe, netulburat. Și-acum, când putem să continuăm relația asta mult mai satisfăcătoare, Teressa?

– Să continuăm?

– Mâine seară.

Se așeză, dând din cap, ca și cum și-ar fi notat întâlnirea în calendarul minții.

– Trec pe la șapte să te iau la cină, la mine acasă...

– Nu!

– ...îmbracă ceva atrăgător. Fără costume de-alea de-ale Orfanei Annie...

– N-am de gând să te mai văd vreodată! țipă ea, perplexă în fața insistenței lui imperturbabile.

– Ba fii sigură că da, Teressa. Ai să mă vezi de multe ori, de-acum încolo...

– Nu-i adevărat!

– ...fiindcă oi fi fiind tu o mincinoasă șmecheră, iresponsabilă, poate chiar promiscuă, dar ții la anumite lucruri. La sora ta... o privi el, meditativ. Îi ești foarte loială lui Cecily. Și... mai este și doamna Richards.

Toată atitudinea sfidătoare a Teressei se prăbuși. Nu-i mai rămăsese decât îngrijorarea și regretul.

– Ea n-a avut nici un amestec. Nici măcar nu i-am spus că te cunoșteam, decât după ce m-am întors de la Deception. Și nici chiar atunci nu i-am dezvăluit totul.

– De ce?

Teressa ezită.

– Fiindcă... Ea te consideră un om minunat. Și nu vreau să fiu eu cea care s-o deziluzioneze.

Ashe tăcu un timp îndelungat. Părea să se gândească la altceva și, când Teressa vorbi din nou, ridică scurt capul, ca și cum ar fi uitat de prezența ei.

– N-a spus nici o minciună propriu-zisă pe seama mea, Ashe.

Buza lui se răsfrânse.

– Și ți se pare că asta rezolvă totul? O aluzie, minciuna prin omisiune, prin insinuare? Soțul ei a murit, iar ea continuă de-un an de zile să-mi vorbească despre durerile lui de șale.

– De aproape *doi* ani! preciză Teressa, cu tărie. Și cum de n-ai observat că Tom nu mai apărea? Cum de nu ți-a trecut nici un moment prin minte că era posibil să lucreze de una singură – măturând atâtea birouri de cinci ori pe săptămână, fiindcă altă meserie nu cunoaște și are nevoie de bani?

Ashe își trecu o mână peste față, cu un gest obosit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, eu conduc o companie financiară. O văd pe doamna Richards doar din când în când. De ce naiba să fi *bănuit* că era ceva în neregulă, când îmi vorbea despre Tom ca de obicei? Alții se ocupă de contractele pentru servicii, dar dacă voia, ar fi putut să vină la mine și să-mi explice problema. Și când colo, a ticluit o minciună complicată, ca să mă amăgească, la fel ca tine. Iar treaba asta nu-mi place deloc, Teressa.

– Las-o în pace, Ashe, te rog!

– Sigur c-o las în pace. Nu e decât o bătrână, de care tu te-ai folosit ca să te răzbuni pe mine. Nu mă voi lipsi de serviciile ei, ba chiar, am să-i găsesc ajutoare, iar ea nu va pierde nici un ban...

Cuvântul „dacă“, deși nerostit, plutea în aer.

– Cu condiția ca eu să fac ce spui.

– Exact, confirmă senin Ashe.

– Mă șantajezi.

– Dacă preferi.

– Am... am să-i găsesc eu altă slujbă!

– A semnat contractul cu „Thomas Richards“.

Teressa îl privi lung.

– Vrei să zici... a falsificat semnătura lui Tom?

– Exact.

– Ashe, doar n-o să... nu *poți* s-o acuzi de fals în acte...

Ashe ridică din umeri.

– E o infracțiune.

– Ai *fi* în stare! Doamne, inuman mai ești!

Se răsuci pe călcâie, începând să se plimbe prin cameră. Încercând să-l lovească, își întinsese singură o capcană.

– Bine, voi veni mâine seară. Dar să știi că lucrez peste program.

– Lasă-ți mașina acasă. Vin să te iau de la serviciu, spuse el, nepăsător. Dă-mi adresa.

Nu mai avea încotro.

Capitolul 7

Mâncară în tăcere. Fără muzică, doar cu foșnetul copacilor și al crinilor de la fereastră, rumoarea îndepărtată a traficului și câte o sirenă de vapor răsunând peste apă. Și, ca de pe altă lume, tictacul pendulei. Teressa era tot mai încordată.

– După cină, ce urmează? izbucni ea. Vreau să zic...

Ashe își strânse buzele.

– A, nu știu. Nu m-am hotărât. Un ceai? O cafea? Te tentează vreuna din ele?

– Nu... adică, da... adică...

Își linse buzele.

– Te gândești să mă reții aici peste noapte?

Zâmbind, Ashe se duse la bucătărie. Reapăru în ferestruica pentru servit.

– Nu *toată* nopatea.

Se înapoie cu o fructieră, farfurii și două cuțite pentru fructe.

– O piersică?

Teressa luă una și o aruncă în farfurie, fără să-i pese de pulpa delicată a fructului.

– Cum îți permiți? întrebă ea, cu voce tremurătoare.

– Ai prefera o prună? Nu trebuie decât să spui, o dojeni el, întinzându-i vasul. Teressa îl împinse în lături.

– Ești dezgustător!

– Tu ești de vină, provovcându-mă cu ochii ăștia mari, cenușii, și cu trupul tău sexy și încrezător. A fost o mare ușurare să descopăr că nu mai ești fata lipsită de experiență care făcuse o slăbiciune pentru mine acum șase ani.

Se lăsă tăcerea.

– Nu-i adevărat! protestă Teressa. Nu te puteam suferi!

– Așa credeai. Dar toate acele înroșiri ale feței, împiedicările de scaune... toate privirile tenebroase pe care mi le aruncai la masă, sau când Cecily se comporta prea demonstrativ. O slăbiciune, categoric.

Tăcere.

După o vreme, Teressa murmură cu voce mică:

– Hai că ești ridicol.

Ashe nu răspunse, ridicându-și doar ochii de topaz spre ea. Teressa se ridică de la masă, trântindu-și șervetul. Sigur că avea dreptate. Toată acea antipatie pătimașă, justificată în fond, ascunsese o slăbiciune gigantică.

– Oricum, ce contează? Chiar dacă – *dacă* – aș fi făcut o pasiune pentru tine, n-a însemnat nimic.

Și totuși, abia acum înțelegea cât însemnase.

Când se întoarse să-l privească, piersica era pe farfurie, complet curățată de coajă.

– Cred că ai avut multe de discutat cu domnul Warwick, încercă Thelma Richards s-o iscodească a doua zi, când Teressa se întoarse acasă de la slujba ei temporară.

– Da, am stat de vorbă despre vremurile de altădată.

Absentă, îi descrise casa de lângă Lavender Bay și slujba pe care i-o oferise Ashe. Bătrâna o asculta intrigată. Ochii ei albaștri sclipeau bănuitori. Teressa începu să întrezărească ideile care-i umblau prin minte.

– N-am avut pe masă lumânări sau trandafiri, Thelma. După cină, ne-am distrat cu un joc video.

Thelma era de-a dreptul uimită.

– O drăcie din-alea electronice, cu piuituri, explozii și nu mai știu ce?

– Una din alea, zâmbi Teressa, văzându-i expresia.

– Ei, ca să vezi! Oricine are un hobby, cred, dar un om ca domnul Warwick... cu atâtea responsabilități... nu ți-l prea imaginezi găsindu-și timp ca să se prostească, nu-i așa?

Acea dispoziție spre joacă o deranjase pe Teressa. După comentariile ambigue despre intențiile lui, când Ashe propusese să bea cafeaua și coniacul în living, o cuprinsese teama.

– Îți plac jocurile, Teressa, spusese el în stilul său ironic.

În locul genului de luptă de care se temuse, Teressa se pomenise cocoșată peste o manșă electronică, încercând cu disperare să evite nava lui Ashe, care o ataca, și totodată s-o doboare. Cafeaua se răcise, în timp ce astronavele și rachetele șuierau, țiuiau și explodau. În ciuda tuturor semnelor contrare, Ashe o duse acasă înainte de miezul nopții.

– Luni, la nouă, mai spuse el, în timp ce urcau scara spre apartament. Și adu-ți niște haine de schimb. Seara, vom lua masa în oraș.

– Poate că am deja o întâlnire, replică Teressa, revoltată de tonul lui dictatorial.

– Dacă e vorba de Merrow, spune-i că n-o să vă mai vedeți.

Îl refuzase deja pe Joel o dată, după petrecerea de Anul Nou, dar nu asta conta.

– Nu-mi poți organiza toată viața, numai pe baza greșelii făcute de Thelma.

– Spune-i.

– Da'... da' știi că ești imposibil de arogant?! Ce-i asta, o grijă paternă cum că Joel e „un prieten nepotrivit“? Sau simplă gelozie? adăugă ea sarcastic, înainte de a apuca să se stăpânească.

– Să zicem că e câte puțin din amândouă. Dar grijile mele nu au nimic părintesc, Teressa. Să nu faci greșeala să crezi asta.

– Și cine a învins? îi risipi Thelma șirul amintirilor.

– Cine a învins?

– La jocul acela, draga mea.

– A. El, bineînțeles.

Thelma era extaziată de noua formulă de lucru la Warlord. Ashe repartizase un tânăr s-o ajute în muncă, doar cu o modificare minoră a contractului.

– Un băiat așa de drăguț! îl lăuda Thelma.

Se numea Len și, din câte putu deduce Teressa, nu avea alt cusur decât că purta o brățară.

– Iar domnul Warwick e așa de amabil. Astă-seară am stat mult de vorbă cu el.

– Despre ce?

– Ei, de una, de alta... Îmi va procura autograful surorii sale. E un om *așa* de drăguț, dacă stai să te gândești cum l-am păcălit.

Numai de-ar fi știut tot adevărul, își spuse Teressa, turnând ceaiul.

– Și pe creatoarea de modă am văzut-o în seara asta, îi dezvălui Thelma.

– Pe Lara Moore? În biroul lui?

– Da. A venit să-l aștepte. Cred că au plecat împreună la cină... trebuie să spun că mă mir, după cele de-aseară... încheie ea, cu o privire complice spre Teressa.

– A, nu s-a întâmplat nimic, Thelma. E doar... doar un prieten de familie.

Deci, se părea că era nevoie de mai mult decât o noapte cu altă fată pentru a veșteji farmecele lui Ashe în ochii moștenitoarei. Teressa începu să amestece ceaiul cu furie. Un porc lipsit de scrupule, își spuse ea. Cum își putuse imagina o clipă măcar că se schimbase?

Joel o căută din nou. Ordinele autoritare ale lui Ashe în privința lui continuau s-o usture și fu ispitită să stabilească o întâlnire cu Joel numai pentru a-și declara independența. Dar Thelma era alături, așa că nu putea să riște. În plus, Joel însuși își pierduse în mare parte atracția, după noaptea de Anul Nou. Prin urmare, îl refuză din nou. Cu amabilitate. Tânărul nu păru descurajat.

– Ai să te răzgândești până la urmă, Tess, îi spuse, cu o supremă încredere în sine.

Și, de parcă n-ar fi fost de-ajuns că Ashe se făcea stăpân pe viața ei, iar Joel îi plănuia fudul căderea, Teressa primi încă o scrisoare de la Tony. Vestea bună era că primise o ofertă de transfer la un club de fotbal din Melbourne, pentru sezonul următor. Managerul echipei, Tony și încă un jucător aveau să se deplaseze curând la Melbourne, pentru a discuta oferta. Vestea proastă era că putea trece și prin Sydney, ca s-o vadă.

– O, Doamne, murmură Teressa.

Asta-i mai lipsea. Dar poate că Tony avea să fie destul de ocupat cu problemele din Melbourne încât să nu mai poată veni.

Luni dimineață, menajera lui Ashe îi deschise ușa din turn.

– Val Briers, se prezentă ea, începând o turuială continuă, care-i amintea Teressei de Thelma Richards. De trei ani fac curat la Ashe. Acum, că s-a mutat, am ceva drum de mers până aici, dar merită. Nu se găsesc mulți oameni ca el.

– Într-adevăr, confirmă Teressa, fără convingere.

Înainte de a ajunge la cabinetul din turn, Val se impusese deja ca încă una dintre adoratoarele lui Ashe. Ea și Thelma s-ar fi înțeles de minune. Se părea că Ashe îi găsise celui mai tânăr fiu al ei o slujbă.

– Len n-a avut deloc noroc cu serviciul și devenise foarte pesimist. De cum își va lua permisul, va deveni șofer pentru Graham.

Graham era soțul ei, un camionagiu de cursă lungă independent.

– Până atunci, postul ăsta pe care i l-a găsit Ashe la „Universal" a picat cum nu se poate mai bine.

– La „Universal"? repetă Teressa.

Desigur, noul și binevoitorul ajutor al Thelmei. Nu cumva se numea Len?

– O cunosc pe doamna Richards, șefa firmei.

Val dori imediat să afle dacă doamna Richards era mulțumită de Len.

– Foarte, o asigură Teressa, văzând cu coada ochiului că Ashe apăruse în ușa cabinetului. Mi-a spus că e un băiat foarte drăguț și săritor.

Val plecă veselă și, după ce Ashe închise ușa biroului, auziră sunetul aspiratorului de praf și trilurile ei cântând în falset.

La ora unsprezece, Val le aduse o tavă cu cafele. În timp ce cobora din nou, îi auziră de pe scară notele distonante din *Love me Tender*.

– Ia spune-mi, îi ceru Ashe, în timp ce Teressa îi turna cafeaua, accidentul ăla cu Reg Stretton. A fost serios, sau ai făcut-o ca să-mi sabotezi ospitalitatea?

– M-a *ciupit*, crede-mă.

– Și te-ai oferit să-mi arăți urma, îi aminti el, privindu-i șoldurile. Acum îmi doresc să mă fi uitat.

– Reg Stretton e un „pipăitor“. De vreo două ori, se arătase peste măsură de amical, iar când m-a ciupit, m-am enervat. Dar aș fi putut salva frișca.

Ashe părea amuzat.

– Hmmm. A meritat-o, cred. Presupun că pe urmă n-a mai făcut nici o încercare.

– Nu.

Cu un chicotit, Ashe ridică la gură ceașca de cafea.

– Arată-mi foile pe care le-ai bătut până acum, îi ceru el.

Teressa le puse pe birou.

– O adevărată profesionistă, o lăudă Ashe, parcurgând paginile. Știi, eram sigur că aveai să greșești intenționat, ca să-mi demonstrezi cât am greșit aducându-te aici.

Teressa tresări, deznădăjduită.

– Dar așa și voiam...! Of, fir-ar să fie, am *uitat!*

Se tânguia atât de tare, încât Ashe hohoti de râs, cu capul pe spate. Până la urmă, zâmbi și ea. Hazul situației și amuzamentul lui erau irezistibile.

După-amiaza trecu fulgerător. Teressa auzea pendula bătând orele, dar abia dacă le dădea atenție. Era absorbită de mașinațiile personajelor lui Ashe. La fel ca prima carte, și aceasta descria o lume pe care autorul o cunoștea bine. Orașul, manevrele financiare, luptele pentru putere – cuceritorii și învinșii. Damien jucase, pe rând, ambele roluri, își spuse ea cu tristețe. La ora cinci, Ashe se întinse și declară că era destul.

– Aș mai putea scrie două pagini... spuse ea.

– Nu, ajunge atât.

– N-ar dura mult... protestă Teressa, iar surprinderea lui demonstrativă față se sârguința ei o făcu să zâmbească. Bine, sunt curioasă să aflu ce se mai întâmplă, recunoscu ea.

O privi cu ochi mari.

– Glumești?

– Nu, serios. Mor de curiozitate să aflu cine asigură spatele financiar și de ce trage Flynn sforile înaintea următoarei ședințe de consițiu...

Ashe păru mulțumit.

– Sigur, adăugă Teressa, n-am înțeles *toate* cuvintele...

De astă dată, însă, amintirea celor întâmplate la Deception nu-l mai irită.

– Termenii cei mai lungi am să ți-i explic la cină, îi spuse el cu blândețe. Ți-ai adus haine de schimb?

Își adusese rochia roz cu argintiu. Cumva, părea inevitabil ca într-o bună zi s-o poarte pentru Ashe – așa cum își imaginase în acel weekend nebunesc. Când coborî, Ashe își îndepărtă de buze paharul cu băutură, studiind-o tăcut.

– Bravo, o felicită el.

Din cine știe ce motiv, Teressa se enervă.

– La Deception, mă gândisem să-ți întâmpin oaspeții în rochia asta, îl informă ea.

– Și ce te-a oprit?

– Thelma Richards. Deja o implicasem involuntar și nu voiam să-i creez și alte probleme.

– Involuntar? Doar aveai planurile gata pregătite, când ai venit la Deception?

– Nu aveam alt plan decât să mă numesc Teressa Hunter.

– Hunter? întrebă Ashe, ridicând din sprâncene.

– Da, după cartea ta. O ironie personală. Uitasem de inițialele de pe geantă. Când le-ai văzut, mi s-a șters totul din minte. „Richards“ a fost un fel de răspuns dat în disperare de cauză.

Ashe râse.

– Și așa te-ai pomenit fiica Thelmei – nici nu mă mir că ai fost atât de uluită când am spus că avuseseși frați!

Teressa ținea minte. Își amintea cum se repezise la parter, după ce-l văzuse ieșind din baie gol. Se înroși la față. Ashe râse din nou.

– Putea să fie și mai rău. Dacă n-aveam un prosop la îndemână?

Poate datorită vinului, sau ambianței din restaurant, în seara aceea Teressa vorbi destul de mult. Despre romanul lui Ashe, mai ales. Constatase că dactilografierea unui manuscris era incomparabil mai interesantă decât ocupația ei temporară.

– Atât de multe întrebări, Teressa. Trebuie neapărat ca toate să se refere la cartea mea?

– Despre ce altceva să te întreb?

Ashe își lăsă privirea în jos.

– Nu asta-i întrebarea, replică el, enigmatic.

Privind spre orchestră, Teressa spuse:

– Țin minte că Cecily a spus că, pe vremuri, ai cântat la baterie.

Păru surprins.

– Îți amintești asta? M-am lăsat cu mult timp înainte de a o fi cunoscut pe Cecily. La optsprezece ani, mă credeam un al doilea Ringo Starr. Făceam parte dintr-o formație... proastă de-a binelea, clătină el din cap, amintindu-și, apoi râse. Mă porecliseră „Shirl“.

– De ce?

– Din cauza părului. Când îl port lung, mi se ondulează. Deci, „Shirl“ – de la Shirley Temple.

– Și cât de lung îl aveai? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Ashe se bătu cu degetele pe umăr.

– Până aici.

Aruncându-și capul pe spate, Teressa izbucni în râs.

– Nu se poate, îți arde de glumă. Elegantul Ashe Warwick? Niciodată!

– E adevărul, răspunse el, ridicând paharul cu lichior. Plete și ochelari de soare. A fost o fază de scurtă durată. Tatăl meu nu m-a încurajat deloc.

– Și apoi ți-ai început studiile financiare?

Dădu din cap.

– Din fericire. Cu bateria, nu mi-aș fi putut câștiga în veci existența.

– Ți-a fost greu să preiei firma, la moartea tatălui tău?

– Cred că a fost cel mai greu an din viața mea. A trebuit să le dovedesc multor oameni că preluam conducerea pentru că o meritam – nu doar fiindcă eram un Warwick. Unii au fost foarte greu de convins.

Teressa tăcu. În urmă cu ani de zile, își dorise ca Ashe să-și frângă gâtul când avea să devină director administrativ al companiei Warlord. Confruntată cu gândul că luptase ca să-și dovedească valoarea, chiar și dintr-o poziție inițial puternică, dorința ei părea dintr-o dată nedemnă.

– Elegant! repetă Ashe, strâmbându-se. Doar nu mă găsești elegant?

– Nu-ți place termenul?

– Aș prefera altele.

– Ca de pildă?

– Chipeș ca un drac, sexy, de neuitat...

– Cu siguranță, ești...

Se întrerupse brusc, pentru a continua apoi:

– Într-unul din felurile astea.

– Care?

– Ăă, am uitat.

Râzând, Ashe se ridică.

– Hai să dansăm.

Capitolul 8

Teressei i se cam învârtea capul. Din cauza vinului, dar și dintr-a lui Ashe. Restaurantul se rotea în jurul lor, cu încetinitorul. Când trecură prin dreptul estradei, un spot luminos atinse capul lui Ashe, argintându-i părul. Teressei îi scăpă un chicotit, apoi încă unul, și își rezemă fruntea de umărul lui, încercând să-și stăpânească râsul.

– Shirl! bolborosi ea, pentru a simți și chicotitul lui Ashe. Formația cum se numea?

– I.O.U.<$F – Inițialele formulei *I Owe You*, „îți sunt dator“ (n.tr.)>. O denumire foarte adecvată, comentă el, sec.

– Dar tatăl tău avea bani.

– Nu obișnuia să-i arunce în stânga și-n dreapta. Amândoi părinții mei credeau în principiul independenței. Mama mea mai crede și acum – după moartea tatei, și-a deschis un magazin de confecții în orașul ei natal. Eu a trebuit să stau pe picioarele mele, să-mi merit poziția actuală.

– Și anume...?

Ashe, concentrat, se apleacă s-o privească iscoditor.

– Fac ceva parale – o mică moștenire, drepturi de autor, câteva investiții inspirate și multă muncă grea.

– Ai fi putut să fii bogat și fără nici un efort, dacă tatăl meu nu era ruinat.

– Ba n-aș fi putut. Adu-ți aminte, Cecily și cu mine am rupt logodna.

– Dar asta numai fiindcă și-a pierdut... începu Teressa, apoi își mușcă buzele. Neplăcutul subiect risipise toată intimitatea momentului. Își dori să fi putut da totul uitării – să uite că Ashe o cunoscuse vreodată pe Cecily, că... Formația trecu iarăși pe lângă ei, într-o rotire amețitoare.

– Ashe... începu ea, pe un ton întrebător.

Ashe o strânse și mai tare la piept. Chipul îi era chiar lângă al ei, și-i simțea respirația caldă pe buze.

– Da? o întrebă, părând să știe deja întrebarea.

– Cecily și cu tine ați fost amanți?

O îndepărtă de el. Nu la asta se așteptase, se vedea clar. Pe față i se citi mirarea dar, după un moment, și satisfacția.

– Nu, răspunse el, peste capul Teressei. N-am fost.

O duse acasă cu mașina lui.

– Ești prea afumată ca să conduci.

– N-am nimic. Mașina mea...

– E la loc sigur, în garaj. Mâine dimineață trimit eu un taxi să te-aducă. Din contul meu, bineînțeles.

– Ai cont deschis la o companie de taxiuri?

– Din necesitate, răspunse el grav. Toate moștenitoarele îmi pretind să le asigur taxiuri. Ocupația de vânător-de-zestre e foarte agitată. N-am timp întotdeauna să le duc eu cu mașina.

Teressa chicoti.

– E ridicol ce spui.

– Chiar așa, Teressa?

Era o noapte blândă de ianuarie. Lumina lunii strălucea în părul lui Ashe, făcându-l să pară de argint curat, iar Teressa ar fi vrut să-l atingă.

Ashe îi deschise poșeta, găsi cheia și descuie ușa.

– Îți fac o cafea, spuse el, căutând pe dibuite comutatorul.

Teressa îl ocoli, să aprindă lumina.

– Nu e nese... necec... ne-ce-sssar...

Hohotul lui scurt de râs se transformă în mormăit când Teressa îl călcă pe picior, venind de-a berbeleacul.

– Nu e ne-ce-sssar, hai? repetă el, prinzând-o în brațe.

Se clătină, căzând la pieptul lui.

– Ashe, șopti și-și apropie gura de a sa.

Ashe rămase nemișcat, în timp ce Teressa îl cuprindea cu brațele pe după gât, deschizându-i buzele cu ale ei. Se simți înviorată și surescitată când respirația lui se acceleră, iar gura începu să reacționeze.

– Vino... o chemă el răgușit și o duse spre divan, unde se așeză cu ea în poală. Apoi se aplecă și începu s-o sărute, încet, profund, pe când mâinile îi lunecau peste rochia roz cu argintiu, pentru a-i mângâia pielea fină a coapsei, curba înaltă a sânilor, prin materialul mătăsos. Teressa îi scoase cămașa din pantaloni, începând să i-o descheie cu degete tremurătoare.

– Iarăși mă seduci, Teressa? murmură el. Pe cine nu poți învinge, treci de partea lui – asta e?

– Nu știu ce vrei să spui, oftă ea, cuibărindu-se mai aproape, cu mâinile pe sub cămașa lui descheiată. În cap îi răsuna o muzică și, când închise ochii, văzu niște culori superbe, înșirate pe cerul unei nopți minunate. Lumea își

depănase anii în jurul ei și, în sfârșit, era destul de matură pentru ceea ce-și dorise dintotdeauna...

– Acum ce mai urmărești, Teressa, hmmmm? o întrebă Ashe, mușcându-i mărunt urechea. Să pui mâna pe banii mei?

Era o idee atât de ridicolă, încât Teressa izbucni în râs.

– Vrei o nouă șansă de a trăi pe picior mare? Petreceri, haine, bijuterii...?

– Nu, șopti ea. Mi-am dorit asta, dar a trecut.

Era ceva mult mai simplu. Brațele lui încercuind-o, și un sărut care să se prelungească la nesfârșit. Asta-i era dorința. Ashe o strânse la piept, scăldându-i gâtul într-un oftat.

– Fă-ți singură cafeaua aia. Dacă mai stau aici, s-ar putea să-ncep să te cred...

Dimineața, se trezi cu dureri de cap. Până și să-și deschidă ochii o durea. Fu recunoscătoare să fie luată de taxiul promis de Ashe, dar revederea casei lui n-o bucură la fel de mult. Îi deschise Val Briers.

– A venit sora lui Ashe, anunță ea veselă, fără să-i dea prin minte că nici volumul vocal și nici vestea nu erau pe placul Teressei.

Wendy apăru pe scară, coborând în fugă spre living. Clipi din ochi spre Teressa, deși se vedea clar că știa despre vizita ei.

– Bună, o salută ea, cu un zâmbet forțat. Ashe vorbește la telefon. Ăia de la birou nici când își ia concediu nu-l pot lăsa în pace.

Teressa înghiți în sec.

– Probabil ai fost surprinsă să afli că lucrez pentru fratele tău.

– După figura pe care ne-ai făcut-o la Deception, nu mă mai surprinde nimic. Sper că n-ai de gând să intri în *show business*. M-ai putea lăsa fără slujbă.

– Îmi pare rău. Am făcut-o fiindcă...

– Ashe mi-a explicat. Trebuie să spun că a devenit mai logic, când am aflat că ești sora lui Cecily. Probabil semeni mult cu ea.

Auzind asta, Teressa se încruntă. Nu suna deloc ca un compliment.

– Ți-o amintești pe sora mea? întrebă ea.

– Sigur. Aveam șapteșpe ani, cred, când Ashe a început s-o aducă în casă.

Wendy îi aruncă o privire rece.

– Era nebun după ea și nici unul dintre noi nu putea... mă rog, probabil e mai bine c-au descoperit înaine de căsătorie că nu s-ar fi potrivit. De mai multe ori au fost cât pe ce să anuleze logodna, până au desfăcut-o definitiv.

– N-am știut.

Teressa încercă să-și amintească. Din când în când, Cecily venea acasă de la câte o întâlnire cu Ashe și se repezea la etaj, tunând și fulgerând. „Gâlcevile amorezilor“, râsese Damien. Își amintea că nu putea suferi această expresie. Rușinată, își aduse aminte chiar și de plăcerea vagă pe care i-o produceau neînțelegerile dintre ei. Dar, la urma urmei, pe-atunci nu avea decât șaisprezece ani.

– Ashe a fost aproape distrus, continuă Wendy, pe un ton aproape acuzator. Îți pot spune că, pe vremea aia, îmi cam venea s-o strâng de gât pe sora ta.

Deci, era clar că Ashe născocise o explicație pentru familia lui.

– Ți-a spus de ce-au rupt logodna?

– Nu, niciodată n-a vrut să vorbească despre asta.

– Și cred că nici acum n-ar vrea, replică sec Teressa.

– Dar asta nu înseamnă că n-am ghicit. Norocul lui Cecily că Ashe ținea atât de mult la tatăl vostru, altminteri...

– Altminteri, ce...?

– Ei, acum nu mai contează, răspunse Wendy ridicând din umeri și se cocoță pe pervazul lat al unei ferestre. Ashe nu va mai repeta aceeași greșeală. Sper.

O privi gânditoare pe Teressa.

– Mi-a spus că ți-a oferit slujba asta în amintirea vremurilor de demult și fiindcă până luna viitoare n-ai decât o muncă temporară. Așa este?

O tenta să-i spună cum de ajunsese acolo. Despre Thelma Richards și motivele nu tocmai nobile ale fratelui ei. Dar Teressa nu putea să nu-și amintească și cealaltă latură a lui Ashe.

– Da, așa e. În amintirea vremurilor de altădată.

Wendy se lăsă să alunece de pe pervaz, zâmbind. Teressa se întoarse, și-l văzu pe Ashe la baza scării. Acesta îi susținu privirea câteva secunde, înainte de a se îndrepta spre sora lui.

– Deci, cu tine și Drew, toate merg ca pe roate, până la urmă, surâse el, cuprinzând-o cu un braț. Nu ți-am spus eu c-avea să se rezolve?

Wendy îl sărută pe obraz.

– Într-adevăr. Și, cu același prilej, i-am făcut și lui John un bine. Nimic nu se compară cu puțină concurență, pentru a ajuta oamenii să se hotărască!

Aruncă o privire spre Teressa.

– Deși nu sunt sigură cum stai tu, în privința asta...

Ashe o conduse până la ușă. Când se întoarse, îi spuse Teressei:

– I-ai fi putut spune că te-am silit să lucrezi pentru mine.

– I-aș fi putut spune mult mai multe.

– Și de ce nu i le-ai spus?

– Păi, nici eu nu știu. Pune-o pe seama mahmurelii. Nu mi-e prea ușor să mă concentrez, când toată seara am turnat în mine vin.

– Aseară, nu te inhiba deloc, îi atrase el atenția.

Înroșindu-se la față, Teressa porni spre scară. Mai reținea câte ceva din timpul nopții – o senzație ciudată, sau un crâmpei de amintire, dar impresia rămânea cețoasă.

– Cum a reacționat Merrow când i-ai dat papucii? se interesă Ashe, în pauza de sandvișuri și cafea.

Teressa ridică din umeri. Nu-i prea dăduse papucii – cel puțin, nu oficial.

– Are vreo importanță?

– Nu. Cu condiția să nu-l mai vezi, adăugă el, pe un ton tăios ca oțelul.

– Am spus că n-am să-l mai văd, se răsti Teressa. Nu vreau ca Thelma Richards să ajungă la tribunal.

Ashe o privi ciudat, apoi gura i se înăspri, când spuse:

– Ține minte asta, și ne vom înțelege perfect.

– Adaugă *baby* la sfârșit, și-ai să vorbești exact ca Humphrey Bogart, completă Teressa, cu dispreț. Dacă tot vrei să te dai dur.

Un moment, Ashe păru gata să zâmbească, dar se stăpâni, cu o expresie aproape amenințătoare.

– Când îmi doresc ceva, pot fi foarte dur.

Teressa termină lucrul la cinci și câteva minute. Privind teancul de coli, Ashe dădu din cap aprobator.

– Ai viteză, comentă el.

– Și precizie.

– N-ai făcut decât una sau două greșeli.

– Voi încerca să nu mai fac.

– Așa ceva e imposibil. Unele lucruri sunt ușor de interpretat greșit, mai ales când nu ești la curent cu începutul povestirii.

– Cel puțin, greșelile mele sunt minore, replică rece Teressa.

Ashe se rezemă de spătar.

– Și ale mele?

– Nu am căderea să spun. *Tu* ești autorul.

Împreunându-și mâinile la ceafă, Ashe luă o poziție care-i întindea cămașa peste piept, scoțând în relief musculatura proeminentă.

– Ce faci diseară? o întrebă el.

– Mă spăl pe cap.

– Aha. Atunci, ne vedem dimineața, Teressa.

Când ajunse acasă, Thelma tocmai pleca la Warlord. Teressa mâncă o cină congelată, fără interes, luptându-se în minte cu sutele de noi fațete ale lui Ashe, pe care le văzuse în ultimele două zile.

Cineva bătu la ușă. Aproape că se aștepta să fie Ashe, dar era Joel, cu un buchet de orhidee învelite în celofan.

– Pentru tine, iubito, spuse el cordial, lăsâdu-i florile în brațe, și intră în casă.

– Joel, nu poți să...

Intenționat, lăsă ușa întredeschisă. Poate avea să înțeleagă aluzia.

Joel, însă, nici pomeneală.

– Să zicem că e un simbol de împăcare după noaptea de Anul Nou. Crede-mă, nici o clipă n-am vrut să-ți începi anul într-o mașină a poliției.

– Știu, răspunse ea scurt. Dar, întâmplător, era de preferat, față de locul la care te gândeai tu.

În ochii lui negri se zări o licărire iritată. Citadela nu căzuse și nici nu dădea semne de șubrezire. Teressa puse orhideele pe divan și se întoarse spre el, hotărâtă să-i grăbească plecarea.

– Îți mulțumesc pentru flori, Joel, dar...

– Dar nimic, iubito. Doar știi ce simt pentru tine... de ce nu te lași în voia sentimentelor?

– Joel, a fost distractiv, dar nu mai suntem pe aceeași lungime de undă.

Joel o apucă de mână.

– Am putea fi, în weekendul ăsta. Numai noi doi, pe un iaht. Ne putem plimba în lungul malurilor din Hawkesbury...

O trase spre el, iar Teressa își rezemă mâinile pe pieptul lui, ca să-l respingă. Joel o privi insistent în ochi, coborând glasul senzual.

– Vom face escale pe cele mai izolate insulițe... nu știi ce-i aia viața, dacă n-ai făcut dragoste în aer liber...

– Ar fi doar o problemă, Merrow, interveni un glas rece, din prag.

Ashe deschise complet ușa și intră. Aruncă o privire spre orhidee, apoi se concentră asupra lui Joel.

– Teressa petrece weekendul cu mine.

Joel îi dădu drumul. Buzele i se strânseră.

– Nu-i așa, Teressa? insistă Ashe.

– Păi... da... bâigui ea. Iartă-mă, Joel...

Ar fi preferat să încheie totul între patru ochi. Joel, care avea de furcă deja cu temperamentul, trebuia acum să se lupte și cu amorul propriu.

– Gândește-te, Tess, stărui el, cu un rânjet de lup. Doar știi că te-ai distra mult mai grozav cu mine, decât cu un vechi prieten de familie.

Și porni spre ușă, aruncând doar o privire spre chipul furios al lui Ashe.

– Sună-mă, iubito, dacă ai chef de puțină zbenguială.

Ashe trânti ușa în urma lui.

– Deci, m-ai bârfit cu el, spuse răspicat, cu un calm rău prevestitor.

– În nici un caz! Ți-am spus doar...

– Un „vechi prieten de familie“ cu idei de modă veche, dar mă tem că de mine nu mai scapi, Teressa. Poți lăsa baltă orice distracții cu Merrow aveai în vedere.

– N-aveam nici o... și-n fond, ce cauți aici? strigă ea, furioasă să constate că era în defensivă. Am și eu dreptul la *puțină* intimitate!

– Nu contează de ce am venit, o repezi Ashe, sfredelind-o cu privirea. Te-ai hotărât că e o distracție mai interesantă decât spălatul pe cap, Teressa? continuă el, înhățând-o de încheietura mâinii. A trebuit să-l vezi iar pe Merrow, deși ți-ai dat cuvântul?

– Ia-ți mâinile de pe mine!

Îi dădu un pumn în umăr. Cine se credea, să se facă stăpân pe viața ei personală? Vru să-i mai ardă una, dar Ashe se lăsă scurt în jos, iar inerția o făcu să-și piardă echilibrul. Imediat, o apucă pe după genunchi și și-o aruncă pe umăr, ca un pompier. Holul se întoarse cu susul în jos. Teressa începu să-i care la pumni în fund și coapse, încercă să strige, să facă orice... Tocmai când trăgea aer în piept, Ashe o trânti pe pat.

– Ai chef de puțină zbenguială, iubito? imită el tărăgănat tonul lui Joel.

Și, scoțându-și sacoul, îl aruncă pe jos.

– Ashe, ce faci...? se bâlbâi Teressa, târându-se de-a-ndăratelea pe pat.

Ashe o apucă de gleznă și o trase spre el.

– Lasă fițele de fecioară neprihănită, scumpete – pe-astea le-am fumat de mult, mai știi?

Îngenunche pe pat, dându-i drumul pentru a-și strecura mâna sub fusta ce se strânsese deasupra genunchilor. Ochii îi scăpărau.

– Și în casă poate fi mișto... continuă cu glas răgușit, mângâind-o pe coapsă, pe șold... și se lăsă cu tot trupul peste ea. Gura îi ajunse pe gâtul ei, pe ureche, apoi la buze, fierbinte.

Țipetele ei de protest piereau înăbușite... iar zbaterea slabă de împotrivire încetă în clipa când simțurile i se răzvrătiră sub buzele și mâinile lui Ashe, care alunecau printre material și piele. Ashe înălță capul, privind-o. Respira sacadat, cu buzele întredeschise... umede...

– Nu te mai apropia de Merrow, mârâi el, în timp ce mâna i se abătea peste abdomenul ei, începând apoi să coboare...

– M-am ținut de cuvânt, îngăimă Teressa, sperând să-l oprească înainte de a-și pierde cu totul mințile. I-am spus că nu vreau să ne mai vedem, dar nu se lasă...

Mâna lui Ashe se întinse peste șold, cu degetul mare mișcându-se în cerculețe chinuitoare...

– E fratele prietenei mele și nu mi-e ușor să-l descurajez...

Gâfâi, când degetele lui îi atinseră partea interioară a coapsei. Apoi, continuă cu voce ascuțită, stridentă:

– Nu vreau să-i pierd prietenia, certându-mă cu Joel... Trebuie să am tact... Ashe!

Se agăță de brațele lui, pentru a-l face să se oprească.

– Doamne, uite că iarăși o fac, bombăni el. Vreau să cred în tine...

Și, de astă dată, sărutul fu gingaș și dulce. Teressa se relaxă, în timp ce Ashe se ridica.

– Dacă stau să mă gândesc, nici nu vom mai aștepta sfârșitul săptămânii, continuă el. Vom pleca la Deception joi.

Teressa sări în sus, aranjându-și hainele.

– La Deception? Doar nu vorbeai serios?

– De ce nu? Te gândeai să-ți petreci weekendul cu Merrow?

– Nu mă poți obliga să merg!

Ridicându-se în picioare, Ashe își luă sacoul și se îmbrăcă.

– Oare care-o fi pedeapsa pentru fals în acte publice? se întrebă el, meditativ. Probabil că doamna Richards ar beneficia de circumstanțe atentuante, datorită vârstei. Pe de altă parte...

Îi privi cu ochii îngustați frământarea neputincioasă, apoi ieși agale din dormitor.

– Nenorocitule! strigă Teressa pe urmele lui. Nu știu cum reușești să duci de nas atâția oameni. Sora ta și femeile de la curățenie sunt topite după tine. Nu te-ar crede în stare de șantaj, pentru un delict minor...

Ashe râse scurt.

– Pe când tu mă crezi în stare, și asta-i tot ce contează.

Din ușă, mai spuse:

– Venisem să te invit la un film, dar am impresia că n-ai chef. Deci... pe mâine la aceeași oră, Teressa. Iar poimâine, plecăm la Deception. Împachetează-ți haine pentru câteva zile. Și ai grijă să iei și costumul ăla bikini sexy, și cămașa de noapte transparentă. Dar, fii așa de bună și nu-ți mai lua corturile alea moleșite pe care le-ai purtat data trecută.

Teressa apucă obiectul cel mai la îndemână și-l aruncă după el. Ashe se feri, închizând ușa pe jumătate. Cu un foșnet, celofanul se rupse, iar orhideele lui Joel căzură grămadă. Capul lui Ashe reapăru un moment de după ușă, privind florile.

– Țț țț, ce păcat, comentă el și, prăpădindu-se de râs, închise ușa.

Capitolul 9

Părea să fi trecut o viață de la acea primă călătorie la Deception. Le ieși în întâmpinare o femeie rotofeie și prietenoasă – cea ai cărei copii bolnavi de pojar îi dăduseră Teressei ocazia de care profitase atât de prostește. Când intrară, Gwen le prezentă camerele pregătite – două, observă ușurată Teressa – și-i dădu repede lui Ashe raportul despre tot ce munciseră în casă ea și soțul ei, de la ultima lui vizită acolo.

– Văd că vechea magie Warwick acționează și asupra lui Gwen, comentă Teressa, din capul scării. Ce prinț desăvârșit ești cu personalul tău casnic!

– Și cu *tine* am fost un prinț, Teressa, când ai făcut parte din personalul meu? o întrebă Ashe, punându-i geanta în cameră.

– Nu... începu ea, și imediat își dădu seama cât era de nesinceră. Mă rog, în ansamblu, cred că ai fost destul de... drăguț.

– Tare trebuie să te mai fi nemulțumit. Nimic nu e mai enervant decât un inamic care insistă să fie „drăguț“.

După masa de prânz, Ashe o conduse spre laguna cu ape liniștite.

– Credeam că vrei să înoți în valurile oceanului, comentă ea, surprinsă.

– Crezi tu multe, Teressa. Și, uneori, le mai și nimerești.

Își aruncă prosopul pe nisip pentru a o lua la fugă pe nisipul bătătorit și aspru de la marginea apei. Teressa îl privi până trecu de dig, dispărând dincolo de catargele iahturilor. Apoi, se întinse pe prosop, apărându-și ochii de soare cu un braț. Sunetele lagunei o adormeau.

La auzul unui zgomot neașteptat lângă ea, își ridică brațul de pe ochi, pentru a vedea neclar silueta lui Ashe. Era aproape o reluare a primei întâlniri de pe plajă.

– Stai aici, o opri el, ținând-o culcată, când Teressa se rezemă în coate.

În timp ce o privea după pofta inimii, Teressa se îmbujoră la față.

– Roșești cumva, Teressa? o întrebă ironic Ashe, ridicând o mână pentru a-i explora ușurel adânciturile de lângă clavicule. Sau încerc eu să mă amăgesc?

Coborând languros, degetele lui porniră peste pantele de deasupra sânilor. Teressa trase aer în piept, scurt, adânc, când un triunghi al sutienului se ridică în palma lui.

– Mmmm, murmură admirativ Ashe. Se spune că nu e bine să te întorci, dar cred că nu-i adevărat.

Cu ochii întredeschiși, își plimbă degetul mare peste sfârcul ei, până când acesta se întări sub materalul întins. Trase de cele două bretele, iar cele două triunghiuri roșii se desprinseră. Când o împinse ușurel pe spate, Teressa mai avea pe ea doar slipul.

– Ashe, dă-mi...

Întinse mâna după sutienul care atârna provocator în mâna lui, apoi căzu pe nisip. Ashe se aplecă spre ea, iar mâinile Teressei îi străbătură brațele în sus, spre umeri, afundându-se apoi în părul lui des, umed.

– ...uite ce scoică am găsit, mămico!

Vocea ascuțită părea un fuior de sunet într-o lume a oftaturilor înăbușite și a bătăilor de inimă înfundate.

– Mămico! Aici e o doamnă care n-are...

– Bine, Andrew, gata. Hai să mergem...

Ashe o acoperi pe Teressa cu prosopul.

– Țț, țț, țț! Nerușinato, l-ai șocat pe Andrew! Nicăieri nu pot să te duc!

Râse, când Teressa îl împinse pe nisip și-și înhăță sutienul costumului.

Înainte de cină, Teressa ieși pe verandă. În aer plutea mirosul proaspăt dinaintea ploii. Când se apropie de ușile dormitorului pe care-l ocupase prima dată, văzu că înăuntru se afla un vizitator.

– Nepoftitule, murmură ea, îngenunchind să mângâie blana bej-argintie a motanului.

Acesta deschise un ochi, apoi se ridică, torcând.

– Ești un sentimental bătrân – arogant și independent, dar bun la suflet...

Când pe gresia verandei se auziră pași, Nepoftitul o tuli.

– Nu mă place, comentă Ashe.

– Mă și mir. Semănați.

Ashe privi după Nepoftit, care se strecura printre tufișuri.

– Semănăm – eu și un motan?

– Aceiași ochi, aceeași culoare a părului, zâmbi Teressa.

– Nu-mi măgulește amorul propriu, să mi se spună că semăn cu un cotoi vagabond!

– E un motan frumos! prostestă ea, iar Ashe făcu o mică plecăciune de mulțumire la adresa complimentului indirect.

– Oricum, tot nu mă place.

– Pisicile pot fi foarte exigente.

– Nu, e doar gelos.

Ashe o luă de braț, pornind cu ea pe după colțul casei, spre intrarea principală.

– Pentru cazul că-i acorzi aceleași privilegii și gazdei care seamănă cu el.

– Privilegii?

– Nu cumva nu mi-ai spus, dar a dormit în patul tău?

Mâncară salată de fructe de mare și *zabaglione*, preparate de Gwen, iar apoi strânseră împreună masa. Puseseră vasele în spălător și tocmai făceau cafeaua, când de afară se auziră niște miorlăieli tânguitoare.

– Pare să fie motanul tău cel posesiv.

Ashe deschise ușa, iar Nepoftitul se repezi înăuntru, clipi de câteva ori și se așeză. Avea blana palidă umezită de ploaie.

– Mă întreb unde se duce când plouă, medită Teressa, mângâind motanul. N-ai un coș sau altceva unde ar putea dormi?

– Vrei un coș pentru pisici, murmură obosit Ashe. S-ar putea să dureze.

În timpul căutărilor, Ashe găsi o cutie cu cărți și caiete din școală. Teressa îl găsi pe canapea, cu o colivie pe genunchi, întorcând captivat paginile unui album de fotografii.

– Care ești tu? Stai să ghicesc...

Se apleacă peste o poză cu echipa de tenis a școlii. Șiruri de băieți, de vreo paisprezece ani, în echipamente albe, cu blezăre și șepci cu insigne.

– Ăsta, desigur! îl arătă ea pe căpitanul echipei – înalt, blond, musculos, încă de la paisprezece ani.

Ashe gemu:

– Aș vrea eu. Ăla-i Ritchie Graham.

– Serios?

Degetul Teressei parcurse șirul, apoi reveni. Un zâmbet familiar o făcu să ezite, dar trecu mai departe. Ashe îi aduse mâna înapoi.

– Nu poți fi tu! exclamă ea, trăgând albumul mai aproape. Bine, dar erai...

– Cam grăsuț, oftă el. Obișnuiam să ți-o spun, când veneam pe la voi în vizită.

– Nu te-am crezut cu adevărat. Păreai doar dornic să mă consolezi... Mereu am bănuit că, nu știu... mă luai de sus. Ca și cum greutatea mea ar fi fost o glumă.

Ashe ridică din umeri.

– Erai atât de sensibilă. Cred că n-a fost prea inspirat din partea mea să-ți spun că era doar o fază trecătoare.

– Îți era milă de mine.

– Nu milă, înțelegere. E o diferență. *Știam* prin ce treceai. Doamne, cât aș mai fi vrut să arăt ca Ritchie Graham! Îmi spuneam că aș da colecția mea de discuri și ciocanul de cricket cu autograf, numai să arăt ca el.

Teressa îl privi. Deci, și în sensul ăsta se înșelase. Ashe nu se distrase niciodată pe seama siluetei și a rușinii ei; încercase sincer s-o ajute.

– Și eu îmi doream să arăt ca altcineva, spuse ea, amintindu-și totul foarte clar. Dar eu nu m-am gândit niciodată să renunț la ceva în schimb.

Ashe îl privi lung.

– N-ai crezut-o niciodată, Teressa, așa-i? N-ai crezut că dorințele tale s-au împlinit în schimbul lui Damien și al tuturor celorlalte care s-au întâmplat?

– Evident că nu, ar fi ridicol! clătină ea din cap, cu tărie. Păgân, aproape!

Își ridică mâna la șuvița argintie, dar Ashe i-o îndepărtă.

– Nimic din ce-ai fi putut să faci – sau să nu faci – n-ar fi schimbat evoluția lucrurilor. Nimic.

– Da, știu. Tu când ai început să te schimbi, Ashe? îl privi ea din nou pe elevul durduliu din fotografie.

– Cam la un an după ce-am făcut poza asta. La optsprezece, arătam exact pe dos – un lungan slăbănog, cu mărul lui Adam cât toate zilele.

– Și plete, îi aminti ea. Apropo de plete, cred că după scaunele alea e o baterie de tobe.

– Tobele mele? Nu știam că mama le-a păstrat...

Murmurele lui fură însoțite de zgomote, în timp ce depăna alte amintiri. Peste cincisprezece minute, asamblase în hol toată bateria.

– Nu mai au bețe, observă el și iar intră în magazie, pentru a ieși cu bețele și periile.

Și un coș pentru pisici. I-l întinse, destul de spășit.

– Știam eu că este unul, pe-aici pe undeva.

Dar Nepoftitul refuză coșul. Dormi pe jos, în fața tobelor, până când Teressa și Ashe urcară la etaj. Văzându-l, Teressa își aminti de comentariul lui Ashe despre „privilegii“ – dormitul în patul ei.

– El s-a mulțumit cu mai puțin astă seară, spuse Ashe, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Ajunseseră în capul scării, când adăugă:

– Eu, însă, n-am de gând.

– Cum? Ce vrei să spui? insistă Teressa, în timp ce se apropiau de capătul holului. Capătul holului, și dormitorul cu patul cel mare de alamă și sunetele mării la fereastră.

– Vreau să spun, Teressa, că astă seară intenționez să iau ceea ce mi-ai oferit înainte, în deplină siguranță.

Oprindu-se, o cuprinse cu brațele, pentru a o privi în ochi.

– Fiindcă în seara asta știu că nu mai ești o fată de douăzeci de ani, care roșește... Și, adăugă el, cu o blândețe amenințătoare, ai o datorie la mine.

La parter, Teressa recunoscuse deja că era improbabil să-și petreacă noaptea singură. Dar să facă dragoste fiindcă-i era *datoare?* Era un adevărat șoc, după căldura plăcută a serii.

– Ba nu... încercă ea să se împotrivească.

Ashe o luă pe sus și intră în dormitor, închizând ușa cu piciorul. Apoi, o lăsă jos și răsuci cheia în broască.

– Nu poți face asta, Ashe...

Se retrase cu câțiva pași.

– Nu? Și cine mă oprește?

– Am să țip.

– N-o să te-audă nimeni.

Repezindu-se pe neașteptate, o prinse în brațe.

– Și-n plus, nici n-ai să țipi, adăugă el, cu o satisfacție înfumurată. De ce nu ne-am face noi comozi, mmm?

Teressa se pomeni pe pat, lângă el.

– Culcă-te, îi șopti Ashe.

– Nu vreau...

Îl împinse într-o parte și alergă la ușă. În timp ce atingea cheia, Ashe o ajunse, apucându-i mâna ca într-o cătușă de fier.

– Draga mea Teressa, ai uitat de prietena ta Thelma? Ce trist ar arăta, în sala tribunalului! Dar, dacă ești dispusă să cooperezi...

– Nu fi ridicol, Ashe, își smulse ea brațul în mâna lui. Nu te poți folosi de asta ca să mă obligi să fac orice, și-o știi foarte bine.

– Ba pot, Teressa. Te-am făcut să vii aici, nu? Și mai am mult până să termin cu tine, draga mea.

În glas îi revenise aceeași notă de dramatism.

– Nu face pe zmeul cu mine, Ashe, mârâi Teressa, în timp ce începea să piardă lupta. Se relaxă brusc, iar când Ashe slăbi strânsoarea, îi dădu un șut în fluierul piciorului.

– S-ar putea să-ți pară rău pentru asta, Teressa, spuse el, aplecându-se să-și frece locul lovit.

– De ce? Ai de gând să te repezi la telefon și să anunți poliția despre jalnicul fals în acte publice al Thelmei? Hai că mă faci să râd!

O privi cu ochi îngustați.

– Crezi că glumesc?

– Da, și ai mers prea departe. N-o să mai țină.

– Și de ce nu?

– N-ai să depui nici o plângere contra Thelmei. Nici nu știu cum de-am putut crede că ai face-o. Așa că să nu-ți închipui că mă poți intimida.

– Ei, pe dracu'! exclamă el.

– Credeai că mă poți păcăli la nesfârșit, Ashe? continuă Teressa, cu voce usturătoare. Probabil mă crezi căzută-n cap, dacă-ți închipui că am putut lucra, la tine acasă, fără să-mi dau seama că nu era decât o cacealma cât toate zilele.

Revenindu-și, Ashe se repezi la ea, apucând-o de mijloc.

– Nu e nici o cacealma, să știi. Nu te lăsa indusă în eroare, numai fiindcă mă port frumos cu Val.

– Te porți frumos? Ești de-a dreptul topit, asta ești. Ajutor pentru soțul ei, o slujbă pentru fiu! Până și Lara știa că ești un adevărat filantrop cu personalul tău.

– A, dar Lara mă iubește cu toate defectele mele. Haide, iubito...

O trase mai aproape. Teressa se zbătu și, cu o forță surprinzătoare, îl făcu să-și piardă echilibrul. Ashe căzu în fund, cu picioarele desfăcute și mâinile la spate, amortizând impactul.

– În adâncul tău, ești cremă de vanilie, Ashe, aruncă ea cu dispreț. N-ai stofă de ticălos.

Și, în acel moment, înțelese. Totul fusese teatru. Toate acele amenințări onctuoase și durități hollywoodiene fuseseră destinate s-o facă să-și dea seama cât de nepotrivit era pentru rolul de personaj negativ. Nu putea să fi fost un vânător de zestre. Nu el, cu toată educația primită, care punea accentul pe independență, pe nevoia de a se impune, de a sta pe picioarele lui. În veci nu și-ar fi petrecut viața căsătorit cu o femeie numai pentru banii ei. Atunci, cum de Cecily crezuse așa ceva?

– Poate că ai dreptate, spuse el, ridicându-se de pe podea, cu o licărire de triumf în ochi, în timp ce descuia ușa și o conducea în camera ei. Sunt de o bunătate incurabilă.

– M-ai înșelat! îl acuză Teressa a doua zi dimineața, la micul dejun. Toate figurile alea de tip dur, amenințările à la Bogart – totul a fost teatru.

Ashe râse.

– Nu ești singura cu talent la actorie. Și să știi că mi-a plăcut. Poate ne găsește Wendy două roluri, în serialul ei?

Mai târziu, se duseră să facă o baie în lagună, apoi lucrară la carte vreo două ore. După-amiază, plecară.

– Am câteva angajamente în weekendul ăsta, spuse Ashe, iar Teressa încercă să nu se gândească la Lara. Nu i se părea logic ca între ei să mai existe vreo relație. Dar logica nu-i oprea accesul subit de gelozie.

– Și eu am o mulțime de treburi, se grăbi ea să răspundă, ca să n-o creadă decepționată.

– Muncă, sau distracție?

– N-am s-o iau spre Hawkesbury, dacă asta te îngrijorează.

Ashe zâmbi.

– Ți-am spus eu că sunt gelos.

– Fac curat în apartament, citesc din ultimul Ludlum – muncă, și distracție. Dar tu?

– La fel. Câte puțin din amândouă.

În drum spre casă, pe Teressa o frământau îndoielile. „N-a fost numai atât", spusese Ashe, despre despărțirea de Cecily. Ajunsă în fața ușii, găsi câteva pretexte ca să-l rețină și, în cele din urmă, se sili să-l întrebe:

– Ashe...

Își linse buzele.

Ashe o privea nemișcat. Aștepta.

– Da?

– *De ce* te-ai despărțit de Cecily?

– Știi motivul. Ți-a spus Cecily.

Teressa clătină din cap.

– Nu-i adevărat. Probabil, a înțeles greșit – sau a interpretat greșit, amintește-ți că trecea printr-o tensiune îngrozitoare. Cu toții treceam.

Ashe întinse mâna, atingându-i șuvița argintie de păr, coborând, până când degetele lui îi cuprinseră ușurel gâtul.

– Motivele ne privesc numai pe Cecily și pe mine, spuse el încet, nu și pe altcineva. Nici chiar pe tine, Teressa. Dar răspunsul, iubita mea, e mai puțin important decât întrebarea.

O sărută ușurel pe buze și plecă.

După ce stătu mult pe gânduri, Teressa îi scrise surorii sale, fără să-i respecte rugămintea de a nu mai pomeni numele lui Ashe.

„Am ajuns să-l cunosc destul de bine“, scrise ea. „Nu e deloc așa cum credeam...“

Poate că asta avea s-o determine pe Cecily să vorbească.

„S-ar putea să ne vedem destul de des, pe viitor.“

Părea atât de sigur și îndrăzneț, scris negru pe alb.

Luni dimineața, vederea din fereastra turnului lui Ashe era încețoșată de ploaie, dar în cameră se simțeau vibrații calde.

– Ai vrea... să vii diseară la cină? îl întrebă ea, într-o doară înainte de masă.

– La tine?

Ochii lui Ashe se luminară de plăcere.

– Îți datorez o cină sau două.

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Dar curând trebuie să plec la birou și mă tem că se va prelungi până seara.

– A. Da, sigur. Știu cum e...

Se simțea dezamăgită, înfrigurată, dintr-o dată nesigură de ceea ce însemna căldura din ochii lui. O deprima faptul că prima ei invitație era întâmpinată cu un refuz.

Înainte de a pleca la Warlord, Ashe o ridică de pe scaun, cuprinzând-o cu brațele.

– Ce plănuiai să-mi gătești diseară? o întrebă.

– Escalop de vițel. Cu smântână.

– Cu smântână? zâmbi el. Nu-i cam periculos?

– Numai dacă oaspeții mă ciupesc de fund.

– Eiii... murmură Ashe, plimbându-și mâinile peste fesele ei. Asta ar fi o idee...

– Nu ești genul, îl asigură Teressa.

Peste o oră, telefonul sună. Vocea femeii era familiară. Puțin mai caldă decât ultima dată când o auzise, dar inconfundabilă. Lara Moore.

– ...A, cred că ești... cum te cheamă... Teressa?

– Exact, răspunse ea sec. De data asta, n-avea cum să-i mai fi uitat numele.

– Trebuie să recunosc, ești abilă, spuse Lara. Dar nu cred c-ai să intervii în vreun fel între mine și Ashe, așa-i? Totul a ieșit exact cum am vrut eu.

Teressa strânse cu putere receptorul în mână.

– Evident.

– E acasă?

– Mă tem că nu.

Lara oftă.

– Mă rog, era ceva în legătură cu cadoul...

– Caută-l la birou.

Un cadou? Crăciunul trecuse de mult. Ziua lui...?

– Nu contează. Voiam să discutăm ceva, dar oricum ne vedem diseară.

Dar în seara aceea Ashe era ocupat la birou, nu? Muncă și distracție, în weekend, spusese el. O întâlnire cu cineva care ținea regim...

Iar Lara Moore ținea regim. Teressa privi ploaia de-afară. Val continua să cânte *„You Ain't Nuthin' but a Hound Dawg"*...

Capitolul 10

Când ajunse acasă, Thelma Richards puse imediat mâna pe ea, luând-o la unul dintre ceaiurile ei rituale. Teressa o ascultă zâmbind, doar pe jumătate atentă, cum sporovăia despre familie, despre Dan, a cărui felicitare de Crăciun, dacă o trimisese, nu sosise. Continuă neobosită conversația, prin ușa întredeschisă a dormitorului. Teressa o auzea fragmentar:

– ...logodna e sâmbăta viitoare, am auzit. Dar îndrăznesc să cred că domnul Warwick ți-a spus. E o surpriză, nu-i așa? Și se potrivesc de minune, din câte înțeleg. Mi se pare că și-a creat o rochie specială pentru asta. E frumos să fii creatoare de modă, nu? Poți avea câte un model original pentru orice ocazie... Da' ce-i, iubito, ce s-a-ntâmplat? Ești palidă ca o stafie, iar eu turui verzi și uscate...

Teressa o încredință că se simțea bine. Thelma plecă la Warlord, iar ea se întoarse acasă.

Revăzu totul încă o dată – chinuitor, pas cu pas, și nu avea nici un sens.

Cineva bătu la ușă. Jane, probabil, își spuse ea plictisită, sau vânzătorul de enciclopedii care îi pisa neobosit pe locatarii blocului. Deschise ușa și se pomeni cuprinsă într-o îmbrățișare care-i tăie respirația. Un damf de bere Swan o învălui, însoțit de o senzație familiară.

– Tony... gemu ea, ce cauți aici?

Tony se cam clătina.

– Teressa, frumusețe mică... râse el, împingând-o în casă.

Era beat mort, dar nu chiar atât de beat încât să uite să închidă ușa înainte de a o săruta.

– Te bucuri că mă vezi, scumpo?

Teressa oftă, desprinzându-se din îmbrățișare.

– Da, sigur că mă bucur. Îți fac o cafea.

Dar Tony avea alte idei. În bucătărie, o încolți și, când Teressa reuși să-și ferească fața la timp, o sărută zgomotos pe gât.

– Tony, termină!

– Mmm, ești delicioasă, declară Tony, devorându-i urechea.

Era beat, dar încă tânăr și în formă, pe măsura oricărui bărbat, necum a unei fete. Începu s-o ducă spre dormitor.

– Dă-mi drumul, Tony! țipă ea. Ce-ar spune mama ta?

Aceste cuvinte îl cam puseră pe gânduri, și o lăsă pe pat – dar o urmă, aruncându-și un braț peste trupul ei.

– Hmmmm, ce pat bun ai... mormăi el drăgăstos în pernă.

Teressa rămase nemișcată. Peste câteva minute, fu răsplătită cu un sforăit. Tony adormise.

– Phiuuu!

Se ridică încet în picioare, privindu-și vizitatorul. Brunet, cu păr ondulat și pielea măslinie, arăta ca un băiețaș simpatic, adormit. Teressa oftă.

– De ce n-oi fi putut găsi tu o italiancă drăguţă prin podgoriile tăticului?

Îşi lăsase geanta lângă uşă. Teressa o aduse în casă şi îl mai privi o dată. Se stinsese ca o lumânare. Dacă rămânea aşa, nu avea probleme. Dar dacă se trezea cu chef de amor...

Când Thelma veni acasă, Teressa se duse la ea şi-i explică problema.

– Chiar dacă l-aş sili să plece, nu ştiu dacă şi-a rezervat cameră la vreun hotel. În plus, e cumnatul soră-mii şi nu vreau să supăr familia dându-l afară. Aş putea dormi la tine pe canapea în noaptea asta?

Thelma o primi încântată. Totuşi, Teressa nu se putu odihni. Rămase trează toată noaptea, încercând să separe adevărul de minciună.

A doua zi dimineaţa, când plecă acasă, Thelma încă mai dormea, dar pe Tony îl găsi treaz – şi lucid. Stătea posomorât în living, ţinându-se de cap.

– Ai uitat să te bărbiereşti, îi spuse ea intrând în dormitor, să se schimbe pentru lucru.

Auzi bătaia în uşă şi se duse să deschidă. Thelma trebuia să fie, dornică să vadă cum se comporta musafirul.

Dar Tony deschisese uşa înaintea ei. Avea încă un obraz acoperit cu cremă de ras, briciul în mână şi, pe el, doar pantalonii strâmţi şi un prosop în jurul gâtului.

În faţa lui, pe palier, apăru Ashe.

– Tu cine eşti? întrebă el scurt.

– Tony Manetti. Vrei cu Teressa?

– Aşa credeam, se răsti Ashe, privind-o peste umărul lui. O clipă, Teressa văzu strălucirea unei furii de topaz, urmată de o înăsprire rece ca gheaţa.

– Te caută cineva, Teressa, spuse Tony cu o expresie ciudată, ca și cum ar fi perceput vibrațiile.

– Mulțumesc, Tony. E... șeful meu, răspunse ea, iar Tony îi mai aruncă o privire lui Ashe, înainte de a intra înapoi în baie.

– Tony. Deci, ăsta-i plicticosul tău de fotbalist, comentă Ashe, dezgustat. Pare să aibă anumite calități evidente, pe care le-ai omis. A stat aici azi-noapte?

Glasul îi scrâșnea ca oțelul pe pietre. Trăsese deja concluziile. Era de-a dreptul amuzant, cum putea să se-arate atât de moralizator, când el însuși făcea un joc dublu.

– Da, răspunse Teressa. Îl invitase la cină, cu cea mai vizibilă declarație de dragoste în ochi, iar el fusese ocupat. Definitiv.

– De ce?

Teressei îi trecu prin minte ideea că ceva nu era în ordine. Dar disprețul lui o împungea, usturător.

– Te-am invitat la cină, iar tu ai fost... prea ocupat.

Ashe nu reacționă la sublinierea sarcastică a ultimelor cuvinte. O privea tăcut, ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Am fost cât pe ce să fac o greșeală monumentală, spuse el în cele din urmă. Și nu credeam s-o mai repet vreodată.

Se răsuci și călcâie și plecă. Teressa trânti ușa pe urmele pașilor lui care răsunau de pe scară. Nu era prima oară când se dăduse drept ceea ce nu era, în fața lui Ashe.

Dar avea să fie ultima.

După ce îl cază pe Tony la un hotel, Teressa o chemă pe Thelma la ea, dornică de puțină companie nepretențioasă.

– Draga mea, nu arăți deloc bine, observă bătrâna. Sper că prietenul tău italian nu ți-a creat probleme, nu-i așa?

– Nu, acum s-a dus la un hotel. Azi nu lucrez, adăugă Teressa, ca răspuns la întrebarea nerostită din privirea Thelmei. Nu voi mai lucra pentru Ashe... ăă, pentru domnul Warwick.

– Nu? Aseară, vorbea de parcă ați fi...

– Aseară? Unde l-ai văzut, aseară?

– Păi, în birou, draga mea, răspunse Thelma, nedumerită. Înainte să plec eu, a venit un domn american. Și ce gras era! Domnul Warwick urma să-l ducă la cină, la unul dintre restaurantele acelea dietetice. Ce păcat, nici măcar un concediu nu-și poate lua fără ca să...

– Dar aseară avea întâlnire cu Lara Moore. Chiar ea mi-a spus, la telefon.

Thelma își țuguie buzele.

– Ei, dar iubitului ei nu i-ar fi plăcut deloc așa ceva.

– Cui...?

– Logodnicului. Știi doar – ți-am spus aseară, draga mea. Știai că urma să se logodească, nu, cu partenerul ei de afaceri? John și nu mai știu cum. Vezi că nu te poți baza pe bârfe? O vreme, am crezut că urma să se mărite cu domnul Warwick.

Ochii ei albaștri o studiară pe Teressa cu șiretenie.

– Probabil și tu credeai așa, draga mea.

Ibricul începu să șuiere, scuipând nori de abur. Thelma o dădu ușurel pe Teressa la o parte din drum și închise aragazul.

Teressa amână explicația timp de o oră. În cele din urmă, formă numărul de-acasă al lui Ashe.

– Da? răspunse el scurt.

Înghiți în sec.

– Ashe, Teressa sunt. În legătură cu azi dimineață...

– Azi dimineață, Teressa? Nu te mai gândi.

– Dar vreau să-ți explic de ce...

– Te rog, scutește-mă de detalii. Mi-ai spus foarte clar. Eu eram prea ocupat, și ai ales altă variantă. Îmi sună familiar de undeva.

– Ashe, nu sunt ceea ce crezi.

– Ești acum, replică el. Ți-am crezut prima figură cu inocența și, un timp, am părut gata s-o cred și pe-a doua. Istoria se cam repetă, nu?

– Nu m-am culcat cu Tony.

– Nici nu credeam, răspunse Ashe, expediind prin telefon o rafală de viscol. Părea extenuat.

– Nu! exclamă ea. N-a fost așa, crede-mă...

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Te-ai gândit mai bine, Teressa? Îți dorești să fi jucat cinstit, până la urmă? Nu-s o partidă rea, nu-i așa – cum ți-ai dat atâta osteneală ca să afli. Și, iată și un accent final care s-ar putea să te atragă. Dacă azi dimineață te găseam singură, acum mi-ai fi putut purta inelul. Evident, dacă te interesa un gest atât de demodat. Distracție plăcută cu musculosul tău prieten!

Telefonul se închise brusc.

Iar Teressa izbucni în plâns.

Ziua de marți se târî ca melcul. Apoi, cea de miercuri. Și joi. Nici o veste de la Ashe.

În lunea următoare, pe la șase seara, Teressa primi răspunsul măcar la una dintre întrebările care, într-un fel sau altul, o frământau de la șaisprezece ai.

Cecily o sună din Italia.

– Ți-am primit ultimele scrisori, începu ea, fără nici un preambul. Ce naiba te-a apucat, cu Ashe? Cum adică, ai să te vezi des cu el? Cred că până acum a dat totul pe gură. Și mi-a promis că n-o s-o facă, fiindcă tu și tata erați așa de-ai naibii de pudici!

– Pudici?

Teressa înghiți în sec.

– Ce legătură are asta cu...

– Voiam să mă distrez și eu puțin. Iar Ashe era de-a dreptul constipat, în unele privințe – mereu ocupat, mereu dornic să aștepte...

Vocea i se stinse. Teressa își apăsă receptorul la ureche.

– ...să se fi născut acum câteva secole.

Firul suna a gol. Cuvintele creșteau, se pierdeau...

„Eu eram prea ocupat, și ai ales altă variantă. Îmi sună familiar de undeva... Istoria se cam repetă, nu?“

– Ai avut o aventură, în timp ce erai logodită cu el, spuse ea, cu voce frântă.

– Doamne, parc-ai fi Elaine! exclamă Cecily. Trăim în secolul douăzeci, să știi, iar eu n-aveam decât douăzeci de ani și voiam să mă *distrez*. Mă cunoști doar.

– Încep să mă întreb dacă te cunosc. Ashe s-a ținut de cuvânt, Cecily, nu mi-a suflat o vorbă.

Apoi, vocea Teressei deveni ascuțită:

– L-ai înșelat, ceea ce a fost destul de rău, dar cum ai putut să spui și *minciuni* despre el? Cum l-ai putut lăsa pe tata să

creadă că-l interesau banii? Dumnezeule, îmi vine… îmi vine să te *omor*, Cecily!

Sora ei era complet descumpănită.

– Tess, ce ai de te-nfurii așa?

– Îl iubesc, fir-ai să fii! Îl iubesc! strigă Teressa, de la un capăt al lumii la celălalt.

– O, Doamne…

Prin cine știe ce minune, Cecily părea să înțeleagă implicațiile. Teressei îi venea să facă moarte de om.

Încă nu se hotărâse ce avea de făcut, când sună telefonul.

Glasul lui Ashe, vorbind repezit din receptor, o făcu să pălească la față.

– Prietena ta, Thelma, a avut un accident.

Și îi dădu numele spitalului.

– În spital? repetă ea. Cât de grav e, Ashe?

– S-ar putea să-și fi fracturat șoldul. Afurisita a lustruit pardoseala ca oglinda, și a alunecat. Și-a făcut-o cu mâna ei.

– Vin imediat, spuse grăbită Teressa.

Capul cărunt al Thelmei Richards părea nespus de mic, pe pernele albe uriașe. Își ținea ochii închiși și avea fruntea ridată de durere. Cu ochii închiși, abia vorbea:

– …și flori, pe deasupra; sunteți un om așa de drăguț, domnule Warwick. De multe ori am spus-o – generos, am zis, și un bărbat *adevărat*.

Deschise ochii și o văzu pe Teressa.

– O, draga mea, ce prostie am făcut – ți-a spus domnul Warwick?

– Mi-a spus. Te doare, Thelma?

– Puțin, draga mea. Mi-au dat ceva contra durerii și mi-au făcut radiografii.

Ashe nu zâmbea, dar era tras la față, cu cearcăne sub ochi. Răceala, însă, îi dispăruse din privire. Teressa simți un nod în gât.

– Ashe, începu ea, în dimineața când ai venit, n-a fost ce credeai...

Ridicând privirea spre el, văzu că nu era nevoie de nici o explicație.

– Mi-a spus Thelma, răspunse el scurt. Ia-ți rămas bun. Avem de vorbit.

Luară un taxi și se duseră la Warlord, pentru a-și continua drumul cu mașina lui. Ashe era încordat ca un arc. Teressa își simțea și ea nervii întinși la limită.

Merseră în tăcere până la el acasă.

– O cafea? o întrebă scurt Ashe, după ce intrară în living.

– Cred că mi-ar prinde mai bine un scotch, răspunse ea.

Pendula ticăia somnoroasă. Ashe se duse la bucătărie și reveni cu niște cuburi de gheață.

– Mi-a spus ce crezuseși, spuse el, aspru. Că mă logodeam cu Lara, sau nu știu ce alte prostii la fel. De unde ți-a venit ideea asta aiurită?

Teressa luă o înghițitură de whisky și tuși.

– Nu mi-ai spus niciodată că *n-aveai* nimic cu ea. Ori de câte ori o pomeneam, mă lăsai să cred că era ceva între voi.

Ashe se răsuci în loc, dezgustat.

– Și din cauza asta, m-ai lăsat și tu să cred că-ți aduseseși alt bărbat pentru noaptea respectivă?

– Tu ai ales explicația asta, în clipa când l-ai văzut pe Tony. M-am simțit destul de jignită ca să merg și eu cu prefăcătoria. Și nici nu înțelegeam de ce m-ai crezut atât de ușor. Dar azi... am vorbit cu Cecily.

– Ce...? ridică brusc Ashe capul.

– Mă mințisem singură în privința ei. Azi, însă, a trebuit s-o privesc în față pe adevărata Cecily.

Coborî privirea în pahar.

– Teressa, spuse el încet.

– Ți-ai respectat o promisiune veche de ani de zile, dar invențiile ei mă împiedicaseră să-mi dau seama cum erai de fapt – până când am fost din nou la Deception.

Ashe dădu să spună ceva, dar Teressa ridică o mână.

– O clipă. Mai am ceva de adăugat...

Își turnă pe gât restul de whisky. Acoolul concentrat i se răspândi prin trup, fierbinte ca focul.

– Te iubesc, horcăi ea, înecată, în timp ce pendula începea să bată de nouă.

La al treilea dangăt, Ashe întinse mâinile spre ea.

– Teressa, dragostea mea...

O cuprinse în brațe.

– Cum mă mai poți iubi, după tot ce ți-am spus săptămâna trecută, când te fapt tu mă sunaseși ca să lămurești totul...

Cu buzele în părul ei, gemu:

– Sunt un neghiob orb și gelos, ar fi trebuit să am mai multă minte.

– Într-adevăr, încuviință ea, cu voce tremurătoare.

Ashe o luă de mijloc, o trase spre el, iar când o sărută, Teressa simți o nesiguranță delicioasă.

– Am știut întotdeauna că nu te-aș fi putut suferi pe post de cumnat, șopti ea. Dar nu mi-am îngăduit să recunosc adevăratul motiv.

– Deci, mărturisești că făcuseși o pasiune pentru mine?

– Cred că asta a fost, inițial, deși n-ar fi durat mult, dacă-ți aflam porecla. Pe vremea aia, bărbații numiți Shirl nu mă prea impresionau.

Ashe gemu:

– Presimt că s-ar putea să regret că ți-am spus povestea asta.

– A, fii sigur! râse ea. Așteaptă numai să le-o povestesc copiilor noștri...

– Nu te repezi... încă nu te-am cerut...

– Scuză-mă...

– Primești să fii soția mea?

– Da.

Ashe îi zâmbi, înlăturându-i părul de pe față cu un gest tandru.

– Nu e cea mai romantică cerere în căsătorie.

– Nu, oftă Teressa. De fapt, îmi doream muzică, lumini colorate și o rochie magică, de-un milion de dolari, pentru seara când aveai să-mi spui că mă iubești.

– Ești dezamăgită?

– Dorințele nu se compară...

Își retrase capul, râzând.

– Sper că nu visez... mă ciupești, ca să fiu sigură?

Chicotind, Ashe se ridică, ținând-o în brațe.

– Bietul Reg Stretton, spuse el. S-ar ciupi singur, ca să vadă dacă *el* nu visează, când am să i te prezint ca doamna Warwick.

– Doamna Warwick, repetă Teressa, gânditoare. Îmi place cum sună.

O duse la etaj, unde o așeză pe patul acoperit cu cerga.

– Pentru rochia de-un milion de dolari e cam târziu... spuse el și o lăsă un moment, pentru a apăsa un comutator.

Din boxe începu să se reverse o melodie.

– Uite-ți muzica.

– M-hmm...

Zâmbind, Teressa îl cuprinse cu brațele pe după gât, când Ashe reveni pe pat.

– Și luminile colorate?

– Răbdare, iubito. Ajungem noi și acolo...

Sfârșit